

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

1247

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ

Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗ

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

1883

Ὁ Βουαροζὲς ἀφῆκε τὴν πρώτην φωνήν, εἰς ἣν ὁ Ἰσρα-
νὸς ἀπεκρίθη πλησιάζων.

Ἐπειτα ἀφῆκε καὶ τὴν δευτέραν, τὴν ὁποίαν ἐπανελάθεν
ὁ Πέπες, πλησιέστερον ἤδη εὐρισκόμενος.

Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τελειώσῃ καὶ τὴν τρίτην, ὅταν
μόλις ἤρχισε καὶ κατεπνίγη.

Δύο χεῖρες στιβαραὶ συνέθλιβον τῶν λαιμόν του, ἐνῶ με-
ταξὺ σωροῦ σωμάτων μαύρων ἅτινα ἐφαίνοντο ὅτι ἀνεφύοντο
ἀπὸ τὴν γῆν, μάχαιραι στιλπναὶ ἐξηκόντιζον λάμψεις ἀπαι-
σίας. Ἐάν μόνον μίαν στιγμήν κατεπλήσσετο ὁ Βουαροζὲς ἀπὸ
τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν ἔφοδον, θὰ ἐφονεύετο· ἀλλ' εἰς τὴν καρ-
δίαν τοῦ ἀτρομήτου κυνηγοῦ δὲν εἰσῆρχετο ποτὲ φόβος. Πη-
δῆσας ρωμαλέως πρὸς τὰ ὀπίσω, συμπαρέσυρε τὸν Ἰνδὸν τὸν
προσπαθοῦντα νὰ τὸν πνίξῃ. Καὶ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ συσφίγ-
ξας διὰ τῆς δεξιᾶς τὸν λαιμόν τοῦ ἀντιπάλου του τὸν ἐραι-
ψεν ἅπνουν πρὸ τῶν ποδῶν του ἀπαγχονίσας αὐτὸν διὰ τὸν
σιδηρῶν δακτύλων του. Ἀναλαβὼν δὲ τὴν κεραυνοβόλον φω-
νήν του ἀνεκραξεν ἀμέσως.

— Ἐδῶ, Πέπε!

Καὶ συγχρόνως τὸ βαρὺ τοῦ πυροβόλου του κοντάκιον κα-
κέπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἄλλου ἐχθροῦ, καὶ οἱ θάμνοι συν-
τριφέντες ἀπὸ τὴν πτώσιν τοῦ νεκροῦ διευκόλυνον τὴν προ-
σέγγισιν τοῦ Πέπε.

— Ὁ σκύλος δὲν θὰ γρυγίσῃ πλέον, εἶπεν οὗτος κόψας
τὸν λαιμόν τοῦ πεσόντος Ἰνδοῦ.

— Διὰ τί χάνεις τὸν καιρὸν σου; ἀνέκραξε παροργισθεὶς ὁ
Καναδὸς· ἤξεύρεις νὰ κτυπῶ ποτὲ χωρὶς νὰ σκοτόνω;

Καὶ ταῦτα λέγων ἐσημάδευσε ἓνα τῶν τριῶν ἄλλων Ἰν-
δῶν οἵτινες ἔφευγον, ἐσημάδευσε δὲ καὶ ὁ Πέπες, καὶ τῶν
δύο αἱ караβίται ἐβόμβησαν συγχρόνως, ἀλλ' εἰς μάτην διό-
τι οἱ Ἀπάχαι προφθάσαντες ἐκρύβησαν ὀπισθεν τῶν δένδρων.
Ὅταν δὲ οἱ δύο κυνηγοὶ δυσανασχετίσαντες ὤρμησαν κατό-
πιν αὐτῶν, τρία πτώματα μαῦρα πηδῆσαντα ἐντὸς τοῦ πο-
ταμοῦ ἐγείναν ἄρχυντα ὑπὸ τοὺς κυματίζοντας κορμούς.

— 'Ο διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ ἂν ἐκβοῦν μὲ τὴν κεφαλὴν των ἂπ' ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Πέπες διὰ νὰ παρηγορηθῇ.

— Ἐμπρὸς, ἐκεῖ κάτω! ἀνέκραξεν ὁ Καναδὸς ἐνῶ ἔφθασε καὶ ὁ Γουαῦφέρος, καὶ ἐνῶ σωρὸς ἱππέων Ἰνδῶν ἐκάλπαζε κατὰ τὴν ἀπέναντι ὄχθην ἀναβαίνων τὸν ποταμόν· ἐκεῖ κάτω εἴμεθα ἀναγκαῖοι.

Ἐν τοσοῦτῳ ἐκπυρσοκροτήσεις ἤκούοντο ἀδιακόπως, μεμιγμέναι καὶ μὲ ἀλαλαγμὸν ἐπικρατέστερον τοῦ θορύβου ἐκείνου.

— Ἀκούεις, εἶπεν ὁ Βουαρζέξ, τὴν πολεμικὴν φωνὴν τοῦ ἀτρομῆτου νέου;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Πέπες, ἅς φωνάζωμεν καὶ ἡμεῖς, διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσωμεν ὅτι ὑπάγουμεν εἰς βοήθειάν του.

Καὶ ἄμέσως ἀφῆκαν καὶ οἱ δύο τὴν πολεμικὴν ὠρυγὴν, καὶ ὡς ἀρχαῖοι ἥρωες, διελάλησαν τὰ ὀνόματά των.

— 'Ο Ἀετὸς τῶν Ὀρέων! ἀνέκραξε στεντωρεῖως ὁ Καναδὸς.

— Ἡ Κίχλη! ἀνεβόησεν ὁ Πέπες μὲ φωνὴν ὁμοιάζουσαν τὴν σκωπτικὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ οὗτινος τὸ ὄνομα εἶχε δοθῇ πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν δηκτικὴν του γλῶσσαν.

Μόνον ὁ Γουαῦφέρος οὐδὲ ἠλάλαξεν, οὐδ' ἐπρόφερε τὸ φρικτὸν ὄνομα τοῦ Καθημαγμένου Κρανίου· ὁ ταλαίπωρος γαμβουζίνος ἤκουε τρέμων τὰς ὠρυγὰς ἐκεῖνας ἀνακαλούσας εἰς τὴν μνήμην του τὴν ἐκδορὰν τοῦ κρανίου του καὶ τοὺς τρομεροὺς πόνους τοὺς ὁποίους εἶχε δοκιμάσει. Βαθμηδὸν μόνον συνειθίζει τις τὸ πῦρ τῶν ἐκ τοῦ συστάδην τούτων μαχῶν.

Ἄλλαι φωναὶ ἐπανέλαβον τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀετοῦ καὶ τῆς Κίχλης, ἐνῶ οἱ τρεῖς πολεμισταὶ ἐστρέφοντο πρὸς τινὰ ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ νέον θέαμα προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς των. Ὁ ποταμὸς συνεστέλλετο μεταξὺ δύο ὄχθων βαθμηδὸν ἀνηφουμένων μέχρι τεσσαράκοντα ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειάν των, καὶ ἀπεχουσῶν μόλις περὶ τοὺς ἑξ πόδας.

Ἡ κλίσις τῶν δύο τούτων ἀνωφερειῶν πρὸς τὴν κορυφὴν των, ἐδείκνυνεν ὅτι ἦσαν πάλαι συνηνωμένοι αἱ δύο ὄχθαι, καὶ ὅτι σπασμὸς τῆς γῆς διέερρηξε τὸν θόλον ὑπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἔτρεχεν ὁ ποταμὸς ὡς δι' αὐλακος ὑπογείου.

Ἐκεῖ ἦσαν τὰ Στενά. Ἡ σελήνη ἔρριπτε φαινώδεις ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν δύο ὄχθων, καὶ οἱ ὁδοιπόροι εἶδον ἀκολουθῶς τί ἐγίνετο κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς ἀψίδος ἐκείνης, διακεχωρισμένης ὡς ὅταν πέσῃ ὁ σύνδεσμος ἐνὸς θόλου.

Ἄλλ' ὅ,τι ἐγίνετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των ἐγίνετο τόσῳ ταχέως, ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συμθεξώσιν εἰμὴ διὰ μόνου τοῦ βλέμματος. Ἐκατέρωθεν τῆς διακεχωρισμένης ἀψίδος ἴσταντο δύο πολεμισταὶ προσπαθοῦντες νὰ πηδῇσωσιν ἀντικρύ.

— Στάσου, στάσου, Κομάγχη, ἀνεβόησεν ὁ Καναδὸς, ἐνῶ ἐγέμιζεν ὡς καὶ ὁ Πέπες τὴν καρδίαν του, ἔφθασα.

Ἡ Φλογερά Ἀκτὺς, ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ συμμάχου τῆς ἐστάθη. Ἄλλ' ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἤρκεσεν εἰς τὸν ἀντίπαλόν της, ὅστις, ἀνακράξας·

— Ὁ Αἰγαγρὸς πηδᾷ καὶ μακρύτερα.

Ἐπήδησε πρὸς τὸν Κομάγχην καὶ ἔπεσε περιελιχθεὶς περὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ του.

Ὁ Βουαροζὲς ἦτο ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ, ἀλλὰ κατὰ τὴν συμπλοκὴν ἐκείνην, ἦτο ἀδύνατον νὰ σημαδεύσῃ τὸν Ἀπάχην, καὶ ἐπομένως καὶ οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἴσταντο σιωπηλοὶ μάρτυρες τῶν ἀγώνων τοῦ, ὁποῖους κατέβαλλον οἱ δύο πολεμισταὶ διὰ νὰ οἴψῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὸν ποταμόν. Ἄλλ' ἡ πάλη δὲν ὑπῆρξε μακρά, διότι ἀμφοτέροι κατέπεσαν εἰς τὸ ὕδωρ.

ΙΔ.

ΝΕΟΣ ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΧΘΡΟΣ.

Ὁ ποταμὸς ἐπάφλαζεν εἰσέτι ἄνω τοῦ μέρους ὅπου οἱ δύο ἀνταγωνιστὰὶ ἐγείναν ἀφαντοί, καὶ οἱ δύο κυνηγοὶ ἔστρεφον περὶ ἑαυτοὺς βλέμματα ἄπορα καὶ ἀνήσυχα, χωρὶς νὰ ἐννοῶσι τὰ συμβάντα, ἀγνοοῦντες ἐὰν εὕρισκοντο μεταξὺ ἐχθρῶν

ἡ φίλων, ὅταν ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς ὄχθης ἐξ σώματα μαῦρα ἐβυθίσθησαν συγχρόνως εἰς τὸν ποταμὸν.

Ἡ νέα αὕτη σκηνὴ ἐξέπληξεν ἔτι μᾶλλον τὸν Πέπεν καὶ τὸν Καναδὸν, μὴ ἰδόντας ἕως τότε τοὺς πολεμιστὰς τούτους· ἦσαν ἄρα ἐχθροὶ ἢ φίλοι τοῦ συμμάχου των;

Ἡ πάλῃ, ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς μετεφέρθη εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ ποταμοῦ. Μεταξὺ τῆς ἀπιστεῦτου συσσωρεύσεως τῶν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ δένδρων, ἅτινα, ὡς πλήρη κλαδίων, δὲν ἐδύναντο νὰ περάσωσι διὰ τῶν στενῶν ἐκείνων, οἱ βυθισθέντες δὲν ἐβράδυναν ν' ἀναφανῶσι.

Κρατοῦντες τὰς καραβίνας των, καὶ σπαρασσόμενοι τὴν καρδίαν ἀπὸ μυρία καὶ διάφορα αἰσθήματα, οἱ δύο κυνηγοὶ παρετήρουν μὲ ὀφθαλμὸν φλογερὸν τὰς μαύρας καὶ σιωπηλὰς σκιὰς τῶν κολυμβητῶν. Οἱ μὲν ἐπρασπάθουν ν' ἀπομακρύνωσι τὰ δένδρα παραλύνοντα τὰς κινήσεις των, οἱ δὲ ἐπλεον ρωμαλέως πρὸς τι μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου δύο σώματα συσφιγγόμενα μανιωδῶς, ποτὲ μὲν ἐφαίνοντο, ποτὲ δὲ ἐγίνοντο ἄφαντα.

Ἡ ἐκπληξίς τῶν δύο κυνηγῶν ἐπηυξήθη μετὰ μικρὸν ἔτι μᾶλλον, διότι εἶδον λευκὸν ἐξελθόντα δρομαίως ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἕως τότε κεκρυμμένος, καὶ κράζοντα Ἰσπανιστί.

— Θάρρος, παλικάρια! εἶν' ἐκεῖ· ἰδοὺ ἀνέβη ἐκ νέου.

Καὶ μὲ τὴν ἄκραν σπάθης μακρὰς ἐδείκνυε τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου οἱ δύο πολεμισταὶ, καταποντισθέντες εἰς τὸ κοχλάζον ὕδωρ, ἀνεφάνησαν συμπεπλεγμένοι.

— Ἀ! εἶναι ὁ Πέτρος Διάζ, ἀνέκραξεν ὁ Πέπες.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἰμεθα εἰς τόπον φιλικόν, ἐπρόσθεσεν ὁ Καναδὸς, ἀφείς μακρὸν στεναγμὸν εὐχαριστήσεως.

— Τίς λέγει τὸ ὄνομά μου; ἠρώτησεν ὁ Διάζ, διότι ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐξακολουθῶν νὰ δεικνύῃ μὲ τὴν ἄκραν τῆς σπάθης τὰ δύο συμπλέοντα σώματα.

Κάνεις ὅμως δὲν ἀπεκρίθη, τὴν προσοχὴν τῶν δύο κυνηγῶν εἴλκυεν ὅλην τὸ θέαμα ἐκεῖνο.

Τρεῖς τῶν πολεμιστῶν ἤρπασαν ἐπὶ τέλους τοὺς δύο ἐμ-

μανείς παλαιστάς, καὶ τρεῖς μάχαιραι ἐνεπήχθησαν ταῦτο-
χρόνως εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς αὐτῶν. Καὶ ὁ μὲν τραυματισθεὶς
ἤνοιξε τοὺς βραχίονας καὶ ἔφεινεν ἄφαντος ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὁ
δὲ ἄλλος γογγύζων βραγχωδῶς, ἐσύρθη ἀπὸ τοὺς τρεῖς Ἰνδοὺς
πρὸς τὴν ὄχθην ἀκίνητος ὡς καὶ ὁ φονευθεὶς.

Οὗτος ἦτον ὁ νέος Κομάγχης, ὅστις παρ' ὀλίγον θὰ ἐπνί-
γεται ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του. Κύψαντες ἀμέσως ὅλοι ἐπ' αὐ-
τοῦ παρετήρουν τὴν ἐπάνοδον τοῦ ζωτικῆς ἀέρος εἰς τοὺς
πνεύμονάς του. Ἡ Φλογερά Ἀκτὶς ἀνελάμβανε μικρὸν κατὰ
μικρὸν τὰς αἰσθήσεις της.

— Ἄ! εἶσαι σὺ, κύριε Βουαροζέ, καὶ σὺ, κύριε δὸν Πέπε!
ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος Διάζ, ἀφοῦ ἐπείσθη ὅτι ζῇ ὁ Κομάγχης.
ἐσωθήκατε λοιπὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ληστῶν ἐκείνων; Καὶ
σὺ ὁμοίως Γουαῦφέρε; Εὐτυχὴς λοιπὸν ἡ σημερινὴ ἡμέρα!
Πλὴν δὲν βλέπω μαζύ σας . . .

Ἔλεγε καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτει τινά.

— Ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἐξηπλώθη ἐπάνω μου εἶπεν ὁ γέρον
κυνηγός, καὶ ἐχώρισε τὸν πατέρα ἀπὸ τὸν υἱόν.

— Ἀπέθανεν!

— Ἠχμαλωτίσθη! ἀπεκρίθη περίλυπος ὁ Καναδός.

— Πλὴν χάρις τῷ Θεῷ! εὐρήκαμεν τὰ ἔχνη τοῦ δὸν Φα-
βίου Μεδιάννα, ἐπρόσθεσεν ἐντόνως ὁ Ἰσπανός, καὶ εἰς τοσοῦ-
τον βαθμὸν ἐξησθενήσαμεν τοὺς ἀχρεῖους Ἰνδοὺς, ὥστε θὰ
τὸν ἀποσπᾶσωμεν ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς των.

Ἡ φωνὴ τοῦ Πέπε, καὶ ἡ πεποίθησίς του εἰς τὴν ἐπιτυ-
χίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐχρησίμευον πάντοτε εἰς τὸν γέροντα
σύντροφόν του ὡς τὸ βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς του. Δὲν ἐβρά-
δυε δὲ νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν στῳϊκὴν καρ-
τερίαν του.

Πλὴν μακροῦ τινος ἄλλ' ὄχι βαθέως τραύματος διασχί-
σαντος τὸ στῆθος τοῦ νέου Κομάγχου, ἦτο κατὰ τ' ἄλλα
ὑγιής· δὲν ἠδύνατο ὁμῶς εἰσέτι νὰ ὁδοιπορήσῃ. Ἐκ τῶν δέκα
πολεμιστῶν του, εἶχον μείνει ἑπτὰ ὥστε συνενούμενοι μὲ αὐ-
τὸν καὶ τοὺς τέσσαρας λευκοὺς, συνεκρότουν συνοδείαν ἐκ δώ-
δεκα πολεμιστῶν ἐμπόλεμον καὶ θαρραλέαν.

Μετὰ μίαν ὥραν καθ' ἣν ἐκοιμήθησαν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, αἱ πρῶται λάμψεις τοῦ λυκαυγούς ἤρχισαν νὰ φωτίζωσι τὰ δάση. Ἡ φλογερὰ Ἀκτίς εἶχεν ἀναλάβῃ ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις, καὶ ἡ συνοδία ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πιθανὸν νὰ ἦσαν διεσκορπισμένοι ἐκεῖ Ἀπάχαι ἐπ' ἐλπίδι ἐκδικήσεως, ὁ Βουαροζὲς ἐγνωμοδότησεν, ἀντὶ νὰ ἐξασθενήσωσι τὴν μικρὰν συνοδίαν στέλλοντές τινες εἰς ἀναζήτησιν τῆς λέμβου, νὰ ἀναβῶσι τὸν ποταμὸν ὅλοι ὁμοῦ.

Ἄν καὶ ἡ λέμβος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ χωρήσῃ δώδεκα ἐπιβάτας, (μόλις καὶ μετὰ βίας ἐχώρει δέκα) ἡ δι' αὐτῆς πορεία ἐν ἐλλείψει ἵππων ἦτο ἀναντιρρήτως καὶ ταχυτέρα καὶ πλέον ἄνετος. Βεβαίως διὰ νὰ διαβῇ τις μεγάλα διαστήματα εἶναι προτιμότερον νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς ρωμαλέους πόδας του, ἐὰν ἔχῃ τοιούτους· ἀλλ' ἐπὶ τῆς λέμβου ὑπάρχει τι ἄλλο πλεονέκτημα· οἱ ναυσιπόροι δύνανται νὰ κοιμῶνται ἀλληλοδιαδόχως, καὶ νὰ μὴ δαπανῶσιν ἐπὶ ματαίῳ τὸν χρόνον σταθμεύοντες.

Εἰς τοῦτο τὸ ἀνεκτίμητον πλεονέκτημα ὤφειλεν ὁ Βουαροζὲς τὴν ἀδιάκοπον πορείαν του κατόπιν τοῦ Φαβίου καὶ τὴν προσέγγισιν τοῦ τέλους τῆς καταδιώξεως τὸ ὅποιον, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, θὰ ἔφθανε περὶ τὴν προσεχῇ δύσιν τοῦ ἡλίου.

Μὲ μεγίστην λοιπὸν χαρὰν καὶ φόβον οὐχ ἥττον μέγαν εἶδεν ὁ Καναδὸς τὴν πρώτην τοῦ ἡλίου ἀνατολὴν, ὅστις περὶ τὴν δύσιν του ἐμελλεν ἴσως νὰ γεῖναι μάρτυς μακρᾶς καὶ αἰματηρᾶς πάλης, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπέστεφεν ἡ ἀπολύτρωσις αὐτοῦ τοῦ Φαβίου.

Ἀκολουθοῦσα τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ κύματα ἐσπινθηροβόλουν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἡ μικρὰ συνοδεία διεπεραίωσεν ἐντὸς ἡμισείας ὥρας τὸν δρόμον δι' ὃν τὴν νύκτα εἶχε καταναλώσῃ δύο ὥρας.

Ἡ λέμβος εὐρεθεῖσα ἀβλαβῆς ὑπὸ τοὺς θάμνους, ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν. Εἰς ἐκάστην τῶν ὄχθων ἐβάδιζον ἀνὰ δύο Ἰνδοὶ ὡς πρόσκοποι, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ὀκτὼ μαχηταὶ ἐπέβησαν εἰς τὸ δερμάτινον σκαφίδιον.

Ὁ Πέπερ καὶ ὁ Καναδὸς ἔλαβον ἀνὰ χεῖρας τὰς κώπας, καὶ ἡ λέμβος ἔπλευσεν ἐκ νέου· ἀλλ' ὀλίγον πρὶν φθάσωσιν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ ποταμὸς συστελλόμενος ἐσχημάτιζε τὰ Στενὰ, ἤναγκάσθησαν νὰ τὴν ἐλκύσωσιν ἐκ νέου εἰς τὴν ξηράν. Στενοχωρηθέντα μεταξὺ τῶν δύο βράχων τὰ δένδρα τὰ ριφθέντα ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς, ἔφραζαν ὡς δάσος τὸ ρεῦμα τὸ ὁποῖον ἐκόχλαζε παταγοῦν περὶ τὸ ἀνέλπιστον ἐκοῖνο φράγμα. Φθάσαντες δὲ εἰς τὰ Στενὰ ἐνόησαν ἀπὸ ποῖον κίνδυνον τοὺς ἐπροφύλαξεν ἡ ὀξυδέρκεια τοῦ γέροντος κυνηγοῦ.

Ἡ λέμβος περικυκλουμένη πανταχόθεν ἀπὸ τὸ κυματίζον δάσος, δὲν θὰ ἐδύνατο οὔτε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ οὔτε νὰ προχωρήσῃ, ἐνῷ οἱ Ἰνδοὶ παραφυλάττοντες καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη τῆς ἀψίδος καὶ κατὰ τὰς δύο ὄχθας, θὰ ἐπέπιπτον ἀκωλύτως κατὰ τῶν ναυσιπόρων, τοὺς ὁποίους θὰ ἐφόνευον ἀνεξαιρέτως διὰ τῶν βελῶν καὶ τῶν πυροβόλων των, χωρὶς νὰ κατορθώσωσιν οὗτοι νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τὴν παγίδα εἰς ἣν θὰ ἐνέπιπτον.

— Βλέπεις, εἶπεν ὁ Βουαροζὲς πρὸς τὸν Πέπεν, οἱ Ἰνδοὶ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν ὅλα τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα ἐξεροίζωσεν ὁ προχθεσινὸς ἀνεμοστρόβιλος. Πρέπει νὰ εἰπῶμεν τὴν ἀλήθειαν ὅτι τὸ ἐπινόημά των δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητον.

Μένει νὰ μάθωμεν πῶς ἡ Φλογερά Ἀκτὶς εὗρε τοὺς πολεμιστάς της, καὶ πῶς οἱ Ἀπάχαι ἐνέπεσαν εἰς τὰς παγίδας τὰς ὁποίας εἶχον στήσει. Ἐνῷ ἄρα οἱ ναυσιπόροι καταβαίνουσι τὸν Κόκκινον Ποταμὸν, ἀφοῦ μετέφερον τὴν λέμβον ἐπὶ τῶν ὤμων των, ἑκατὸν βήματα μακρὰν τῶν Στενῶν, καὶ σπουδάζουσι κωπηλατοῦντες πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐλπίζουσι νὰ εὗρωσι τοὺς δύο πειρατάς τῶν Λειμώνων καὶ καταστρέφοντες αὐτοὺς νὰ σώσωσι τὸν αἰχμάλωτον, ἃς διηγηθῶμεν ἐν βραχυλογίᾳ τὰ διατρέξαντα.

Ἡ Φλογερά Ἀκτὶς, εὐροῦσα τὰ ἵχνη τῶν πολεμιστῶν της, καὶ χωρισθεῖσα ἀπὸ τοὺς συμμάχους της, τὰ παρηκολούθει ἐπιμελῶς. Καθ' ὅσον δὲ ἐπροχώρει, τὰ ἵχνη ταῦτα, τῶν ὁποίων τὴν χρονολογίαν μαντεύουσιν ὅσον ἐνδέχεται ἐξηκριβωμένως οἱ τε Ἰνδοὶ καθὼς καὶ οἱ λευκοὶ κυνηγοί, ἐφαίνοντο

καὶ νωπότερα καὶ μᾶλλον εὐδιακρίτως. φθάσασα δὲ πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἐνέδρευον οἱ Ἀπάχαι, εἶδε φύλλα ξηρὰ μόλις πρὸ μικροῦ πατηθέντα.

Τότε ἀφῆκε φωνὰς βύου, τὰς ὁποίας οἱ σύμμαχοί του εἶχον ἐκλάθει ὡς πρόδρομον τῆς αὐγῆς· ἀλλὰ τὰς νυκτερινὰς αὐτὰς φωνὰς διέκριναν ρυθμοὶ τινες τοὺς ὁποίους ὁ μὲν Βουαροζὲς δὲν ἐνόει, ἔμελλον δὲ νὰ ἐννοήσωσιν ἐκεῖνοι πρὸς οὓς διευθύνοντο.

Ἡ Φλογερά Ἀκτίς, δὲν ἠπατήθη ὑποθέσασα ὅτι ἡ πολεμισταὶ τῆς δὲν ἦσαν μακράν. Οἱ Κομάγγαι ἀνακαλύψαντες τὰ ἔγνη τῶν Ἀπαχῶν παρηκολούθουν αὐτὰ, ὅταν αἱ γνωσταὶ εἰς αὐτοὺς φωναὶ τὰς ὁποίας ἤκουσαν χάρις εἰς τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός, τοὺς εἰδοποίησαν ὅτι ἔφθασεν ὁ ἀρχηγός των.

Ἀπεκρίθησαν λοιπὸν, καὶ ἐντὸς τινων λεπτῶν τῆς ὥρας, ἔξ Ἰνδοὶ προσῆλθον εἰς τὸν ἀρχηγόν των. Αὐτὸς δὲ διήρесе τὴν μικρὰν συνοδείαν του εἰς τρία ἀποσπάσματα.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον συγκείμενον ἐκ δύο πολεμιστῶν, ἐστάλη εἰς τὴν ὄχθην, ἀνασυρθέντες δὲ ἀφ' ἐνὸς τῶν κορυφῶν τοὺς ὁποίους παρέσυρε τὸ ρεῦμα, μετεφέρθησαν ἄτρομοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν καθ' ὧν ἔμελλον νὰ ἐπιπέσωσιν.

Ἡ Φλογερά Ἀκτίς, διαβάσα μετὰ δύο ἄλλων τὸν ποταμὸν ἐκείθεν τῶν στενῶν, ἐνέδρευον παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην πρὸς τοὺς πρόποδας ὑψώματός τινος χρησιμεύοντος ὡς στήλη πρὸς τὴν ἀψίδα.

Ἐπὶ τέλους οἱ τέσσαρες ἄλλοι Κομάγγαι κατέλαβον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης ὁμοίαν θέσιν.

Ὅταν ὁ νέος καὶ ἀτρόμητος ἀρχηγός ὑπέθεσεν ὅτι οἱ δύο Ἰνδοί, οἱ παρασυρθέντες ἀπὸ τὸ ρεῦμα, θὰ ἦσαν τοῦλάχιστον πλησίον τῶν Στενῶν, ἀνέβη ἡρεμα παρακολουθούμενος καὶ ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς του, εἰς τὸν λόφον ὅπου καθήμενοι οἱ Ἀπάχαι, ἀνέμενον φρυάσσοντες τὴν λέμβον.

Ἐκπυροσφροτῆσεις τινὲς ἔξ ὧν ἐκάστη ἔστελλε θάνατον, ἡ τοῦλάχιστον τραύματα εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ αἱ ὠρυγαὶ τῶν αἰφνης προσβαλόντων τοὺς Ἀπάχας, οὔτινες ἐφαίνοντο ὅτι

ἐξήρχοντο ἀπὸ μυρία στόματα, ἐνέπλησαν τοὺς προσβληθέντας φόβου. Οἱ πλεῖστοι καταπληχθέντες ἠθέλησαν νὰ φύγωσιν· ἀλλ' εὐρόντες τὴν ὁδὸν κεκλεισμένην ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῶν ὁποίων δὲν ἐδύναντο νὰ μετρήσωσι διὰ τὸ σκότος τὸν ἀριθμὸν, ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν.

Ἐκεῖ οἱ δύο Ἰνδοὶ, καθήμενοι ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ὅστις εἶχεν ἐγγίσει τὴν ὄχθην, ἔσφαξαν δύο ἢ τρεῖς, καὶ ὑπερηύξησαν τὸν νυκτερινὸν φόβον τῶν Ἀπαχῶν.

Ἐν τοσούτῳ πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀντίθετον εἰς ἐκεῖνο ὅπου, κρατῶν πέλεκυν εἶχεν ἀναβῆ ὁ ἀρχηγὸς Κομάγχης, ἐνῶ οἱ πολεμισταὶ τοῦ ἔτρεχον ἀπερισκέπτως εἰς καταδίωξιν τῶν φυγάδων, ὁ Αἰγαγρὸς μείνας μόνος, κατῴρθωσε νὰ μετρήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀλλοτρίους· στον τὸν ἀποστάτην συμπολίτην του, οὗτινος ἡ ἐχθρα ὑπῆρξεν ὀλεθρία εἰς τὴν φυλὴν του, καὶ θὰ ἀπετύγχανεν ὡς εἰδομεν, ἐάν οἱ Κομάγχαι, καταλιπόντες τὴν ματαίαν καταδίωξιν, δὲν ἔτρεχον εἰς βοήθειάν του.

Ὁ Βουαροζές, ἀφοῦ συνεχάρη καὶ αὖθις τὸν νέον ἀρχηγὸν διὰ τὸν θρίαμβόν του, ἐρωτήσας τὸν Πέτρον Διάζ ἔμαθε πῶς εὗρεθῃ μετὰ τῶν πολεμιστῶν τῆς Φλογερᾶς Ἀκτίνος.

Ἀφοῦ ἔδωκε πρὸς τοὺς τρεῖς κυνηγοὺς, ὄντας ἐπὶ τῆς πυραμίδος, τὴν εἰδησιν τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, διευθύνθη ἀσκόπως πρὸς τὸν Κόκκινον Ποταμὸν. Ἐγκαταλειμμένος ὅπως ἦτο ὁ μᾶλλον ἀτρόμητος ἐκεῖνος θιασώτης ἢ ἐπιτήδειος κυνηγός, δὲν ἐβράδυνε νὰ αἰσθανθῇ τὰς ὁδύνας τῆς πείνης· καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν εἶχε σχεδὸν ἐξασθενήσει τὸν ἵππον του, κατὰδιώκων ἐπὶ ματαίῳ βονάσσους καὶ ἐλάφους.

Κατασπαρασσόμενος ἀπὸ τὴν πείναν, κατέλυσε τὸ ἐσπέρας πλησίον τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ, οὗτινος δὲν ἐγνώριζε πλέον τὴν ἀληθῆ διεύθυνσιν, ὁ δὲ ἵππος, εὐτυχέστερος τοῦ ἀναβάτου, ζητοῦντος καὶ μὴ εὐρίσκοντος οὐδὲ κἂν ἀγρίους καρπούς ἢ ρίζας διὰ νὰ κατευνάσῃ πρὸς ὥραν τὴν βουλιμίαν του, ἐβοσκεν ἡσύχως. Ἐν τοσούτῳ ὁ Διάζ παρετήρησεν ὄχι μακρὰν ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐξέλαβεν ἀντὶ βονάσσου ὑστερήσαντος.

Τὸ σκότος ἤρχισε νὰ περικαλύπτῃ τὴν πεδιάδα, καὶ ὁ τυ-

χοδιώκτης εὐχαρίστει τὸν Θεὸν ἐξαποστείλαντα πρὸς αὐτὸν ἐν τῶν ζώων κατόπιν τοῦ ὁποίου ἔτρεξε τόσον ἀνωφελῶς· ἀλλὰ φρικώδης βρυχηθμὸς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του· ὁ βόναστος μετεβλήθη εἰς ἄρκτον πελωρίαν, καὶ ὁ Διάζ ἀντιθηρευτοῦ, ἔμελλε νὰ γίνῃ θήρα τοῦ φρικώδους ἐκείνου τῶν ἐρῶντων κατοίκου. Ἡ ἄρκτος ἐπροχώρει μὲ βῆμα εἰ καὶ βραδὺ κατὰ τὸ φαινόμενον, πραγματικῶς ὅμως ἄρκετὰ ταχύ.

Ὁ τυχοδιώκτης ἔδραμε πρὸς τὸν ἵππον του, δεδεμένον ὄντα περὶ κορμὸν δένδρου διὰ μακροῦ καὶ δυνατοῦ σχοινίου τὸ ὁποῖον ἐπροσπάθη νὰ κόψῃ τὸ περίτρομον ζῶον· ἀλλὰ πρὶν ἀναβῆν ἐκένωσε τὴν καρδίαν του κατὰ τοῦ πλησιάσαντος θηρίου. Ἡ σφαῖρα ὅμως πλατυνθεῖσα ἐπὶ τοῦ δασυμάλλου δέρματός του ἐφάνη εἰς αὐτὸ ὡς κέντρισμα πτερνηστῆρος ἐξ οὗ παρορμηθὲν ὡς παρορμάται ὁ ἵππος, ἔδραμε γοργότερον κατὰ τοῦ ἱππέως. Οὗτος δὲ, μόλις προφθάσας νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τὸν ἵππον ἀφοῦ ἔκοψε τὸ σχοινίον, ἔφυγεν, ὡς συμβαίνει ἐνίοτε ἐνώπιον τοῦ ἀγρίου ἐχθροῦ.

Ἀλλὰ τῆς ἄρκτου τὴν φιλαυτίαν δὲν ἐθεράπευσεν ὁ μικρὸς καὶ εὐκόλος οὗτος θρίαμβος· διὸ βχδιζουσα βαρέως μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, ταχέως δὲ κατὰ τὸ πρᾶγμα, ἠκολούθει τὸν ἵππον καὶ τὸν ἀναβάτην ἐκ τοῦ πλησίον. Πολλάκις ὁ ἵππος τριποδίζων ταχύτερον αὐτῆς ἐμακρύνετο ὅχι ὀλίγον, ἀλλ' ὅταν καταπονούμενος ἀπὸ τὸν κόπον, ἐμετρίαζε τὸν δρόμον του, αὐτὴ, ἐπίμονος καὶ ἀδυσώπητος ἐπλησίαζεν ἐκ νέου.

Τὴν ἡμέραν διεδέχθη ἐν τοσούτῳ ἡ νύξ, καὶ ὁ ἀκάθεκτος τοῦ ἱππέως διώκτης ἔγεινεν ἐπὶ μικρὸν ἄφαντος μεταξὺ τοῦ σκότος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἐπὶ τῆς λευκωπῆς καὶ τιτανώδους γῆς τῆς πεδιάδος σῶμά τι μαῦρον καὶ τερατῶδες, οὗτινος τὸ ὁμοιόμορφον βάδισμα καὶ ἡ βραγχώδης φωνὴ εἶδοποίησαν τὸν φεύγοντα ὅτι ἦτο καὶ πάλιν ἡ ἄρκτος.

Ὡς οἱ φωτοβόλοι ἀστέρες τοὺς ὁποίους βλέπομεν πάντοτε πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ὅσα καὶ ἂν σπεύδωμεν νὰ τοὺς ὑπερβῶμεν, ὡς ἡ σκιά ἥτις ἀκολουθεῖ τὸ φεῦγον σῶμα, ὡς τὰ φάσματα τὰ παριστανόμενα ἀδιακόπως κατὰ τὰ δάση εἰς τοῦ ἐντρόμου ὁδοιπόρου τοὺς ὀφθαλμούς, οὕτω καὶ ἡ ἄρ-

κτος ἔτρεχεν ἀεννάως κατόπιν τοῦ ἱππέως. Ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἀπόστασις ἤρχισεν ἐπὶ τέλους νὰ γίνεται βραχυτέρα· δὲν ἤϋξανε μὲν ἡ ἄρκτος τὴν ταχύτητά της, ἀλλ' ἤλαττο το ἡ τοῦ ἱππου. Ὁ ἰδριῶς ἐστάλαζεν ἀπὸ τὰς πλευράς του, ἡ πνοὴ ἐξήρχετο ροχιθίζουσα ἀπὸ τοὺς πλατυθέντας ἐκ τοῦ φόβου μυκτῆράς του καὶ τὰ νευρώδη γόνατά του ἐλύοντο, ἀλλ' ἡ ἄρκτος ἔτρεχεν ἀνεन्दότως.

Δύω ὄραι παρῆλθον οὕτω πως, τῶν ὁποίων ἕκαστον λεπτόν ἐφαίνετο ὥρα ὀλόκληρος, καὶ ἤδη οἱ περιχαρεῖς καὶ εἰρωνικοὶ τῆς ἄρκτου μυθισμοὶ ἀνεμιγνύοντο μὲ τὸ ἄσθμα τοῦ ἱππου, ὅτε οὗτος καὶ ὡς ἐκ τοῦ τραύματός του καὶ μάλιστα ὡς ἐκ τοῦ φόβου του καταπονηθεὶς ἐπεσεν ἄπνους.

Ὁ Διάξ ἐπρόβλεπε τὴν πτώσιν ταύτην καὶ διὰ τοῦτο πηδῆσας ἐστάθη ὄρθιος. Κατὰ καλὴν τύχην ὑπῆρχεν ἐκεῖ πλησίον σφένδαμνος ὑψηλὴ εἰς ἣν ἔσπευσε νὰ ἀναβῇ, αὐτομάτως μᾶλλον ἢ ἐκ προμελέτης. Μόλις δὲ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος αἱ πτέρναι του, καὶ ἡ ἄρκτος, ἥτις ἐπροτίμα, ὡς φαίνεται, τὸν ἄνθρωπον, ἀνορθωθείσα ἤγγισε τοὺς πτερνιστῆρας τοῦ ἱππέως μὲ τοὺς ὠμοφάγους ὀδόντας της, ἴσους μὲν σχεδὸν ἐκείνων ἀλλ' ὀξυτέρους.

Διαφυγὼν ἀβλαβῆς τὰς ὄχι τόσοσιν εὐνοϊκάς προσαγορεύσεις τοῦ θηρίου, ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς αἱ ἄρκτοι ἀναβαίνουν εἰς τῶν δένδρων τὰς κορυφὰς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κηροδέτου μέλιτος τῶν ἀγρίων μελισσῶν, καὶ ἐκάθησεν ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀνετώτερον ἐπὶ κλάδου δικράνου. Φορῶν πτερνιστῆρας καὶ ὑποδύματα, καὶ κρατῶν ξίφος, ἀνέμεινε τὸν ἐχθρὸν, δὲν λέγωμεν ἔντρομος, διότι ὁ Διάξ δὲν ἐφοβεῖτο οὐδ' ἀνθρώπους οὐδὲ θηρία, ἀλλὰ πάλλουσαν αἰσθανόμενος παρὰ τὸ σύνηθες τὴν καρδίαν.

Ἀλλ' ὁ Διάξ ἠγνόει μίαν τινὰ ἰδιότητα τῆς ψαρᾶς ἄρκτου τῶν Λειμώνων. Ἡ ψαρὰ ἄρκτος, ἥτις ἐκ τοῦ τεραστίου μήκους τῶν ὀξυβελῶν ὀνύχων της, φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ τελευταῖον λείψανον τῆς γιγαντώδους φυλῆς τῶν προκατακλυσμιαίων γεωρύχων τῶν ὁποίων τὸ εἶδος δὲν σώζεται πλέον, ἀδυνατεῖ ν' ἀναβῇ εἰς τὰ δένδρα, ὡς ἄλλαι ὁμογενεῖς της.

Ἐπομένως καὶ ἡ φυλὴ τοῦ Διαῶ, ρίψασα ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα, ἐστράφη καὶ πρὸς τὸν ἐκπνέοντα ἵππον. Καὶ χάριν διατριβῆς, σύρασα αὐτὸν πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ἤρχισε νὰ γλυκαίνει τὸν λάρυγγά της τὸσφ μᾶλλον εὐχαρίστως, καθόσον ὁ κόπος εἶχεν ὑπερερεθίσει τὴν ὄρεξίν της. Ἀνεπέτα δὲ καὶ πρὸς τὸν τυχοδιώκτην τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ τὸν εἶδοποιῇ ἴσως ὅτι ἐθεώρει τὸν ἵππον ὡς προκαταβολήν, τὴν ὁποίαν ἐμελλε ν' ἀποπληρώσῃ ὁ κύριός του.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν τῆς νυκτὸς ὁ Διαῶ ἤκουε τὴν φρικτὴν ἁρμονίαν τοῦ τραγανίσματος τῶν ὀστέων τοῦ ταλαιπώρου συντρόφου του· εἶδε μέγαν μέλανα ὄγκον κατακλινθέντα ὑπὸ τὸ δένδρον του, καὶ ἠσθάνθη τὸν ὕπνον βαρύνοντα τὰ βλέφαρά του. Ὅσάκις δὲ ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤκουε τὴν αὐτὴν μελωδίαν, καὶ ἐβλεπε τὸ αὐτὸ θέαμα. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀδυνατῶν ν' ἀνθέξῃ πρὸς τὸν ὕπνον, ἐδέθη στερεῶς περὶ τὸ δένδρον μὲ τὴν ζώνην του, ἐδραξε τὴν λαβίδα τοῦ ξύφους του, καὶ ἀπεκοιμήθη ἡσυχῶς ἂν καὶ κατετρύχετο καὶ ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὴν δρόσον τῆς νυκτὸς.

Ἐξυπνήσας πρὸ τῆς αὐγῆς, καὶ χαμηλώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐνόμισεν ὅτι ἐβλεπε καὶ πάλιν τὸν μέλανα ὄγκον, ἀλλὰ τοσούτῳ συγκεχυμένον ὥστε ὑποπτύθη ὅτι ὠνειρεύετο. Καὶ τρώντι ἡ ἄρκτος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, ὡς οὐδ' ὁ ἵππος οὐδ' ἡ σκευὴ του, τὴν ὁποίαν τὸ θηρίον εἶτε κατέφαγεν ἐξ ἀπροσεξίας, εἶτε μετεκόμισεν εἰς τὴν φωλεάν του.

Καὶ καθ' ὅλην μὲν τὴν τρομερὰν ἡμέραν τὴν διαδεχθεῖσαν τὴν τρομερωτέραν ἐκείνην νύκτα, ἡ πείνα, ἡ δίψα καὶ ἡ κατὰ φαντασίαν παρουσία ἄρκτων πολυαρίθμων κατετάρασσον τὸν Μεξικανόν· περὶ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου παρετήρησε καπνὸν πυρᾶς ἀφανοῦς· ἀλλ' εἶτε ἄρκτων, εἶτε Ἰνδῶν, οὐχ ἦττον ἐκείνων ἐπιφύων, συμπόσιον ἐφεγγεν ἡ πυρὰ ἐκείνη, ὁ Διαῶ βουλιμιῶν, ἀπεφάσισε νὰ διευθυνθῇ ἀμέσως πρὸς αὐτήν.

Ἐξ Ἰνδοὶ ἐκάθηντο περὶ τὴν πυρὰν, χωρὶς ὅμως νὰ γεύωνται. Ὁ Διαῶ ἐφοβήθη τότε ἰδὼν τὴν οὕτως εἰπεῖν πειναλέαν ὄψιν τῆς πυρᾶς, καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ· ἀλλ' ὁ ἱεράκιος τῶν ἀγρίων ὀφθαλμὸς τὸν εἶχεν ἤδη παρατηρήσει, καὶ ὁ τυχοδιώ-

κτης ἤναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ νὰ πλυσιάσῃ, πρόσκλησιν ὅχι ὀλίγον ἀπειλητικὴν.

Οἱ Ἴνδοὶ ἐκαῖνοι ἦσαν οἱ ἐξ Κομάγχαι τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῆ-
νος, οἵτινες ὡς σύμμαχοι τῶν λευκῶν, ὑπεδέχθησαν εὐνοϊ-
κῶς τὸν ξένον, καὶ τὸν ἠρώτησαν ἰσπανιστὶ περὶ τῆς διευ-
θύνσεώς του· οὗτος δὲ ἀπεκρίθη ὅτι μετέβαινεν εἰς τὴν Λί-
μνην τῶν Βονάσσων. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ διευθύνοντο καὶ οἱ Κο-
μάγχαι, ὁ τυχοδιώκτης ἔμεινε μετ' αὐτῶν, καὶ ἀντὶ γεύμα-
τος, ἔπιε καπνὸν μεμιγμένον μὲ φύλλα ροός.

Ἐν τοσούτῳ, εἴτε ἀπατῶμενος ἀπὸ τὸν λιμώττοντα στό-
μαχόν του, εἴτε πραγματικῶς αἰσθανόμενος, ἐνόμιζεν ὅτι εὐω-
δία κρέατος ὁπτοῦ ἠρωμάτιζε τὴν περὶ αὐτὸν ἀτμοσφαῖραν.
Ἀφοῦ δὲ ἔπιε τὸν καπνὸν του, εἰς τῶν Ἰνδῶν σηκωθείς, ἐ-
μακρύνθη βήματά τινα, καὶ ἐγονυπέτησεν εἰς μέρος τοῦ ἐδά-
φους τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀνασκαφέν πρὸ μικροῦ.

Ὁ Διάζ παρετήρει τὰς κινήσεις του μὲ ἀκατάσχετον περιέρ-
γειαν. Καὶ εἶδε τὸν Ἰνδὸν σκάψαντα τὴν γῆν μὲ τὴν μά-
χαιράν του, καὶ ἤσθάνθη εὐωδίαν ἀληθῆ, γλυκεῖαν καὶ ὀξυ-
τάτην, ἀνελθοῦσαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ὡς θηρίον πειναλέον ἀ-
φῆκεν ἀγρίαν ὠρυγὴν ὅτε εἶδε τὸν Κομάγχην ἀνασύραντα
ἀπὸ τὸν λάκκον ὄγκον τινὰ μαῦρον ὡς δέρμα ἀπνηθρακωμέ-
νον, καὶ ἐκτυλίσσοντα αὐτόν. Παρ' ὀλίγον δὲ νὰ λειποθυμήσῃ
ὅτε μετὰ μικρὸν εἶδε λόφον κρέατος εὐόσμου, κοκκίνου καὶ
χυλώδους, τὸ ὁποῖον ὁ ἄγριος ἀπέθεσε κατὰ γῆς ἐντὸς τοῦ
μαύρου καλύματός του.

Τὸ κρέας τοῦτο ἦτο ράχis βονάσσου ἐντὸς τοῦ δερμάτός της
ἐξαχθεῖσα ἀπὸ κλίβανον ὑπόγειον.

Ἐνῷ δὲ κατεβρόχθιζε χανδὸν τὰ διδόμενα πρὸς αὐτὸν
τεμάχια, ἐπληροφόρηθη τὸν σκοπὸν τῶν Ἰνδῶν· ἔμαθε δηλα-
δῇ, ὅτι ἐπροτίθεντο νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τοῦ Ἐρυθρόχειρος
καὶ τοῦ Μιγάδος, καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινε μετ' αὐτῶν μέχρι
τοῦ ἀκροβολισμοῦ τῶν ὁποῖον εἶδομεν. Ἄς εἴπωμεν δὲ ἐν
παρόδῳ ὅτι μὲ ὅλως ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν παρετήρησε τὸν
ἐν τῇ λέμβῳ μεγάλον, μαλωτὸν καὶ τερατῶδεις ὄνυχας φέ-
ροντα πόδα τῆς φονευθείσης ἄρκτου, πιστεύσας ὅτι ἦτο αὐ-

τῆς ἐκείνης ἥτις τὸν εἶχε καταδιώξει τόσῳ ἀνηλεῶς.

Ὅταν ὁ Διάξ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ὁ Κομάγχης ἐνευσε πρὸς τὸν Καναδὸν καὶ τὸν Ἰσπανὸν νὰ παύσωσι κωπηλατοῦντες, καὶ ἔδειξε πρὸς τὴν πρῶραν τῆς λέμβου στήλην καπνοῦ ἀνυψουμένην ἐπὶ τῆς ὄχθης μεταξὺ ἄλλους πυκνοῦ.

— Μόνον μία πυρὰ ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Βουαροζές, ἐνῷ τὸ ρεῦμα περιέστρεφε τὴν λέμβον, καὶ ὅμως εἶναι φρονήσεως ἴδιον νὰ στείλωμεν προσκόπους, διὰ νὰ κατασκοπεύσουν τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ποιότητα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι καταλύουν ἐκεῖ.

Καὶ εὐθὺς ὁ νέος Κομάγχης διέταξε τοὺς δύο Ἰνδοὺς τοὺς παρακολουθοῦντας κατὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τὴν λέμβον, νὰ προχωρήσουν εἰς κατασκοπέυσιν. Ἐν τούτῳ οἱ ἄλλοι ἡτοίμασαν τὰ ὅπλα των.

Μικρὸν δὲ πρὶν φθάσωσιν εἰς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου ὁ καπνὸς ὑψοῦτο ἀνωθεν τῶν δένδρων, εἰς τῶν ἀφανῶν ὁδοιπόρων θὰ ἤκουσε τὸν κρότον τῶν κωπῶν· διότι φωνὴ μεγάλη ἤχησε, εἰπούσα·

— Οὐτίσων!

— Κύριε! ἀπεκρίθη ἄλλη φωνὴ πλησίον τῆς πρώτης.

Καὶ μετὰ μικρὸν ἡ πρώτη φωνὴ ἐπανέλαβεν, ἐνῷ οἱ κυνηγοὶ ἔβλεπον ἀλλήλους ἐκστατικοί.

— Πληρόνειςαι βλέπω χωρὶς νὰ κάμνης τίποτε· δὲν ἀκούεις;

— Κωπία λέμβου; εἶναι μισὴ ὥρα ἀφοῦ τὴν βλέπω.

— Πολλὰ καλὰ! λοιπὸν δὲν μὲ μέλλει πλέον, εἶναι ἰδική σου φροντίς.

Μόλις δὲ ὁ Ἀγγλος, τὸν ὁποῖον θ' ἀνεγνώρισε βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, ἐτελείωσε τὴν φράσιν του, καὶ ἡ λέμβος ἔφθασε κατ' εὐθείαν εἰς ἀνοικτὸν μέρος τοῦ δάσους, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐκάθηντο ἀναλγήτως παράδοξοι οἱ ὁδοιπόροι, ὁ Ἀγγλος λέγω καὶ ὁ φύλαξ του. Πλησίον αὐτῶν ἐκράματο ἀπὸ μικροῦ δένδρου τὸ ἐμπροσθεν μέρος δοξακάδας, ἐνῷ εἰς τῶν μικρῶν αὐτῆς ὑπεκαίετο ἀπὸ ἀνθρακας σπινθηρίζοντας.

Πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ μέρους ἐκείνου τρεῖς ἵπποι ἔβοσκον, μασσῶντες τὸν δασὺν χόρτον τὸν ὁποῖον τρέφει ἡ δρόσος τοῦ

ποταμοῦ. Ὁ Σίρ Φρεδερίκος ἔζωγράφει ἡσύχως, ἐνῶ παρὰ τὴν πυρὰν, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπετῆρει τὴν ἐψημένην δορκάδα. Πλὴν δὲ μεγαθύμου τινὸς λευκοῦ ἵππου ἔχοντος ἐπὶ τοῦ στιλπνωτάτου δέρματος στίγματα αἵματος, ὅστις δεδεμένος στερεῶς περὶ στέλεχος δένδρου καὶ φέρων πέδας, ἐφριμάσσετο ἀγερῶχος, οἱ δὺο ὁδοιπόροι ἐκάθηντο μόνοι ἀμέριμνοι ἐν μέσῳ τοῦ πολυκινδύνου ἐκείνου τόπου, ὡς παρὰ τὴν ἐστίαν οἰκίας κειμένης ἐν μέσῳ πόλεως.

ΙΕ'.

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ.

Οἱ ναυσιπόροι ἐστάθησαν διὰ νὰ παρατηρήσωσι τοὺς μακαρίους ἐκείνους συνοδοιπόρους.

— Κύριε ; ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλσον ἀναγνωρίσας, ὡς ἔλεγε, τὸν νέον Κομάγχην. Ἰδοὺ ὁ γενναῖος πολεμιστὴς τοῦ ὁποίου ἡ χεὶρ ἔσφιγξε τὴν ἰδιὴν σου.

— Εὐθὺς, ἀπεκρίθη ὁ Σίρ Φρεδερίκος Οὐάνδερερ, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν. Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ φίλος ; διότι χάρις εἰς σέ, δὲν ἀπαντῶμεν ποτὲ καὶ κανένα ἐχθρὸν, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους καταντᾷ πολὺ μονότονον.

— "Ε ! ἐξοχώτατε, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀμερικανὸς, ὅ,τι εἶναι γραπτὸν, εἶναι γραπτόν· δὲν γνωρίζω ἄλλο πρᾶγμα ἐγώ. Ἐὰν ὅμως ἐπιθυμῆς νὰ σέ φέρω μεταξύ τινος καλοῦ κινδύνου, πρέπει νὰ προσθέσωμεν νέον ἄρθρον εἰς τὸ συμβόλαιόν μας· διαφορετικά . . . ἐννοεῖς, Σίρ Φρεδερίκε, ὅτι δὲν πολυνοστιμεύομαι νὰ διατρέξω κινδύνους κρισολογίας, οὐτε νὰ ὑποκύψω εἰς τύψεις συνειδήσεως . . .

— Θὰ ἰδῶμεν, θὰ ἰδῶμεν, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ "Αγ-

γλος καὶ σηκωθείς. Ἄ! ἀνέκραξεν, εἶναι ὁ καλὸς μου Κομάγ-
χης· χαίρω διότι τὸν ἐξαναβλέπω.

Ἡ Φλογερά Ἀκτὶς ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἀγγλον,
ἐνῷ ὁ Καναδὸς καὶ ὁ Πέπες καὶ οἱ δύο Μεξικανοὶ ἔβλεπον
ἐκστατικοὶ τὸ περίεργον ζεῦγος τῶν ὁδοιπόρων τὸ ὁποῖον συ-
νήντησαν κατὰ τύχην.

— Εἶσαι, κύριε πρὸ πολλοῦ, ἠρώτησεν ὁ Βουαροζὲς Ἀγ-
γλιστὶ εἰς τὰ μέρη ταῦτα;

— Πρὸ ἑξ ἡ ἑπτὰ ἡμερῶν, ἀπεκρίθη ὁ Σὶρ Φρεδερίκος, κυ-
νηγῶ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο ἄλογον, καὶ τώρα ἐτοιμάζομαι ν' ἀπο-
χαιρετίσω τὰ μέρη αὐτά, ὅπου, τῇ ἀληθείᾳ, ταξιδεύει τις
μὲ τόσῃν ἀσφάλειαν ὅσῃν ἔχει καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Ἐγὼ ὅμως, εἶπεν ὁ Πέπες ὑπολαβὼν, δὲν εἶμαι τῆς
ιδίας γνώμης· ἐρώτησε τὸν Βουαροζὲν.

— Ἐρώτησε τὸν Οὐϊλσωνα, ἐπανέλαβεν ὁ Σὶρ Φρεδερίκος.

Ὁ δὲ Ἀμερικανὸς, μειδιῶν μὲ ἥθος ὑπερήφανον, καὶ φυ-
σιούμενος.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, εἶπε πρὸς τὸν Πέπεν, καὶ ὁ Σὶρ
Φρεδερίκος ὁπωσοῦν ἄδικον.

— Ἐάν εὐχαριστῇται ὁ Σὶρ Φρεδερίκος, εἶπεν ὁ Πέπες,
ἀναλαμβάνω νὰ τὸν κάμω ν' ἀλλάξῃ γνώμην ἀπόψε.

Ἄλλ' ὁ Βουαροζὲς διέκοψε τὴν συζήτησιν, ἐρωτήσας τὸν
Ἀγγλον.

— Δὲν ἀπηντήσατε λοιπὸν δύο ληστὰς συνοδευομένους
ἀπὸ δέκα περίπου Ἰνδοὺς, καὶ φέροντας μαζῇ των ἓνα αἰχ-
μάλωτον;

— Ληστὰς; μὲ προξενεῖς θαυμασμόν, φίλε μου, ἀπεκρίθη
ὁ Οὐάνδερερ, δὲν ὑπάρχουσιν ἐδῶ παρὰ εἰς τὴν φαντασίαν σου.
Οὐϊλσων, ἴδαμεν ληστὰς;

Ὁ Ἀμερικανὸς, ἀνοιγοκλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπεκρίθη.

— Σὶρ Φρεδερίκε, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου μας,
χρεωστῶ ὄχι μόνον νὰ σε διαφυλάττω ἀπὸ πάντα ὅποιονδῆ-
ποτε κίνδυνον, ἐννοεῖται τῆς ἐρήμου, ἀλλ' ἀκόμη καὶ νὰ ἐμ-
ποδίζω τοῦ νὰ ἐμπέσῃς εἰς τοιούτους. Λοιπὸν, περὶ τὰ ἐξ-
ημερώματα. . . .

Οἱ ἔμμανεῖς ἀγῶνες τοῦ λευκοῦ ἵππου εἰς τὸ νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά του ἠνάγκασαν τὸν Ἀμερικανὸν νὰ δράμῃ πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ πληγωθῇ. Ἐνῷ δὲ κατεγίνετο νὰ τὸν πρᾶνῃ διὰ τῆς φωνῆς, ὁ Διάζ ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ ἀπαρχυίλλου ἐκείνου ζώου βλέμματα θαυμασμοῦ καὶ ἐπιθυμίας, οἰκτείρων συγχρόνως αὐτὸν διότι αἷμα ρέον ἀπὸ τραῦμα ἐμόλυνε τὴν ἀκηλίδωτον καθαρότητα τοῦ χιονώδους δέρματός του.

— Ποῖος βάρβαρος, ἠρώτησε μὲ ἀγανάκτησιν, ἐτόλμησε νὰ μεταχειρισθῇ μάχαιραν ἢ καραβίναν καθ' ἐνὸς ζώου τόσον ὠραίου τὸ ὁποῖον καὶ βασιλεῖς θὰ ἐζήλευαν;

— Τὸ εὐγενὲς τοῦτο ἄλογον, εἶπεν ὁ Οὐάνδερερ, εἶναι ὅπως τὸ βλέπεis, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ βοσκοὶ τῆς Τεξικῆς ὀνομάζουν Λευκὸν Ἴππον τῶν Λειμώνων. Ἀπὸ ἐκεῖ ἕως ἐδῶ τὸ κυνηγοῦμεν, ὁ Οὐίλσον κ' ἐγώ, καὶ ἀπαυδήσας πλέον χθὲς μετεχειρίσθη τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὸν τόπον του διὰ νὰ πιάσουν τὰ ἄλογα ὅσα διέφυγον τὸν βρόχον, δηλαδὴ ἔστειλε μίαν σφαῖραν εἰς τὸν λαιμὸν του· ναὶ μὲν ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι σκληρὸς καὶ τολμηρὸς, ἀλλ' ἐπέτυχεν. Ἡ πληγὴ εἶναι μίσηρον πρᾶγμα, καὶ εἰς τὸ Λονδῖνον θὰ καυχηθῶ . . .

— Ἄν προφθᾷς, εἶπε ψιθυρίζων ὁ Διάζ.

— Αοιπὸν, καθὼς σᾶς ἔλεγα, ἐπανελάθεν ὁ Οὐίλσον, ἐπιστρέψας χθὲς περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, εἶδα ἐνῷ ἐκοιμᾶτο ἡ ἐξοχότης του χωρὶς νὰ ὑποπτεύηται τὸ παραμικρὸν, λέμβον καταβαίνουσαν τὸν ποταμὸν καὶ φέρουσαν φορτίον ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ μετέβαλλον τὰς περὶ ἀσφαλείας ιδέας του, ἐὰν δὲν ἐλάβαν αμερικὰ προφυλακτικὰ μέτρα διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδοῦν.

Ὁ Καναδὸς ἤκουε προσεκτικώτερον.

— Εἰς τὴν λέμβον αὐτὴν ἦτον ἓνας **Half-Breed**, καὶ ἓνας ἄλλος ληστής, τὸν ὁποῖον γνωρίζω ὀνομαζόμενος **Red Hand**.

— **Half-Breed**, καὶ **Red Hand**! ἀνέκραξεν ὁ Βουαροζὲς, ἐννοήσας ὅτι οὕτως ὀνομάζοντο ἀγγλιστὶ ὁ Μιγάς καὶ ὁ Ἑρυθρόχειρ. Χθὲς λέγεις τοὺς εἶδες;

— Πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καταβαίνοντας τὸν ποταμὸν.

— Ἦσαν μόνοι; ἠρώτησεν ἐντόνως ὁ Πέπες, ἰδὼν τὸν Καναδὸν ὠχριάσαντα.

— "Ω! ὄχι· εἶχαν καὶ κάμυιαν δεκάδα Ἰνδῶν μαζῇ των· οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ ἔχουν τὴν τέχνην νὰ στρατολογοῦν καὶ ἄλλους ὁμοίους των εἰς τὰς ἐρήμους αὐτάς.

— Καὶ δὲν ἦτον μαζῇ των καὶ ἓνας νέος λευκός; ἠρώτησεν ὁ Καναδὸς καταστείλας τοὺς ἄλλεπαλλήλους παλμούς τῆς καρδίας του.

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ οὔτεναί, οὔτε ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλσον.

Ἡ ἀμφίβηλος αὕτη ἀπόκρισις κατέβαλε τὸν Βουαρζέν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου ἐξωγραφήθη ἡ ὁδύνη τῆς καρδίας του.

— Ἦτον, πρέπει νὰ ἦτον! ἀνέκραξεν ὀρμητικῶς ὁ Πέπερ.

— Δὲν ἦτον, ἐπιθύρισε περίλυπος ὁ Καναδός.

— Ἦτον σὲ λέγω ἐπανέλαβεν ὁ Ἰσπανός. Ἦτον τότε αὐγὴ καὶ δὲν θὰ εἶδε καλὰ ὁ κυνηγὸς αὐτός.

— Πιθανόν, εἶπεν ἀταράχως ὁ Ἀμερικανός.

— Τὸν ἀκούεις Κομάγχη; εἶπεν ὁ Πέπερ ἐντόνως, χθὲς τὸ βράδυ ὁ Μιγάς καὶ ὁ Ἐρυθρόχειρ, οἱ δύο αὐτοὶ δαίμονες τῆς κολάσεως κατέβαινον τὸν ποταμὸν μὲ λέμβον. Ἐμπρὸς λοιπόν! ἐντὸς τινῶν ὥρων θὰ τοὺς φθάσωμεν. Ὁ διάβολος θὰ τοὺς πάρῃ! Κύριε Φρεδερίκε, ἂν καὶ ἡ καρδιά σου σὲ τὸ λέγῃ, ἔλα μαζῇ μας καὶ θὰ ἰδῇς μάχην φοικτήν.

— Ἄν θέλῃς νὰ συμμεθεῖς εἰς ἀγῶνα ἱερὸν, ἀνέκραξεν ὁ Βουαρζὲς ἀνανηψας ὀπισθοῦν, ἀγῶνα πατρὸς ζητοῦντος ν' ἀποσπᾷ τὸν υἱόν του ἀπὸ θάνατον τρομερόν, ἔλα μαζῇ μας, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀποδώτῃ μίαν ἡμέραν ὅ,τι θὰ κάμῃς διὰ τὸν πατέρα καὶ διὰ τὸν υἱόν.

— Εἴν' ἐναντίον τῶν συμφωνιῶν μας, κύριε Φρεδερίκε, εἶπεν ὁ Οὐίλσον· καὶ ἂν θὰ ὑπάγῃς πρέπει νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς τῆς εὐθύνης ἐγγράφως.

— Σὲ ἀπαλλάττω ἐνώπιον τῶν κυρίων τούτων, εἶπεν ὁ Ἀγγλὸς οἰκτείρας τὸν γέροντα κυνηγόν· δὲν θέλω νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι ἐγκατέλειψα πατέρα ζητοῦντα τὸ τέκνον του.

— Ἔστο! ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλσον· ἐπειδὴ ζῶμεν ζωὴν κηφήνων.

Καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐπεσάχθησαν καὶ ἐφορτίσθησαν οἱ ἵπποι· καὶ δέσαντες ἀπὸ τοὺς μυκτῆρας τὸν λευκὸν εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ἵππου τοῦ Οὐίλσονος, οἱ μὲν Ἰνδοὶ πεζῇ, οἱ δὲ δύο νέοι

ἵππεῖς ἐπὶ τῆς ὄχθης, καὶ οἱ λοιποὶ ἐπὶ τῆς δερματίνης λέμβου, ὅλοι κατέβησαν μετὰ σπουδῆς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ἐάν ἀναδράμωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν μόνοι, ἄοπλοι, καὶ ἀποθνήσκοντες τῆς πείνης οἱ δύο ἀτρόμητοι κυνηγοί, ἔτοιμοι νὰ τρέξωσι κατόπιν τοῦ Φαβίου, εἶχον εὗρεῖ τὸν Γουαῦ-φέρων καὶ νέα ὅπλα, ἐάν ἐνθυμηθῶμεν ὅτι οἱ τρεῖς φίλοι τοῦ Φαβίου εἶχον στρατολογήσει ἐννέα φοικτοὺς συμμάχους ἐκ τῶν πολεμιστῶν τῆς Φλογερᾶς Ἀκτίνος, ὅτι οἱ ἄλλεπάλληλοι ἀκροβολισμοὶ εἶχον ἐξασθενήσει τοὺς Ἀπάχας, ὅτι ὁ Διάζ συνηνώθη μετ' αὐτῶν, ὅτι οἱ δύο ἄλλοι συνεμάχησαν μὲ τὸν Πέπεν καὶ τὸν Καναδὸν, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ συμμορία ὅλη συνέκειτο ἐκ δεκαπέντε μαχητῶν, θὰ ἴδωμεν ὅτι εἶναι ὥρα νὰ μεταβῶμεν καὶ εἰς τὸν αἰχμάλωτον τὸν ὁποῖον ἐλησημονήσαμεν ἐπὶ πολὺ.

Χρέος ἱερὸν, χρέος ἀγάπης μᾶς προσκαλεῖ πρὸς τὸν Φάβιον Μεδιάναν. Ὁφείλομεν δὲ νὰ εἰπώμεν ἐν πρώτοις τί ἀπέγεινεν ἀφ' ἧς παλαιάσας πρὸς τὸν Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου κατεκυλίσθη ὁμοῦ μὲ αὐτὸν εἰς τοῦ λόφου τοὺς πρόποδας.

Ἡ καραβίνα τοῦ νέου Ἰσπανοῦ ἔκειτο παρὰ τὸν ἀναισθητὸν κύριόν της. Οἱ πολιορκηταὶ βέβαιοι τότε ὅτι οἱ δύο κυνηγοὶ ἀφοπλισθέντες, δὲν θὰ ἐδύναντο νὰ τοὺς βλάψωσιν, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Φαβίου, καὶ αὐτὸν μὲν συνέλαβον ζῶντα, τὰ δὲ πτώματα τῶν τριῶν Ἰνδῶν ἔρριψαν εἰς τὸ βάραθρον τοῦ καταρράκτου.

Καὶ ἐχάρη μὲν ὁ Μιγὰς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, ἤρχισεν ὅμως ν' ἀριθμῇ τοὺς πεσόντας συντρόφους του. Ἐκ τῶν ἑνδεκα Ἰνδῶν τοῦ ἑξ εἶχον φονευθῇ, καὶ ἑβδομος ὁ Βαράγιας. Αἶφνης ἠκούσθη βροντώδης ὠρυγῇ, καὶ εἰς τῶν ἐνεδρεούντων τεσσάρων πολεμιστῶν δραμῶν διηγήθη πρὸς τὸ Μικτὸν Αἶμα τὸν φόνον τῶν τριῶν ὁπαδῶν του. Ὁ Μιγὰς ἐκτύπησε φρυάσσων τὴν γῆν, καὶ διέταξε τὸν Ἐρυθρόχειρα νὰ μεταφέρει εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ὑπόγειον διόδον λέμβον τὸν ἀναισθητοῦντα αἰχμάλωτον. Καὶ ὁ γέρον Ἀμερικανὸς, ἡ Κεμάς καὶ ὁ σωθεὶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Βουαροζέ Ἰνδὸς, σηκώσαντες τὸν Φάβιον, μετέβησαν εἰς τὸν ποταμὸν ὅπου ἀνέμειναν τὸν Μιγάδα.

Τὴν ὥραν ἐκείνην, καθ' ἣν οὗτος εὗρίσκετο μόνος, ὁ Βουαρξὲς ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν πεδιάδα, εὔρε τὸν πειρατὴν ἱστάμενον ὀρθιον ἐπὶ τοῦ λόφου. Τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ λύπη του ὥστε εἶδεν ἀμέσως ὁ Μιγάς ὅτι ἡ στέρνησις τοῦ υἱοῦ του ἰσχυρὰ μὲ τὴν στέρνησιν αὐτῆς τῆς ζωῆς του. Καὶ ὅμως διὰ νὰ κατευνάσῃ τὴν δίψαν τοῦ αἵματος ἥτις τὸν κατέφλεγεν, ἠθέλησε νὰ ἐπιφέρῃ τραῦμα, εἰ καὶ ὄχι θανατηφόρον κατὰ τοῦ Καναδοῦ· ἀλλ' ἡ βροχὴ ἦτο ραγδαιοτάτη, καὶ τὸ πυροβόλον του κατέστη ἀχρηστον. Ὁπισθοχώρησε λοιπὸν ἡ μάλλον ἔφυγε.

Μεταξὺ τοῦ αὖξοντος σκότους, διὰ τοῦ διπλοῦ καλύμματος τῆς ὀμίχλης καὶ τῆς καταιγίδος, διέφυγεν εὐκόλως τὸν ὀφθαλμὸν τῶν κυνηγῶν. Ἡ δὲ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, οὗ τινος ἐγνώριζε κατὰ εἶδος τὰ προσιτὰ μέρη, τοσούτῳ περιεφράσεται ἀπὸ ὄρη, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ εὗρωσιν εὐκόλως αὐτήν. Ἐνῷ ἄρα ἐπλανῶντο ἐπὶ ματαίῳ, ὁ Μιγάς ἔρθασεν εἰς τὴν λέμβον.

— Ὅποιος κυνηγᾷ πολλοὺς λαγρούς δὲν πιάνει οὔτε ἓνα εἶπε δυσθύμως ὁ Ἐρυθρόχειρ, ἐνῷ συνεκωπηλάτει μὲ τὸν υἱόν του· ἔχεις πάντοτε εἴκοσι σχέδια εἰς τὴν κεφαλὴν σου, καὶ δὲν τελειώνεις κανέν.

Ὁ δὲ Μιγάς σπεύσας νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς κατηγορίας ταύτης τοῦ πατρὸς του, ἔδειξε τὸν δεσμώτην κείμενον ἐντὸς τῆς λέμβου.

Καὶ ὁ Ἐρυθρόχειρ ἐπανέλαβε.

— Καὶ σ' ὅσοι ἄλλοι τοὺς ὁποίους ἐμελλες νὰ παραδώσῃς! καὶ ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖον ἐγκατελείψαμεν, ἐνῷ, χάρις εἰς τὸ σκότος, καὶ χάρις εἰς τὰ ὅπλα μας, θὰ ἐκυριεύαμεν καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν χρυσόν.

— Ἄκουσε, Ἐρυθρόχειρ· ἐὰν συγκατανεύω νὰ δικαιολογήσω τὴν διαγωγὴν μου, τὸ κάμνω ἐπὶ σκοπῷ νὰ μὴ μὲ κωφαίνῃς πλέον μὲ τὰ παράπονά σου. Ἐμείναμεν μόνον τέσσαρες ἐναντίον δύο, καὶ μὲ τοῦτον τὸν καιρὸν αἱ καραβίναι δὲν ἀφίξουν περισσότερον ἀπὸ τὰς μαχαίρας· ἐὰν ἀπεφασίζαμεν νὰ περιμεινόμεν νὰ περάσῃ ἡ βροχὴ, ἔπρεπε νὰ περιμεινόμεν τὴν

αὐγὴν καὶ δὲν ἔχω καιρόν. Ὅσω διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἰδοὺ ἔχομεν ἓνα, τὸν ὁποῖον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ παραδώσω εἰς τὸ Μαῦρον Πτηνόν· τοὺς δύο ἄλλους μὴ τοὺς ἐνθυμῆσαι πλέον· διότι τί ἀξίζει εἰς τοὺς Λειμῶνας κυνηγὸς χωρὶς ὄπλα; Ἡ πεῖνα καὶ αἱ ἄρκτοι θὰ τοὺς διορθώσουν πρὶν φθάσωμεν εἰς τὸ Κόκκινον Δίκρανον. Διὰ δὲ τὸν θησαυρὸν μὴν ἀνησυχῆς, δὲν εἶναι κίνδυνος νὰ πετάξῃ, καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸ τοῦ τέλους τῆς σελήνης, ἐνῶ δι' ὀλίγην ἀργοπορίαν ἐνδέχεται νὰ στερηθῶ ἄλλον θησαυρὸν, τὴν Λευκὴν Περιστερὰν τῆς Λίμνης τῶν Βονάσσων. Ἐχεις τί ν' ἀπεκριθῆς εἰς αὐτά; Λέγε γρήγορα διὰ νὰ μὴν ἔχωμεν κατόπιν καὶ ἄλλα λόγια.

— Τί μὲ μέλλει, εἰς ἐμέ, διὰ τὰς περιστεράς ὅλας τοῦ κόσμου, λευκάς ἢ κοκκίνας; Οἱ δύο κυνηγοὶ θὰ παραλάβουν τὸν χρυσόν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μας, θὰ εὕρωμεν μόνον τὴν φωλεὰν χωρὶς τὸ πουλίον.

Ὁ Μιγάς ἀνυψώσας περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους, εἶπεν.

— Ὁ χρυσὸς δίδει τροφήν εἰς τὴν ἔρημον; καὶ φροντίζει τις νὰ θησαυρίσῃ ὅταν εἶναι χίλια ὀκτακόσια μίλλια μακρὰν τῶν ἀνθρώπων; οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄοπλοι τυχοδιώκται θεωροῦν τὸν χρυσόν ὅπως καὶ τὸν σκελετὸν βονάσσου τοῦ ὁποῖου ἀφῆκαν μόνον τὰ κόκκαλα οἱ λύκοι. Εἶδα πολλοὺς κυνηγοὺς, ἔχοντας καὶ ἀξιόλογα πυροβόλα, οἱ ὁποῖοι ἀπέθνησκαν τῆς πείνης εἰς τοὺς λειμῶνας· τί θὰ κάμουν λοιπὸν αὐτοὶ χωρὶς καραβίνας; τὴν στιγμὴν αὐτὴν ζητοῦν τὰ ἴχνη μας καὶ δὲν τὰ εὐρίσκουν, καὶ θὰ εὕρουν τὸν θάνατον ἰχνηλατοῦντες. Ὡς πρὸς τὴν Λευκὴν Περιστερὰν, αὐτὴ δὲν εἶναι διόλου ἀδιάφορος εἰς ἐμέ. Καὶ μάθε ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ πτώμά σου ἂν πρέπη νὰ πατήσω διὰ νὰ φθάσω ἕως εἰς ἐκείνην θὰ τὸ κάμω.

— Σ' εὐχομαι ν' ἀποκτήσῃς υἱὸν ὁ ὁποῖος νὰ σὲ εἰπῇ μίαν ἡμέραν τὰ ἴδια, ἀνέκραξεν ὁ γέρων κυνηγὸς, χαμηλώσας τὸ βλέμμα ἐνώπιον τοῦ σπινθηροβολοῦντος ὀφθαλμοῦ τοῦ υἱοῦ του. Πλὴν δὲν θ' ἀποκτήσῃς, διότι θὰ εἶναι χειρότερός σου.

— Ἐχεις τίποτε ἄλλο νὰ μὲ εἰπῆς; εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Μιγάς.

Ἄλλ' ὁ γέρων δὲν ἀπεκρίθη, καὶ οἱ δύο λησταὶ ἐξηκολού-

θησαν κωπηλατούντες σιωπηλῶς. Ἐκεῖνος ὁμως ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ἐλχύσῃ τὴν ὀργὴν του.

— Ποῦ ἔκρυψες τὸν θησαυρὸν, σκύλε; ἠρώτησεν ὠθήσας μὲ τὸν πόδα τὸν Φάβιον, ἐνῶ ἤνοιγεν οὗτος τότε πρῶτην φορὰν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Θ' ἀποκριθῇς λοιπόν;

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησεν ὁ Φάβιος ἐνθυμηθεὶς τὴν πτώσιν του, καὶ μὴ ἐννοῶν εἰσέτι τὴν φρικτὴν θέσιν του.

— Ἐρωτᾷ ποῖος εἶμαι! ἀνέκραξε γελάσας θηριωδῶς ὁ Ἐρυθρόχειρ. Σὺ πρέπει νὰ μὲ ἀποκριθῇς, ποῦ ἔκρυψες τὸν θησαυρὸν;

Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἐρώτησιν ὁ Φάβιος ἀνέλαθεν ὅλας του τὰς αἰσθήσεις. Στρέψας περὶ ἑαυτὸν τοὺς ὀφθαλμούς ἀνεζήτησε τὸν Καναδὸν καὶ τὸν Ἰσπανὸν, καὶ τὸ βλέμμα του ἀπῆντησε τοὺς δύο πειρατὰς τῶν λειμώνων, καὶ τοὺς Ἰνδικοὺς χρωματισμοὺς τῶν δύο Ἀπαχῶν. Τί ἔγειναν οἱ δύο κυνηγοί; ὁ νέος ἐπεθύμει νὰ πληροφορηθῇ περὶ τούτου.

— Θησαυρὸν! ἀπεκρίθη· δὲν ἤκουσα ποτὲ νὰ γίνεταί λόγος περὶ τούτου· ὁ Βουαροζὲς καὶ ὁ Πέπες δὲν συνειθίζαν νὰ μὲ ἐμπιστεύωνται τὰ μυστικά των. Ἐρωτήσατε αὐτούς.

— Νὰ ἐρωτήσωμεν ἐκείνους τοὺς τυχοδιώκτας! ἀνέκραξεν ὁ γέρων. Ἐρώτησε τὸ σύννεφον τὸ ὅποιον εἶδαμεν, χθὲς καὶ δὲν θὰ ἴδωμεν πλέον· τὸ σύννεφον θὰ σ' ἀποκριθῇ;

— Καὶ τῶνόντι οἱ νεκροὶ δὲν ὁμιλοῦν, εἶπεν ὁ Φάβιος.

— Οἱ τυχοδιώκται δὲν εἶναι ἀκόμη νεκροί, πλὴν δὲν εἶναι καὶ καλεῖτεροι. Τί τοὺς χρησιμεύει ἡ ἐλευθερία χωρὶς ὅπλα; ν' ἀποθάνουν τῆς πείνης. Τί χρησιμεύει τώρα εἰς σὲ ἡ ζωὴ; νὰ γίνῃς βορὰ τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ, τοῦ ὁποῖου οἱ ὄνυχες θὰ κατασπαράξουν τὸ σῶμά σου.

Ὁ Φάβιος ἔμαθεν ὅτι οἱ δύο κυνηγοὶ ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ ζῶντες, καὶ μειδίαμα περιφρονήσεως διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Εὐρίσκονται κυνηγοὶ οἱ ὅποιοι καὶ χωρὶς ὅπλα διώκουν τοὺς φεύγοντας πειρατὰς τῶν λειμώνων, ἂν καὶ οὗτοι δεικνύουν ὅτι τοὺς καταφρονοῦν, εἶπεν ὁ νέος ἀτενίσας τοὺς δύο ληστές.

— Ἡμεῖς δὲν φεύγωμεν· ἀκούεις, σκύλε! ἀνεφώνησεν ὁ γέρον· τρίζας τοὺς ὀδόντας. Βλέπεις, Μιγά, πόσον αὐθάδης εἶναι; Δὲν ἤξεύρω ποῖος μὲ κρατεῖ, ἐπρόσθεσε γυμνῶσας τὸ ἐγγχειρίδιόν του, καὶ δὲν χώνω ὀπίσω εἰς τὸν λαϊμόν του τὰ λόγια του.

Ὁ Φάβιος ἐπρωτίμα τὸν ἄμεσον θάνατον ἐκείνου εἰς ὃν ἐμελλε νὰ ὑποκύψῃ μετὰ πολυειδεῖς βασάνους. Ὅθεν ἀπεκρίθη ἐντόνως.

— Νὰ σὲ εἰπῶ ποῖος σὲ κρατεῖ; ὁ φόβος τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ τὸ ὁποῖον σᾶς ἔχει σκύλους τοῦ κυνηγίου του, καὶ σᾶς ἔστειλε κατόπιν τριῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι τὸν κατεπολέμησαν, καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς εἰκοσὶ του πολεμιστάς, μίαν σχεδὸν ἡμέραν καὶ μίαν ὁλόκληρον νύκτα.

Ἰσως αἱ λέξεις αὗται, αἵτινες ὑπερηρέθισαν τὴν λύσσαν τοῦ γέροντος Ἐρυθρόχειρος, θὰ ἦσαν αἱ τελευταῖαι τοῦ Φαβίου, ἐάν ὁ Μιγάς δὲν ἐκράτει τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του ἀνυψωθεῖσαν διὰ νὰ τὸν πληγώσῃ.

— Ὁ νέος πολεμιστὴς τῆς Μεσημβρίας φοβεῖται τὸν πάλον, εἶπεν ὁ Μιγάς καὶ ὑβρίζει τοὺς νικητάς του διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰς βασάνους· πλὴν θ' ἀλλάξῃ γλῶσσαν μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

— Ἐνας λευκὸς ἤμπορεῖ ν' ἀποθάνῃ ὡς ἓνας Ἰνδὸς, ἀπεκρίθη ὁ Φάβιος.

Καὶ μετὰ τὴν ἀπόκρισιν ταύτην ἐκλείσσε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ ἰδῇ πλέον τ' ἀποτρόπαια πρόσωπα τῶν δύο ληστῶν ὁμιλούντων ἀγγλιστὶ, χωρὶς αὐτὸς νὰ τοὺς ἐννοῇ.

Ἡ καταιγὶς ἐμυκᾶτο ἀκατασχέτως καὶ ἡ βροχὴ ἐπιπτε ραγδαιοτάτῃ, μεταξὺ βροντῶν καὶ κεραυνῶν. Ἡ δερματίνη λέμβος, ἐλαφρὰ ὡς φύλλον πλέον ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, ἐκυλίστο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, φέρουσα τὸν αἰχμάλωτον μακρὰν τῶν δύο προστατῶν του. Οὗτος δὲ ἐξηπλωμένος, καὶ βρεχόμενος τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ἐνδύματα ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀνεπόλει περίλυπος εἰς τὴν μνήμην τὴν ἐδύνην τοῦ Καναδοῦ. Ἐνίοτε συνελάμβανεν ἡ καρδία του ἀόριστόν τινα ἐλπίδα ὀλίγον ὅμως διαρχοῦσαν, μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν

ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔβλεπε φωτιζομένην ἀπὸ τὰς ἀπαισίας λάμψεις τῶν ἀστραπῶν τὴν ἀγρίαν φυσιογνωμίαν τῶν δύο ληστῶν, καὶ τοὺς ἐρήμους καὶ φοβεροὺς τόπους δι' ὧν διέβαινον.

Τότε τὸ ἦθος τῆς θηριωδίας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς εἰρωνικῆς σκληρότητος τοῦ υἱοῦ, ἔλεγε πρὸς αὐτὸν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμεινῇ διόλου συμπάθειαν ἐκ μέρους τῶν· καθὼς ἔλεγον πρὸς αὐτὸν καὶ αἱ ἐρημίαι ὅτι, ὅποιαδῆποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ γεναιότης τῶν δύο προστατῶν του, δὲν θ' ἀνεύρισκον κἀνὲν ἔχνος του, ὡς δὲν θ' ἀνεύρισκον καὶ κἀνὲν ἔχνος τῶν ἀστραπῶν αἱ ὁποῖαι ἐφλόγιζον τὴν ὥραν ἐκείνην τὸν εὐρανόν.

Ἢ νύξ παρῆλθε σχεδὸν ὅλη ἐν μέσῳ βασιάνων ἡθικῶν τὰς ὁποίας ἐπηύξανον τὰ φυσικὰ παθήματα, ἐνῶ οἱ δύο πειραταὶ καὶ οἱ Ἴνδοι, χωρὶς νὰ φροντίζωσι διὰ τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον κατέπιπτεν ἐπ' αὐτῶν ποταμηδὸν, μετηλλάσσοντο ἢ ἐκοιμῶντο ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὰ σκεπάσματά των. Ὁδυνηρὰ καὶ πένθιμος ὑπῆρξεν ἡ νύξ ἐκείνη! Ἐν τοσούτῳ ὁ Μιγάς ἀνεκούρισε τὰ πεπονημένα μέλη τοῦ Φαβίου, διαστείλας ὀλίγον τὰ δεσμά του.

Ὅταν ἐπῆλθεν αἰθρία, οἱ δύο πειραταὶ κατέπλευσαν εἰς μέρος ὅπου σωρὸς μεγάλων δένδρων ἀνυψοῦτο μεταξὺ ὑψηλοῦ χόρτου. Αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ λυκαυγοῦς ἤρχιζον νὰ ρίπτωσι φῶς ἀμυδρόν, καὶ εἰς τῶν Ἰνδῶν ὑπῆγεν εἰς θήραν ἐλάφων καὶ δορκάδων, αἵτινες καταβαίνουνσι τὸν ποταμὸν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν διαχωρίζουσαν τὴν ἡμέραν τῆς νυκτός.

Τὸν δὲ Φάβιον ἀφῆκαν ἐντὸς λέμβου ἡμιθανῆ, διότι ἡ πείνα ἐδιπλασίαζε καὶ τὰς σωματικὰς ὀδύνας, καὶ τοὺς θλιβεροὺς λογισμοὺς του. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Μιγάς, ὁ πατήρ του καὶ ὁ μείνας μετ' αὐτοῦ Ἰνδὸς ἤσυχολήθησαν ν' ἀνάψωσι μεγίστην πυρὰν διὰ νὰ ξηράνωσι τὰ βεβρεγμένα ἐνδύματά των.

Ὁ κυνηγὸς δὲν ἐθράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του δορκάδα καὶ ἐνῶ παρεσκεύαζε τὰ παχύτερα καὶ τρυφερώτερα μέρη διὰ τὸ πρόγευμά των, οἱ τρεῖς σύντροφοι

έκοιμῶντο παρὰ τὴν πυράν. Ὅταν δὲ ἡτοιμάσθῃ τὸ ἐψητὸν, οἱ κοιμώμενοι ἐξύπνησαν καὶ ἤρχισαν νὰ τρώωσι. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατελεῖ καὶ ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐφ' οὗ δὲν ἐσώζετο οὐδὲ ἔχνος τῆς τρομερᾶς καταιγίδος τῆς προτεραίας.

Ὁ γέρον Ἀμερικανὸς ὠμίλησε πρῶτος περὶ τοῦ αἰχμαλώτου μὲ τρόπον δεικνύοντα ὅτι ἐμνησικάκει διὰ τοὺς λόγους του.

— Τί θὰ εἶπῃ τὸ Μαῦρον Πιτηνόν, εἶπε πρὸς τὸν Μιγάδα, ὅταν θὰ παραδώσῃς εἰς αὐτὸ αἰχμαλώτον ἡμιθανῆ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὴν πείναν; Πῶς θ' ἀνθέξῃ ὁ νέος αὐτὸς εἰς τὸν πάλον, ἐὰν δὲν ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ βασταχθῇ;

— Θὰ ὑποφέρῃ ὀλιγώτερον, ἀπεκρίθη ὁ Μιγάς· τί μὲ μέλει;

— Μέλει ὅμως εἰς ἐμὲ, ἀνέκραξεν ὁ θηριώδης Ἀμερικανός, θέλω νὰ ὑποφέρῃ πολὺν καιρὸν, θέλω νὰ ἰδῶ τὴν σάρκα του σπαρταρίζουσαν καὶ τὴν καρδίαν του ἐξασθενοῦσαν· θέλω νὰ τὸν ἀκούσω νὰ ζητήσῃ ἑλκος, καὶ νὰ τὸν εἰπῶ κ' ἐγὼ ὅτι εἶναι ἀνανδρός.

— Κάμε ὅ,τι θέλῃς καὶ ἄφες με ἡσυχον, ἐπανέλαβεν ἀνυπομόνως ὁ Μιγάς, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνελεήμονα ψυχὴν εἶχεν ἴσως μαλαξέι ὀλίγον ὁ ἔρως.

Ὁ Ἐρυθρόχειρ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τεμάχιον κρέατος, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν λέμβον.

— Ὁ αἰχμαλώτος, ἠρώτησε, πεινᾷ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Φάβιος εὐσταθῶς· πλὴν δὲν θὰ φάγω, καὶ αὔριον θὰ λάβῃς τὸν κόπον νὰ ρίψῃς τὸ πτῶμα μου εἰς τὸν ποταμόν.

— Ὁ αἰχμαλώτος εἶναι ψευδὴς ἀνδρεῖος, εἶπε δυσανασχετῶν ὁ Ἐρυθρόχειρ.

— Καὶ σὺ ἀληθὴς ἀνανδρός. Σιώπα, ἡ φωνή σου εἶναι μισητὴ εἰς τὰ αὐτιά μου, ὡς ὁσμὴ τῆς ἰκτίδος εἰς τὴν μύτιν μου.

— ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀμερικανός θὰ σὲ βασανίσω μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας, καὶ θ' ἀποσπάσω τὴν μετάνοιάν σου δι' ὅσα μὲ εἶπες μαζῇ μὲ τὴν σάρκα σου. Ναί ὁ αἰχμαλώτος εἶναι

ψευδῆς ἀνδρεῖος· ἂν ἦτον βέβαιος διὰ τὴν γενναϊότητά του, θὰ ἔτρωγε διὰ νὰ φυλάξῃ τὰς δυνάμεις του.

— Θὰ σὲ ἀποδείξω ψεύστην, εἶπεν ὁ Φάβιος, καὶ θὰ φάγω, καθόσον μάλιστα τρέχουν κατόπιν μου δύο κυνηγοὶ οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ζήσω. Πλὴν δὲν θὰ φάγω ὡς σκύλος δεμένος.

— Ἄ! Ἄ! ὁ αἰχμαλώτος ἐπιβάλλει ὄρους.

— Ναί, ἐπανελάβεν ἀταράχως ὁ Φάβιος, δὲν θὰ φάγω εἰμὴ μὲ χεῖρας ἐλευθέρας.

— Καλά· θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ἡράκλειος Ἐρυθρόχειρ ἀνεσήκωσε δέσμιον, ὡς ἦτο, τὸν Φάβιον, τὸν μετέφερεν εἰς τὴν ξηρὰν πλησίον τῆς πυρᾶς, καὶ κατεβίβασεν εἰς τὰ γόνατά του τὰ δεσμὰ τῶν βραχιόνων του. Πρῶτον τότε ὁ ταλαίπωρος νέος ἀπὸ δώδεκα ὥρων ἐτάνυσεν εὐχαρίστως τὸν βραχιονά του, καὶ μετὰ ταῦτα, στηριχθεὶς ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, ἔλαβε τὸ κρέας τὸ ὁποῖον ἔδωκε πρὸς αὐτὸν ὁ δῆμιός του.

Ὁ Μιγάς δὲν ἐβράδυνε νὰ διατάξῃ τὴν ἀναχώρησίν των, καὶ ὁ Φάβιος μετεφέρθη ἐκ νέου εἰς τὴν λέμβον ὑπὸ τοῦ γέροντος ληστοῦ. Ἰδοὺ διὰ τί τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν, οἱ δύο φίλοι τοῦ αἰχμαλώτου δὲν ἀνεῦρον καὶ τὰ ἔχνη τοῦ Φαβίου.

Σκοπὸς τοῦ Μιγάδος ἦτο νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν πορείαν των μέχρι τῆς Νήσου τῶν Βουβάλων, διότι ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ κρύπτη, ἐν ἣ κατέθεσαν τὰ λάφυρά των ἐσώζετο ἄθικτος. Μετὰ δὲ τὴν ἐξαίτασιν ταύτην ἤθελε νὰ προχωρήσῃ διὰ ξηρᾶς κατὰ τὴν ἐπιούσαν, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς πολυαριθμοὺς καμπὰς τοῦ ποταμοῦ, ὅστις ἦτο διπλάσιος σχεδὸν μέχρι τοῦ Κοκκίνου Δικράνου.

Ὁ Ἐρυθρόχειρ καὶ ὁ Μιγάς ἔλαβον ἀνὰ χεῖρας τὰς κώπας, καὶ ὅταν παρετῆρησαν μακρόθεν τὴν Νήσον τῶν Βουβάλων, διηύθυνον τὴν λέμβον οὕτως ὥστε νὰ πλησιάσωσιν εἰς αὐτήν. Καὶ εἶδον παραπλέοντες τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔκρυπτε τοὺς καρποὺς τῶν ἀρπαγῶν των ἀνέπαφον ὡς ἀφῆκαν αὐτὸ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Βέβαια, ἂν τις προέλεγεν εἰς τοὺς δύο τῶν λειμῶνων πειρατὰς, ὅτι εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ ταῦτα, ἡ

κρύπτη ἐκείνη θ' ἀνεκαλύπτετο, ὅτι ἐκ τῶν πολυτίμων εἰδῶν καὶ ἐκ τῶν ὅπλων τὰ ὁποῖα περιεῖχε, τὰ μὲν θὰ κατεποντίζοντο, τὰ δὲ θὰ παρελαμβάνοντο ἀπὸ τοὺς δύο κυνηγοὺς, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζον ἀποθνήσκοντας τῆς πείνης, ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς προφήτης θὰ ἠσθάνετο εἰσχωροῦν εἰς τὸ κρανίον τοῦ σφαιρίον πυροβόλου, ἢ μάχαιραν εἰς τὸν λαιμόν του· ἀλλὰ βεβαίως κἀνεῖς δὲν θὰ ἐπίστευε τὴν πρόρρησίν του. Πεισθεὶς ὅτι σῶα ἦτο ἡ κρύπτη τοῦ ὁ Μιγᾶς διευθύνθη πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην. Προαίσθημά τι ἔλεγε πρὸς αὐτὸν νὰ μὴ διαβῇ διὰ τοῦ στενοῦ πόρου ὅστις ἦτο κεκαλυμμένος ἀπὸ δένδρα, εἰς ὃν εἶδομεν εἰσελθόντας τὴν Φλογεράν Ἀκτῖνα καὶ τοὺς συμμάχους της, προσώρμησε δὲ εἰς μέρος σύμφυτον, ἐν ᾧ ἔκρυψε τὴν λέμβον.

Ὁ Μιγᾶς ἐγνώριζεν ὅτι εὕρισκετο εἰς γῆν ἀνήκουσαν εἰς τοὺς Λιπανεῖς (*) συμμάχους τῆς φυλῆς τῶν Γιλήνων, ἀφ' ἧς κατήγετο καὶ τὸ Μαῦρον Πτηνόν, καὶ ὅτι ἐδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ ἀπὸ τῆς Νήσου τῶν Βουβάλων μέχρι τοῦ Κοκκίνου Δικράνου. Καὶ τῶνόντι μόλις παρῆλθον ὀλίγαι ὥραι, καὶ ἀπῆντησε δεκάδα πλανητῶν Λιπανῶν, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ συμμαχήσωσι μετ' αὐτοῦ, ἅμα μαθόντες ὅτι ἐπρόκειτο νὰ προσβάλλωσι λευκοὺς κυνηγοὺς καὶ ν' ἀρπάσωσι τοὺς ἵππους των.

Ἡ συμμορία λοιπὸν, συγκροτηθεῖσα οὕτως ἐκ δώδεκα, κατέλυσε ἀναμένουσα τὴν νύκτα διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν πορείαν της, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν δρόσον καὶ τὸ σκότος.

Ὁ Ἐρυθρόχειρ ἀφῆρσεν ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ Φαβίου τὰ δεσμὰ, καὶ αὐτὸς, τὰς χεῖρας μόνον ἔχων δεδεμένος πρὸς τὴν

(*) Καιρὸς νὰ εἰπῶμεν ὅτι ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς Καλλιφορνίας μέχρι τοῦ λιμένος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, γνωρίζοντα ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν Ἀπιαχῶν ἐννέα φιλοπόλεμοι φυλαὶ, ἑξ ὧν αἱ μᾶλλον τρομεραὶ εἶναι ἡ τῶν Γιλήνων, τῶν Μεσκαλέρων, τῶν Λιπανῶν καὶ τῶν Μισεμβρένων. Ἐκάστη δὲ τούτων ἔχει περὶ τοὺς χίλιους τετρακοσίους πολεμιστάς.

ράχιν, ἠκολούθησε τὸν ἄρπαγά του. Κεκοπιακῶς τὸ σῶμα ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν νοῦν ὁ νέος αἰχμάλωτος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ χόρτου, ὀλίγον μακρὰν τῆς πυρᾶς τοῦ καταλύματος, φυλαττόμενος ἀπὸ δύο Ἰνδούς ἐπιβλέποντας αὐτὸν ἀδιακόπως. Ἐν τῷ μεταξὺ τρεῖς κατὰσκοποι Λιπανεῖς ἔφερον Ἰνδὸν τινα, τὸν ὁποῖον εἶχον συλλάβει πλησίον τοῦ καταλύματος.

Ὁ Ἰνδὸς ἦτο Κομάγχης, καὶ καθὼ ἐχθρὸς δεσμευθεὶς ἐρρίφθη παρὰ τὸν Φάβιον. Ὡς γνωρίζων λέξεις τινὰς Ἰσπανικὰς ἀπετάθη πρὸς τὸν σύντροφόν του καὶ οἱ δύο αἰχμάλωτοι, ἐξ ὧν ὁ Κομάγχης ἔμελλε νὰ δείξῃ πρὸς τὸν ἄλλον τὴν αἵματηρὰν ὁδὸν τοῦ θανάτου, ἀνεκοίνωσαν πρὸς ἀλλήλους φράσεις τινάς. Ὁ Φάβιος ὠνόμασε τοὺς δύο κυνηγούς, ὅπως τοὺς ὠνόμαζον οἱ Ἰνδοί, Ἀετὸν καὶ Κίχλην, καὶ ἐξεθείασε τὸ θάρρος, τὴν ἰσχὺν, τὴν ἐπιδειξιότητα καὶ μάλιστα τὴν ἀπεριόριστον ἀφοσίωσίν των εἰς αὐτόν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζουν αὐτοὶ οἱ σκύλοι τὸν λευκὸν νέον, ὁ ὁποῖος θ' ἀποθάνῃ μετ' ἐμὲ ; ἠρώτησεν ὁ Ἰνδός.

— Νέον πολεμιστὴν τῆς μεσημβρίας, υἱὸν τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονωτῶν Ὁρέων.

Ἀλλ' ὁ Μιγάς ἐπελθὼν διέκοψε τὴν πένθιμον συνδιάλεξιν· ἡ τελευταία ὥρα τοῦ Κομάγχου εἶχε σημάνει. Οὗτος δὲ σηκωθείς ἠκολούθησεν εὐσταθῶς τὸν Μιγάδα, καὶ ψάλλων τὸ ἐπικήδειον ᾄσμα του ἀνέφερε μετ' ἐπαίνων τὸ ὄνομα τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ αἷμά του.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπέφερεν ἀλλοίωσιν εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Μιγάδος. Ὡς ὑποσχεθεὶς εἰς τὸ Μαῦρον Πτηνὸν νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸ τὸν ἀποστάτην τοῦτον Ἀπάχην, ἐνόμισε κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν νὰ φανῇ πρὸς τὸν νέον Κομάγχην γενναῖος.

— Ὁ ἀδελφός μου, εἶπε πρὸς τὸν Ἰνδὸν, εἶναι ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος· εἶναι λοιπὸν ἐλεύθερος, ἐπειδὴ οἱ φίλοι τοῦ Κομάγχου εἶναι καὶ φίλοι τοῦ Μιγάδος.

Εἶπε καὶ ἀπέλυσε τὸν Ἰνδὸν προσθέτας καὶ ταῦτα·

— Τὸ Μικτὸν Λῆμα καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ περάσουν

τὴν ἡμέραν ἐδῶ. Εἰπὲ λοιπὸν εἰς τὸν ἀρχηγόν σου ὅτι θὰ τὸν ἴδωμεν εὐχαρίστως, καὶ ὅτι θὰ εὖρη ἐδῶ κρέας ζεστόν καὶ καρδίας ἐνθερμοτέρας δι' αὐτόν.

Καὶ δὲν ἡγνόει μὲν ὁ πανοῦργος Μιγάς ὅτι ἡ Φλογερά Ἀκτίς δὲν θὰ ἤρχετο πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἤλπιζε τοῦλάχιστον νὰ τὸν ἀποκοιμήσῃ μὲ λόγους ἀπατηλοῦς, καὶ νὰ τὸ κατορθώσῃ νὰ τὸν θεωρῇ ὡς φίλον.

Καὶ τῶντι, ἡ Φλογερά Ἀκτίς οὐδ' ἐφάνη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ δ' ἐσπέρας, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Λιπανῶν ἐπέμεινε νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὸν Κόκκινον Ποταμὸν διὰ τῆς πολεμικῆς του λέμβου. Ἦτο δὲ αὕτη μονόξυλος ἐκ κορμοῦ δένδρου, μακρά, λεπτή καὶ πλατεῖα, καὶ ἐχώρει εἴκοσιν ἐπιβάτας.

Οἱ δύο πειραταὶ ἐδέχθησαν τὴν προσφορὰν καὶ ὁ Φάβιος τοὺς ἠκολούθησε μᾶλλον εὐθαρσῶς ὡς γνωρίζων ὅτι εἰς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Μιγάδος τὸν εἶχεν ἰδεῖ, ὅτι εἶχε μάθει τὸ ὄνομά του, καὶ ὅτι ἐπέστρεψε πρὸς τὸν ἀρχηγόν του χωρὶς ν' ἀπατηθῇ ἀπὸ τὰ εἰρηνικὰ λόγια του. Ἐὰν ὡς δὲν ἀμφέβαλλον ὁ Βουαροζὲς καὶ ὁ Πέπερς ἔτρεχον εἰς ἀνεύρεσίν του, ἴσως ἡ τύχη θὰ τοὺς ἐβοήθει ν' ἀπαντήσωσι τὸν ἀπολεσθέντα Κομάγχην.

Καὶ τῶντι ἡ τύχη τὸν συνέτρεξεν ὑπὲρ τὰς ἐλπίδας του, διότι οἱ δύο του προστάται ἔμαθον ἀπὸ τὸν Ἰνδὸν τοῦτον τὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἔτυχον σύμμαχον, ἄνευ τοῦ ὁποίου θὰ ἐνίκωντο ἴσως κατὰ τὴν τελευταίαν ἀψιμαχίαν.

Ἐν τοσοῦτῳ ἂν καὶ ἦτο ὠκύπλουν τὸ μονόξυλον, δὲν διέπλευσε μὲ ὅσην ἤλπιζετο ταχύτητα τὸ μέχρι τοῦ Κοκκίνου Δικράνου διάστημα· διότι εἰς τῶν Λιπανῶν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἀσκὸν πλήρη μοσκολίτου ἐξαγομένου ἀπὸ τὴν ρίζαν τῆς ἀλόης ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν τῶν καλουμένων Μεσκαλέρων, ἔγεινε παραίτιος σκηνῶν μέθης καὶ ἐρίδων, αἵτινες ἐβράδυνον τὴν πορείαν καὶ παρ' ὀλίγον θὰ ἐπροξένουν καὶ αἱματοχυσίαν.

Τὴν ἐμμανῆ μέθην διεδέχθη λήθαργος, καὶ πολλάκις τὴν νύκτα ἐξετράπη τὸ σκάφος, ελαυνόμενον ἀπὸ κωπηλάτας βεβαρυμένους.

Μόλις μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἔφθασαν εἰς τὸ δι-
 χιδές τοῦ Κοκκίνου Ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον συντομίας χάριν ὀνο-
 μάζεται Δίκρανον.

ΙΕ'.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΔΙΚΡΑΝΟΝ.

Ἡ κοιλάς τοῦ Κοκκίνου Δικράνου ἔχει θέαν καταπληκτι-
 κὴν καὶ ἀγρίαν. Διπλῇ σειρᾷ ὀρέων τὴν περιζωννύει ἐκατέρω-
 θεν. Πρὸς ἄρκτον δὲ ἡ μεγάλη Κορδιλλιέρη μὲ τὰς κυανᾶς
 τῆς ἐπάλλξεις καὶ τοὺς ὑψηλοὺς βράχους τῆς, τῶν ὁποίων αἱ
 ὄξυτενεῖς κορυφαὶ ποτὲ μὲν ἐπιστέφονται ἀπὸ νέφη, ποτὲ δὲ
 ἀπὸ χιόνας ἀστραπηθόλους διαρκούσας χειμῶνα ὀλόκληρον,
 καὶ ἀναλυομένας ἀπὸ τὴν θερμὴν αὔραν τῆς κοιλάδος. Πρὸς
 μεσημβρίαν δὲ ὁ ὀφθαλμὸς διατρέχει ἄλλην σειρὰν ὀρέων χα-
 μηλοτέρων, διαποικιλλομένων ἀπὸ χαράδρας χαινούσας καὶ
 βράχους ζοφώδεις, τῶν ὁποίων τὴν τραχεῖαν ὄψιν μόλις με-
 τριάξει ἡ γλαυκότης τῆς ἀποστάσεως.

Ὅγδοήκοντα περίπου στάδια διεχώριζον τὰς δύο ταύτας
 σειράς, μετὰ τῶν ὁποίων ρέουσι ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς
 δύο βραχίονες τοῦ Κοκκίνου Ποταμοῦ, ὁ μὲν σχεδὸν πάντοτε
 ξηρὸς, ὁ δὲ κυλίων ἐν ἡρεμίᾳ τὰ ὕδατά του ἐν μέσῳ τοῦ ὑ-
 ψηλοῦ χόρτου τοῦ καλύπτοντος τὴν μίαν τῶν ὀχθῶν του,
 καὶ ὁμοιάζοντος ὠκεανὸν πολυκύμαντον, λούοντα μὲ τὰ κύ-
 ματά του τὴν ἄκραν τοῦ εὐρυχώρου δάσους τῆς Λίμνης τῶν
 Βονάσσων.

Τὸ μετὰ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ ποταμοῦ διάστημα,
 κατακλυζόμενον ἐν καιρῷ ἑροχῶν ἀπὸ τὴν πλημμύραν τοῦ
 κυριωτέρου βραχίονος τοῦ Κοκκίνου Ποταμοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν
 εἰσροὴν τῶν ὑδάτων τῆς στενωτέρας κλαδώσεως τῆς παρα-

κολουθούσης τοὺς πόδας τῆς Κορδιλλιέρης, εἶναι γῆ ὑγρὰ καὶ τελματώδης.

Τενάγη βορβορώδη καὶ βαθέα ἐπιδεικνύουσι τὰ ἀκίνητα ὕδατά των ἐπικεκαλυμμένα ἀπὸ χλῆην στερεὰν κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἀλλαι δεξαμεναὶ ὕδατος διαυγεστέρου λάμπουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον περικυκλωμένοι ἀπὸ ἀδιαπεράστους ἰτεῶνας· καὶ πρὸς τὸ ξηρότερον μέρος, δρυμῶνες βαμβακίδων συμφύτων καὶ συμπεπλεγμένων ἀποτελοῦσι δάσος πυκνότατον, τὸ ὁποῖον μόνος Ἰνδοῦ κυνηγοῦ πέλεκυς δύναται νὰ καταστήσῃ βατόν.

Σπανίως φαίνεται ἄνθρωπος κατὰ τὴν μεμονωμένην καὶ σιωπηρὰν ἐκείνην κοιλάδα. Ἐνίοτε μόνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων τῶν ὁρέων τῆς Μεσημβρίας, ὁρεσίβιός τις θηρευτῆς, παγίδας καὶ καραβίαν φέρων, δεικνύεται πρὸς ὠρανδιανὰ κατασκοπήσῃ τὸ ρεῦμα καὶ φωλεάς τῶν καστόρων. Ἐνίοτε καὶ Ἰνδός τις ἐλαύνων τὸ ἐκ ὄλοῦ σκαφίδιόν του, διαπλέει ἀταράχως τὸν ποταμὸν ζητῶν θηρευτὴν ἢ ἵχνη βονάσσων. Καὶ πλὴν τοῦ ἀνέμου πνέοντος ἀδιακόπως περὶ τὴν ὑψηλὸν χόρτον καὶ κελαρύζοντος ἐντὸς τῶν λύγων, σπανίως θόρυβοι ταράττουσι τὴν ἡρεμίαν τῆς κοιλάδος τοῦ Κοκκίνου Δικράνου. Ἐνίοτε δένδρον κατακοπὴν ἀπὸ ὀδόντας κάστορος πίπτει τρίζονταὶ παταγοῦν, καὶ μυκηθμοὶ βονάσσων ἀντηχοῦσι καὶ πτηνὰ σαρκοβόρα περιϋπτάμενα ἐπὶ πτώματος βουβάλου ἐκθρασθέντος ἀπὸ τὸν ποταμὸν διαταράττουσι τὴν σιγὴν τῆς κοιλάδος διὰ φωνῶν γοεῶν.

Ἠθελήσαμεν νὰ περιγράψωμεν ἀκριβῶς τοὺς τόπους διὰ νὰ μὴ ἀφήσωμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ πλανᾶται ἐν τῷ σκότει, καὶ θὰ ἐπαναλάβωμεν ὃ, τι εἶπομεν περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ τελευταίου τούτου μέρους τῆς διηγήσεώς μας, ὅτι, δηλαδή, ἀπὸ τὰς ἄκρας τοῦ δάσους, οὗτοι αἱ πυκναὶ σκιαὶ κρύπτουσι τὴν λίμνην τῶν Βονάσσων, μέχρι τῆς δεξιᾶς ὄχτης τοῦ ποταμοῦ ὅπου προσώρμησεν ἡ συμμορία τῶν Ἰνδῶν, καὶ ὅπου δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ φθάσῃ καὶ ἡ τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ, ὑπάρχεν ὁκτώ σταδίων ἀπόστασις, καὶ ὅτι ἡ γῆ ἔχει ἐπιφανείαν κιτρινωπὴν ἐκ χόρτου ὑψηλοῦ καὶ κυματιζομένου. Ἐ-

κείμεν δὲ ἐκτείνονται ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης αἱ τελευατώ-
δεις γαῖαι περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν.

Οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ θηρευταὶ διηγοῦνται ἔτι καὶ σήμερον τὰς
αἵματηρὰς σκηνὰς τὰς συμβάσας κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ Κοκ-
κίνου Δικράνου, ἐλπίζομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ὅτι δὲν θὰ κατακοι-
θῶμεν ἐξεικονίσαντες τοσούτῳ λεπτομερῶς τὸ θέατρον αὐτῶν.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεσκολίτου ἐσκοτίζον εἰσέτι τοὺς ὀρθαλμοὺς
τοῦ γέροντος Ἀμερικανοῦ, ὅταν τὸ μονόξυλον εἰσῆλθεν εἰς
μικρὸν ὄρυμον τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Μιγάς μόνος ἠρνήθη παραδό-
ξως τῆς νύκτα ἐκείνην τὰς ἀκράτους ἐξεις του, ὡς αἰσθαν-
θεις ὅτι εἶχεν ἀνάγκη ὅλης τῆς ἐνεργείας του διὰ νὰ ἐκτε-
λέσῃ τοὺς περὶ ἀρπαγῆς καὶ λείας σκοπούς του, "Ὅταν δὲ καὶ
ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς ἀπέβησαν εἰς τὴν ξηράν, ἡ ὀργὴ τοῦ Μι-
γάδος κατὰ τοῦ Ἐρυθρόχειρος ἐκόχλαζεν εἰσέτι ἐντὸς τῆς
καρδίας του, ἂν καὶ δὲν θὰ τὸν ἤλεγχε τὸ συνειδὸς του, ἐὰν
ἐξέχεεν ἀφθόνως αὐτήν.

— "Ὡς ἴδωμεν, εἶπεν ἀποτόμως, ἂν ἦσαι καλὸς νὰ μεθᾶς
μόνον ὡς νεοσύλλεκτος. Λάβε τὸν αἰχμαλώτον, πέρασε ἀντι-
κρῦ, καὶ ἀπόθεσέ τον μετὰ τῶν πυκνοτέρων βαμβακίδων,
ἐνθυμούμενος ὅτι θὰ δώσῃς λόγον εἰς τὸ Μαῦρον Πτηνόν.

— "Ἄ! ναι, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρυθρόχειρ μειδιάσας εἰρωνικῶς,
ἡ περιστέρα τῆς Αἰμυνης τῶν Βονάτσων.

Ἀλλὰ βλέμμα ὀργῆς ἐκ μερους τοῦ υἱοῦ του τὸν ἐδίασε νὰ
σιωπήσῃ.

— Δέχομαι, μὰ τὴν πίστιν μου! ἐξηκολούθησεν, ἐπειδὴ
τὰ βλέφαρά μου εἶναι βαρέα ὡς τὰ δευράτινα παραπετάμα-
τα τῆς καλύβης μου, καὶ θὰ κοιμηθῶ πλησίον τοῦ αἰχμαλώ-
του, ἀφοῦ προσθέσω καὶ νέον λωρίον εἰς ἐκεῖνα μὲ τὰ ὅποια
τὸν ἐστόλισα.

Κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Μιγάδος, τὸ μονόξυλον ἐντὸς τοῦ
ὁποίου ἔκειτο δέσμιος ὁ Φάβιος, μετέβη εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχ-
θην, ἐλαυνόμενον ὑπὸ τριῶν κωπηλατῶν. Ὁ Ἐρυθρόχειρ μετέ-
φερε, κλονούμενος ὀλίγον, τὸ σῶμα τοῦ αἰχμαλώτου ὅπισθεν
πυκνοῦ σωροῦ δένδρων καὶ θάμνων ὅχι μακρὰν τῆς ὄχθης,
καὶ κατεκλίνθη παρ' αὐτό. Παρέμεινε δὲ καὶ εἰς τῶν ἰνδῶν,

οἱ δὲ ἄλλοι δύο διαπεράσαντες ἐκ νέου τὸν ποταμὸν ὑπῆγον πρὸς τὸν Μιγάδα. Κάνεις δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι τρεῖς ἄνθρωποι ἦσαν κεκρυμμένοι ἐκεῖ.

Μετὰ ταῦτα, τὸ μονόξυλον μετεφέρθη ἀπὸ ὅλην τὴν συμμορίαν εἰς τὸ μέσον τοῦ χόρτου, τὸ ὁποῖον ἐπλαγίασαν ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸ κρύψωσιν, οὕτως ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι πνοὴ ἀνέμου εἶχε λυγίσει τὰ εὐβλαστῇ στελέχη του.

Τὸ Μικτὸν Αἶμα διώρισε μετὰ ταῦτα δύο Ἰνδοὺς νὰ μείνωσι σκοπιωρούμενοι παρὰ τὴν ὄχθην, ἀπέναντι σχεδὸν τοῦ μέρους ὅπου ἦτο ὁ Φάδιος, καὶ διεμοίρασε τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν πεδιάδα, διατάξας αὐτοὺς νὰ παρατηρῶσι πότε θὰ φθάσωσιν οἱ σύμμαχοι τοὺς ὁποίους ἀνέμενον. Ὅταν δὲ ἐπανῆλθε κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς τὴν κοιλάδα ἡ συνήθης ἡρεμία, ἤρχισε νὰ προετοιμάζῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του.

Καὶ πρῶτον μὲν ἔλυσε τὰς ἐρυθρὰς τῆς κόμης του ταινίας, καὶ βυθίσας τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸν ποταμὸν ἐξήλειψε τὰς ζωγραφίας δι' ὧν ἦτο πεποικιλμένον κατὰ τὸ Ἰνδικὸν ἔθος. Ἐπειτα δὲ ἀπέβαλε τὸν πορφυροῦν τοῦ κυνηγοῦ χιτῶνα καὶ τὰς δερματίνας περικνημίδας του, διατηρήσας ἐκ τοῦ πρώτου ἱματισμοῦ μόνα τὰ κεντημένα σανδάλια, ὅμοια ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐφόρει καὶ ὁ μείνας παρὰ τὸν δὸν Αὐγουστῖνον βονασ' σοθήρας. Ἐπὶ τέλους, ἐκβαλὼν ἀπὸ μικρὸν σάκον μανδύλιον ἐρυθρόγλαυκον περιέδεσε τὴν μακρὰν κόμην του, καὶ ἐστολίσθη μὲ ἀναξυρίδας δευτεροβαφεῖς καὶ μ' ἐπενδύτην ἐξ ὑφάσματος Ἰνδικοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἐφόρεσε ὅλα τὰ ἐνδύματα τῶν λευκῶν, πλὴν τοῦ πλατυγύρου μεξικανικοῦ πύλου, ἔρριψε τὴν καραβίναν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν Αἶμνην τῶν Βονάσσων,

Ἦσαν τότε ἡμέραι ἑπτὰ ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς Αἶμνης ταύτης ἀναχωρήσεώς του, ὅτε μόλις εἶχε φθάσει ὁ δὸν Αὐγουστῖνος· δὲν ἠγνόει δὲ ὅτι αἱ τελευταῖαι προετοιμασίαι θήρας ἀγρίων ἵππων, αἱ πάγαι, (*) καὶ ὁ ἀναγκαῖος χρόνος πρὸς δάμασιν

(*) Οὕτω μετέφρασα τὴν Battue τῶν Γάλλων, τὴν ὁποίαν παγὰ ναν ὀνομάζομεν κοινῶς σήμερον, ἥτοι δι' ὀνόματος (TOMOΣ ΣΤ'. ΜΕΡΟΣ Γ'.

τῶν θηρωμένων διὰ τῆς πείνης, καὶ ἐξημέρωσιν αὐτῶν διὰ τῆς βοηθείας τῶν κατοικιδίων ζώων, ἀπῆλθον τὴν ἐπὶ δέκα περίπου ἡμέρας παρουσίαν τῶν κυνηγῶν. Ἦτο λοιπὸν βέβαιος ὅτι θὰ τοὺς εὑρίσκειν εἰς τὴν λίμνην. Ὅθεν ὅταν, διατρέξας τὴν πεδιάδα καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ δάσος ἤκουσε χρεμετισμοὺς καὶ συγκεχυμένας φωνὰς ἀνθρώπων, ἐσκίρτησε μὲν ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ δὲν ἠπύρησεν ὁμως.

Τότε τὴν περισκεμμένην καὶ σχολιὰν πορείαν τοῦ ὡς αἰ-
λούρου διεδέχθη ἄλλη σταθερωτέρα. Ἐκρέμασε χιαστί ἀπὸ τοῦ ὤμου τοῦ τὴν καραβίναν τοῦ, καὶ μὴ φροντίζων νὰ κορύψῃ τὴν παρουσίαν τοῦ, διευθύνθη εὐσταθῶς συρίζων ὡς κυνηγὸς ἀεργῆς, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἠκούετο θόρυβος. Ἐπειδὴ δὲ δὲν τὸν παρετήρησε κανεὶς πλησιάσαντα, ἡσθάνθη ἐπιθυμίαν νὰ ἐξετάσῃ τὰ γινόμενα.

Ἐίδεν ἡμίσειαν δωδεκάδα ἵππων σεσαγμένων ἐξ ὧν οἱ τρεῖς ἔφερον ἀργυρᾶ, καὶ ὀλοσηρικὰ, καὶ χρυσοκέντητα φάλαρα, καὶ νέφος θλίψεως κατεκάλυψε τὸ πρόσωπόν τοῦ, διότι ὑπέθεσεν ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωσιν. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἱλαρότητά τοῦ. Ἡ σκηνὴ τῆς δόνας Ροζαρίτης καὶ ἡ τοῦ πατρὸς τῆς ἦσαν εἰσέτι ὀρθαί· αἱ ἀχθοφοροὶ ἡμίονοι ἔδοσκαν ἡσύχως, καὶ τὰ σάγματα καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ σκευὴ ἔκειντο ἐν τάξει πλησίον τῶν σκηνῶν. Ἴσως ἄρα ἐσκόπευον νὰ περιέλθωσιν ἀναψυχῆς ἕνεκα εἰς τὰ πέριξ, περὶ τὸν ποταμόν, ἢ νὰ κυνηγήσωσιν ἐλάφους.

Ἀκούσασα μετ' ὀλίγον ἡ Ροζαρίτα τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς τῆς φέροντος πτέρνιστῆρας καὶ ἐτοίμου νὰ πηδῇ ἐπὶ τὸν ἵππον τοῦ, ἐφάνη εἰς τὴν θυρίδα τῆς μικρᾶς οὐρανοχρόου σκηνῆς τῆς, θελκτικωτέρα ἢ ὅσον ἐζωγράφουν αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μιγάδος αἱ ἀναμνήσεις τοῦ. Ἐφάνη δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαύτη, διότι πρὸς τὸ κάλος τοῦ προσώπου τῆς προσετίθετο καὶ ἡ ἀνέκφραστος ἐκείνη ἡδονὴ τῆς πρώτης ἐντυ-

συγγενοῦς τοῦ παγιδεύειν τῶν ἀρχαίων, οὗ τινος σκοπὸς εἶναι καὶ ἡ παγὰν. Ἡ δὲ πάγη δὲν σημαίνει μόνον παγίδα, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπίθεσιν κατὰ τῶν θηρωμένων.

πώσεως, ἥτις χαράσσεται ἀτελῶς εἰς τὰς καρδίας μας, ὥς τις γλυκυτάτη εὐωδία μαγεύουσα μὲν τὴν ὄσφρησιν, ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν ἀδυνατοῦμεν νὰ διατηρήσωμεν· διότι τὸ κάλλος τῆς ἦτο ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἀκτινοβολοῦσι καὶ λάμπουσιν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα οὐδ' ἡ γραφὶς αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ἐξεικονίσῃ ὡς αἰετοτε φαινόμενα νέα. Ἡ ἀδυναμία αὐτὴ τῆς γραφίδος ἐξηγεῖται πῶς δὲν θελγόμεθα ἀπὸ τὰς εἰκόνας περιφήμων τινῶν διὰ τὴν ὠραιότητά των γυναικῶν· διότι ὁ ζωγράφος, εἰ καὶ ἐπιτηδειώτατος, παριστᾷ μὲν τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἀνθους, ὅχι ὅμως καὶ τοὺς χαρίεντας λιγυσμούς του, οὐδ' αὐτὴν του τὴν εὐωδίαν.

Ὁ ἄγριος τοῦ Μιγάδος ὀφθαλμός, συνειθισμένος νὰ βλέπῃ Ἰνδικὰς ὠραιότητας, ἠκτινοβόλησεν ὑπὸ τὰ μέλανα βλέφαρά του, καὶ χαρὰ σατατνικὴ ἔλαμψεν ἐπὶ τῆς ἡλιακοῦς φυσιογνωμίας του. Ἡ τύχη θὰ παρέδιδεν εἰς χεῖράς του τὸ ὑποκείμενον πάθος ἀχαλινώτου, ὡς ἀκατάσχετοι ἦσαν καὶ ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι, τὰς ὁποίας μετέδωκε πρὸς αὐτὸν τὸ Ἰνδικὸν αἷμα τῆς μητρός του.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μὴ φανῇ. Προσηλωμένον ἔχων τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς νέας ὠπισθοδρόμησε χωρὶς νὰ στραφῇ, καὶ ὅταν μικρὸν κατὰ μικρὸν οἱ θάμνοι καὶ τὰ φύλλα ἐπιπροσθήσαντα ἐσκέπασαν τὴν Ροζαρίταν, αὐτὸς καθήσας σιωπηλῶς ἔμεινεν ἀκίνητος ἀκούων τὴν ὁμιλίαν ἐκείνων τοὺς ὁποίους κατεσκόπευε.

— Δὸν Φραγγίσκε, εἶπεν ὁ Ἐγσίνας πρὸς τινὰ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Δὸν Αὐγουστίνου, ἐὰν ἴδῃς ἔχνη βονάσσων πρόσφατα εἰς τὴν ἄκραν τῆς λίμνης τῶν καστόρων, νὰ μὲ τὸ εἰπῇς ὅταν ἐπιστρέψω, καὶ εἰς ἀμοιβὴν τοῦ θεάματος τοῦ κυνηγίου τῶν ἀγρίων ἀλόγων τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπρομηθεύσεις, οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ θὰ σὲ προμηθεύσωμεν ἄλλο θέαμα τοῦ κυνηγίου τῶν βουβάλων, τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν ἀξίαν του· τῶρα ἄφες με νὰ σᾶς δεῖξω δρομον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκβῇτε ἀπὸ τὸ δάσος.

Ὁ γερουσιαστής, ὁ Δὸν Αὐγουστίνος καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀνεπήδησαν συγχρόνως εἰς τὰς ἵππους των, καὶ ὁδηγούμενοι

μὲν ἀπὸ τὸν ρωμαλέον βονασσοθήραν, παρακολουθούμενοι δὲ ἀπὸ τρεῖς ὑπηρέτας, εἰσῆλθον εἰς μικρὰν στενωπὸν ἀπολήγουσαν εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ διερχομένην ἑλικοειδῶς διὰ μέσου μεγάλων δένδρων.

Ἐκεῖ ὁ Ἐγκίνας ἐχωρίσθη ἀπὸ τοὺς ἵππεῖς, εὐχθεῖς πρὸς αὐτοὺς αἰσίαν διατριβὴν, καὶ δείξας πόρον βατὸν διὰ τὰ περάσσει τὸν ποταμὸν, καθὼς καὶ ὁδὸν φέρουσαν εἰς τὴν λίμνην τῶν καστόρων, τῶν ὁποίων τὰ περίεργα ἔργα ἐπεθύμει νὰ ἐπισκεφθῇ ἡ νέα.

— Κύριε δὸν Λύγουστίνε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἐνῶ διήρχοντο διὰ τῆς φερούσης ἵχνη βουβάλων στενωποῦ, ἐνδέχεται νὰ ᾔην ἐκεῖ βόνασσος ἢ ἄλογον ἄγριον· διότι βλέπω τὸν ὑψηλὸν χόρτον κινούμενον ὡς νὰ ἐσειετο ἀπὸ τὸ στῆθος κανενὸς τῶν ζώων τούτων.

Καὶ τῶνόντι, ὀλίγον μακρὰν τῆς ἐρίπου συνοδίας γραμμῆς τις κυματώδης διεγράφετο ἐπάνω τοῦ ὑψηλοτέρου χόρτου ὡς ἂν ἵππος ἢ βόνασσος ἐλύγησεν αὐτὸν φεύγων.

Τὸ ζῶον ἐὰν τῶνόντι ᾔτο τοιοῦτον, ἐμελλε νὰ διακόψῃ ὀρθογωνίως τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν διέτρεχεν ἡ συνοδία, ἐπειδὴ ἡ γραμμὴ διεγράφετο ἡμικύκλιον πρὸ τῶν ἵππων πλησιάζων πρὸς τὴν στενωπὸν. Αἶφνης ἡ κυμάτωσις διεσκεδάσθη, καὶ μόνῃ ἔμεινεν ἡ ἔρημος καὶ συνήθης κίνησις τῶν κορυφῶν τοῦ χόρτου.

Θὰ εἶναι κάμμία δορκὰς ἐξαγριωθεῖσα ἀπὸ τὴν παρουσίαν μας, εἶπεν ὁ δὸν Λύγουστίνος, διότι ὁ χόρτος αὐτὸς δὲν εἶναι τόσον ὑψηλὸς, ὥστε νὰ κρύψῃ ὅλως διόλου τὰ πηδήματα ἀλόγου ἀγρίου ἢ βονάσσου.

Καὶ ἐπροχώρησεν ἡ συνοδία, πολὺ δὲ μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην περίπτωσιν, νέα γραμμὴ κυματώδης διεγράφη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ χόρτου, διευθυνομένη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐνέδρευον οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Μιγάδας. Οἱ ὑπηρέται τοῦ δὸν Λύγουστίνου ᾔσαν πολλὰ μακρὰν καὶ δὲν διέκρινον τὸν Μιγάδα ἀνορθωθέντα καὶ δεικνύοντα ἐνίοτε καὶ τὸ μανδύλιον τῆς κεφαλῆς του.

Οἱ ἵππεῖς ἐβάδιζον μικρὸν κατὰ μικρὸν, ὡς συμβαίνει συν-

ήθως τήν πρωϊαν, ὅτε ἡ καρδιά φαίνεται ζωογονουμένη ἀπὸ τὴν αὖραν τῆς αὐγῆς. Ἡ ἀνατολὴ καὶ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου προκαλοῦσι τὰς σκέψεις τοῦ ὁδοιποροῦντος, ζωηροτέρας μὲν τὸ πρωῒ, ἐμβριθεστέρας δὲ τὸ ἑσπέρας· διότι αἱ μὲν πρῶται προσμειδιῶσι πρὸς τὸ μέλλον, αἱ δὲ δευτέραι μᾶλλον πρὸς τὸ παρελθόν. Ὅταν εἴμεθα νέοι, καὶ αὐται καὶ ἐκεῖναι εἶναι ἐπίσης γλυκεῖαι, διότι μόλις ἔχομεν παρελθόν, ἐνῶ τὸ μέλλον μας εἶναι ἀπέραντον! Καὶ ἡ Ροζαρίτα λοιπὸν ἐθέλγετο ἀπὸ τὰς σκέψεις ταύτας· τὸ παρελθόν της μόλις ἤρχιζεν ἀπὸ εἴκοσιν ἡμερῶν. Ὅθεν, μεταξὺ παρελθόντος βραχυτάτου καὶ πλησιεστάτου, καὶ μέλλοντος διεξοδικοῦ, δὲν ἐδίσταζε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ταχέως θὰ ἐπανήρχετο ὁ Φάβιος ἐρωτόληπτος μὲν ὅσῳ καὶ πρὶν, ὀξυδερκέστερος ὅμως,

Ἐνῶ δὲ ἐπροχώρει ἀναπολοῦσα γλυκυθύμως τὰς ὀνειροπωλήσεις ταύτας, ὁ μὲν Φάβιος ἔκειτο ἐκεῖ πλησίον δέσμιος διὰ νὰ ὑποκύψῃ εἰς φρικτὸν θάνατον, αὐτὴν δὲ ἡπείλει τρομερὸς κίνδυνος.

Ὅταν ἡ συνοδία ἐξελθοῦσα τοῦ στενωποῦ ἐφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, τὰ ὕδατα ἐφάνησαν εἰς αὐτὴν τόσῳ βαθέα, ὥστε ὑπέθεσεν ὅτι θὰ ἡπατήθη ὁ Ἐγκίνας εἰπὼν εἰς αὐτοὺς ὅτι θὰ εὕρισκον ἐκεῖ πλησίον πόρον βατόν. Ἐνῶ δὲ ὁ δὸν Λύγουστίνος καὶ ὁ γερουσιαστής συνεσκέπτοντο περὶ τούτου, ὁ πρῶτος ἀνέκραξε.

— Περίεργον! ἐνόμιζα πάντῃ ἀκατοίκητον τὴν ἔρημον ταύτην· καὶ βλέπω ἓνα ἄνθρωπον ἐκεῖ πέραν.

— Ἄνθρωπον ὡς ἡμεῖς! εἶπεν ἡ Ροζαρίτα, τὴν ὁποίαν ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς της ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς σκέψεις της· δόξα σοι ὁ Θεός!

— Εἶναι λευκός, ἂν πρέπη νὰ κρίνωμεν ἀπὸ τὸ ἐνδυμάτου, ἐπανελάβεν ὁ γερουσιαστής. Ὁ δὲ δὸν Λύγουστίνος διέταξε τὸν Φραγκίσκον νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἐξετάσῃ περὶ τοῦ βατοῦ μέρους χωρὶς διόλου νὰ ὑποπτευθῇ τὸν μεμονωμένον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, καταγινόμενον εἰρηνικῶς εἰς ἐποστραχισμόν.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἤλθε πλησίον τοῦ ἀγνώστου, ὅστις χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι παρετήρησε τὴν ἀφίξιν τοῦ Φραγκίσκου, κα-

τεγίνετο ἀδιακόπως εἰς τὴν πεδιάν του, ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐρώτησιν τοῦ δὸν Αὐγουστίνου. Καὶ ἡ μὲν ἀπόκρισις δὲν ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν προσεκτικῶν κυρίων του, εἶδον δὲ τὸν ἄγνωστον ἐρχόμενον πρὸς αὐτοὺς μὲ βραχίονας κινουμένους ἀτάκτως, μὲ βῆμα ἀσταθὲς καὶ μὲ βλέμμα ἡλίθιον.

— Συμπάθειον, κύριε, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν δὸν Αὐγουστῖνον μὲ τόνον φωνῆς ἀγγλικόν· πλὴν ἓνας μόνος θηρευτῆς πρέπει νὰ ἡξεύρῃ εἰς ποίους ἀποτείνεται μεταξὺ τῶν ἐρρίμων τούτων. Ἐρωτᾷτε διὰ τὸ πέρασμα τοῦ Κοκκίνου Ποταμοῦ;

— Ναί, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ δὸν Αὐγουστίνος, περιεργαζόμενος τὴν παράδοξον φυσιογνωμίαν τοῦ ἀγνώστου.

Οὗτος ὅμως εἰ καὶ προβλεπόμενος ἀπὸ τὸν δὸν Αὐγουστῖνον δὲν ἡλλοιώθη.

— Θέλετε νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ ὑδροστάσιον τῶν καστόρων;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ γερουσιαστής· ἡ κυρία αὐτὴ ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ τὸ περίεργον ἐκεῖνο θέαμα.

— Πολλὰ καλὰ, ἐπανέλαθεν ὁ θηρευτής· ἔστησα τὰς παγίδας μου, παγίδας πτώχοῦ κυνηγοῦ, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἡ ζωὴ καὶ τὰ πλούτη του. Ἄν ἐπιθυμῇτε νὰ ἰδῇτε τὸ κυνήγιον· σᾶς ὁδηγῶ· μὲ μίαν ὅμως συμφωνίαν.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος ἐξηκολούθει ν' ἀτενίζῃ τὸν ἀμερικανὸν θηρευτὴν, οὗτινος τὸ πρόσωπον δὲν ἐφαίνετο ἄγνωστον πρὸς αὐτόν.

— Δὲν εἶδες, φαίνεται, ποτὲ θηρευτὰς, εἶπεν ὁ ἄγνωστος ἀνακαγχάσας, καὶ ἰδοὺ διὰ τί μὲ βλέπεις μὲ τόσην προσοχήν. Ὡς πρὸς τὸ ὑδροστάσιον τῶν καστόρων, ἂν μὲ ὑποσχεθῇτε ὅτι θὰ ἰδῇτε χωρὶς νὰ πυροβολήσετε διόλου, σᾶς ὁδηγῶ, ἐκεῖ· τὸ πέρασμα εἶναι ἀπ' ἐδῶ ἀριστερά.

— Ἀριστερά! ἀνέκραξεν ὁ δὸν Αὐγουστίνος· ἐξ ἐναντίας μᾶς εἶπαν δεξιά.

— Θὰ σᾶς τὸ εἶπε βέβαια κἀνεὶς ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φαντάζονται ὅτι γνωρίζουν τοὺς τόπους τοὺς ὁποίους δὲν εἶδαν ποτέ των, καλλίτερα ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τοὺς βλέ-

πουν καθημερινῶς. Ἐὰν ὁμως ἀγαπᾶτε νὰ δοκιμάσετε νὰ εὐρετε ἄλλο πέρασμα πλὴν τοῦ μόνου τὸ ὁποῖον ὑπάρχει, εἴσθε κύριοι . . . Δοῦλος σας.

Καὶ μὲ ἤθος πάντῃ ἀδιάφορον, ἐπανελάβε τὴν ἀθῶαν διασκέδασιν τοῦ ἐποστρακισμοῦ, χωρὶς νὰ φροντίζῃ πλέον διὰ τοὺς ἱππεῖς.

— Ὁ Ἐγκίνας θὰ ἐλανάσθῃ, εἶπεν ὁ γερουσιαστὴς πρὸς τὸν δὸν Αὐγουστῖνον. Ἦ φίλε ἔκραξε πρὸς τὸν θηρευτὴν συναινέσει καὶ τοῦ δὸν Αὐγουστίνου, ἀκούομεν τὴν γνώμην σου καὶ σὲ ἀκολουθοῦμεν.

— Θὰ κάμετε καλὰ! ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὸ τέταρτον ἀναπήδημα τῆς τελευταίας πέτρας τὴν ὁποίαν εἶχε ρίψει ὁ ρωμαλέος βραχίων του ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης· εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν, ὅταν ὁ χάλιξ κατεποντίσθῃ συρίζων.

Ὁ θηρευτὴς ἐπανελάβε τότε τὸ ἄτακτον, ἂν καὶ ταχὺ βάδισμά του, καὶ ἀνέβη τὸ ρεῖθρον, ἀντὶ νὰ καταβῇ ὡς εἶχε παραγγείλῃ ὁ βονασσοθήρας. Οἱ δὲ ὁδοιπόροι παρηκολούθουν αὐτόν.

— Δὲν εἶδαμεν ἄλλοτε, μὲ φαίνεται, τὸ πρόσωπον τοῦτου τοῦ νέου; εἶπεν ὁ δὸν Αὐγουστῖνος πρὸς τὸν γερουσιαστήν· ζητῶ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ . . .

— Ποῦ θέλεις νὰ τὸν εἶδαμεν; ἀπεκρίθη ὁ Τραγαδοῦρος· εἶναι ἀπὸ τοὺς μισοβαρβάρους κυνηγούς ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀπῆντησα ἔν ἐσπέρας εἰς τὸ Φρέαρ.

— Εἰπέ ὅ,τι θέλεις· στοιχηματίζω ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτὸ σκεπάζεται ἀπὸ προσωπίδα ἢ ὁποία κρύπτει τὴν ἀληθινὴν φυσιογνωμίαν του. Πλὴν τί μᾶς μέλλει;

Οἱ ὁδοιπόροι ἠκολούθησαν σιωπῶντες τὸν θηρευτὴν εἰ καὶ ἀποροῦντες ἐν τοσοῦτῳ διὰ τὴν ἀπόστασιν ἣτις ἐχώριζε τὴν ὁδὸν τῶν ἀπὸ τὸν ποταμόν. Ἡ δὲ Ροζαρίτα ἐξηκολούθει τὰς ὄνειροπολήσεις της, θελγομένη ἀπὸ τὸ γλυκὺ ψυθίρισμα τῶν καλάμων τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τὴν φωνὴν τῶν δίκαιτωνμένων εἰς τὰ ἔλη πτηνῶν, καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἐωθινὰς βοὰς τὰς ἡχούσας ἁρμονικῶς παρὰ τοὺς μεγάλους ποταμούς.

Ὁ θηρευτὴς ἐφάνη ὅτι ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν ὁδοιπόρων, καὶ πρώτην τότε φορὰν διέκοψε τὴν σιωπὴν του.

— Ἄ! εἶπεν· οἱ κάστορες εἶναι ἐπιτηδειότατα ζῶα· πολλάκις μετὰ τῶν κινδύνων καὶ τῆς μοναξίας τῆς ἐρημικῆς ζωῆς μου, ἐστάθην ὀλοκλήρους ὥρας παρατηρῶν τὰ ἔργα των. Πολλάκις ὁ κρότος τῶν οὐρῶν των ὅταν ἐκτύπων τοὺς τοίχους των κατασκευασμένους ἀπὸ χῶμα καὶ ξύλα, μὲ ἀνενθύμησε τὸν γνωστὸν κρότον τοῦ κοπάνου τῶν πληστριῶν τῆς πατρίδος μου Ἰλλινίας, καὶ ἀνεστέναξα διὰ τὸν τόπον μου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶμαι τόσον μακρὰν.

— Τῶνόντι εἶσαι μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον σου, εἶπεν ἡ Ροζαρίτα συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ θηρευτοῦ.

— Ναι, κυρία, ἐπανελάθεν οὗτος, εἶμαι ἀπὸ τὴν Ἰλλινίαν. Προσέξατε ἐξηκολούθησε μετ' ὀλίγον, δὲν ἀκούετε τοὺς κτύπους τοὺς ὁποίους σὰς ἔλεγα;

Καὶ τῶνόντι οἱ ὁδοιπόροι ἤκουσαν κρότους ἐρχομένους μακρόθεν, κρότους κοπάνων κτυπούντων πανία βεβρεγμένα.

— Πλὴν, ἐπανελάθεν ὁ θηρευτὴς ἀφοῦ ἤκουσε μὲ προσοχὴν, ὅταν οἱ κάστορες ἐργάζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν πηγαίνουν καὶ εἰς τὰ δάκτιά μου. Ἄς τοὺς τρομάξω ὀλίγον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀφῆκε τρεῖς συριγμοὺς, τὸν ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅξεῖς καὶ βροντώδεις, διαταράξαντας καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀκροατάς του. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἦσαν βρυχηθμοὶ λαμπροὶ καὶ βραγγχώδεις συνάμα λέοντος ἀμερικανοῦ βομβοῦντος μετὰ τῆς ἐρήμου.

Καὶ εὐθὺς πᾶς ἄλλος ἤχος κατέπαυσεν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ φωνὴ τῶν διαιτωμένων εἰς τὰ ἔλη πτηνῶν.

Ὁ θηρευτὴς ὑπεμειδίωσε διὰ τὴν ἀπορίαν τῶν ὁδοιπόρων, καὶ ἔπειτα σταθεῖς·

— Ἐφθάσαμεν εἶπεν εἰς τὸ πέρασμα, ἰδοὺ τὸ Κόκκινον Δίχραννον.

Ἐἶχον τότε φθάσει εἰς τὴν ὀξείαν γωνίαν τὴν σχηματιζομένην ἀπὸ τοὺς δύο κλάδους τοῦ διασχιζομένου ποταμοῦ.

Καὶ ἐξ ἀριστερῶν μὲν τῶν ὁδοιπόρων, ὁ χόρτος ὑψηλότερος καὶ πυκνότερος, ἔκρυπτε τὴν πεδιάδα, ἐκ δεξιῶν δὲ σωρὸς ἰτεῶν ἀνυψοῦτο παρὰ τὴν ἀπέναντι ὄχθην.

— Ὁ ποταμὸς μὲ φαίνεται πολλὰ βαθὺς καὶ δὲν ἔχει πέραςμα, εἶπεν ὁ δὸν Αὐγουστίνος.

— Τὰ νερά του εἶναι θολωμένα καὶ δὲν φαίνεται ὁ πάτος, ἀπεκρίθη ἀταράχως ὁ θηρευτής. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἐμβῶ ἕως εἰς τὰ γόνατα μέσα εἰς τὸ νερόν, θὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ ἀναβῶ ὀπίσω εἰς τὸ ἄλογον ἑνὸς ἀπὸ σᾶς διὰ νὰ σᾶς δεῖξω τὸν δρόμον, ἂν καὶ ἡμεῖς οἱ θηρευταὶ δὲν εἴμεθα καλοὶ ἵππεῖς.

Ὁ Φραγκίσκος ἐπρότεινε ν' ἀναβῇ ὀπισθέν του, ὁ δὲ θηρευτὴς ἀνέβη μὲ πολλὴν δυσκολίαν· καὶ ἀφοῦ ἐκάθησε·

— Κέντησε, εἶπε, τὸ ἄλογόν σου διὰ νὰ προχωρήσῃ.

Ἄλλ' ὁ ἵππος εἴτε φοβούμενος, εἴτε δυσαρέστως γαργαλιζόμενος ἀπὸ τὰς πτέρνας τοῦ θηρευτοῦ, ἀναχαιτίσας, ἤρνήθη νὰ προχωρήσῃ. Τότε αὐτὸς διαβιβάσας τὸν ἀριστερόν βραχίονα ὑπὸ τὸν τοῦ Φραγκίσκου, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸν χαλινόν· ἀλλὰ τὸ ζῶον ἐπέμενε.

— Ἐλα πλησίον μας, εἶπεν ὁ ἀμερικανὸς εἰς ἓνα τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, βαδίζων κατὰ μέτωπον, τὰ δύο ζῶα θὰ λάβουν τότε θάρρος.

Ὁ ὑπηρετὴς ὑπήκουσε, καὶ ὥς εἶχεν εἰπεῖ ὁ θηρευτὴς, οἱ δύο ἵπποι εἰσῆλθον εἰς τὸν ποταμόν.

Αἰφνίς, ὀπισθεν τὸν ὁδοιπόρων, βρυχηθμοὶ ὁμοιάζοντες ἐκείνους τοῦς ὁποίους ἀφῆκεν ὁ θηρευτὴς διὰ νὰ ἐκφοβίσῃ τοὺς κάστορας ἀντήχησαν μεταξὺ τοῦ χόρτου, καὶ ἡ ἐκπληξὶς τῶν ἱππέων μετεβλήθη ἀμέσως εἰς τρόμον.

Ὁ Μιγάς, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ ψευδοθηρευτὴς, ἀπήντησε δι' ὁμοίου βρυχηθμοῦ, καὶ ἡ μάχαιρά του ἐβυθίσθη μέχρι χειρίδος εἰς τὴν ράχην τοῦ ταιλαιπώρου Φραγκίσκου, τὸν ὁποῖον ὁ σιδηροῦς βραχίον τοῦ δολοφόνου κατεκύλισεν εἰς τὸν ποταμόν, ἐνῶ αὐτὸς ἐκάθησε στερεώτερα ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου.

Καὶ ρίψας ἀμέσως τὴν καραβίναν του μεταξὺ τοῦ χόρτου, ἔδραξε μὲ χεῖρα στιβαράν τὸν χαλινόν τοῦ παρ' αὐτὸν ἵπ-

που, καὶ ἀνασεύσας αὐτὸν ἐνέπειξε τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὸ στῆθος τοῦ δευτέρου ὑπηρέτου, ἐνῶ οὗτος κατεκύλιστο.

Ὅλα δὲ ταῦτα ἔγειναν μὲ τόσῃ ταχύτητι ὥστε καὶ ὁ γερουσιαστὴς καὶ ὁ δὸν Λύγουστίνος δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐναντίον τῶν ὀκτώ Ἰνδῶν, οἵτινες, εἰδοποιηθέντες ἀπὸ τοὺς συριγμοὺς τοῦ Μιγάδος, εἶχον δομήσει κατ' αὐτῶν καὶ ρίψαντες αὐτοὺς κάτω τῶν ἵππων τοὺς εἶχον μεταφέρει ἐντὸς τοῦ χόρτου.

Μόνος ὁ τρίτος ὑπηρέτης, ἰδὼν τοὺς ἀγρίους κυριεύσαντας τὴν ὄχθην, προσρῶμισε τὸν ἵππον του πρὸς τὸ μέσον τοῦ ρεύματος τὸ ὁποῖον τὸν παρέσυρε διότι ὁ πόρος δὲν ἦτον ἐκεῖ· ἀλλὰ σφαιρίον καραβίνας ἐξεληθὼν ἀπὸ τοὺς θάμνους τῆς ἀντικειμένης ὄχθης, κατεκύλισε καὶ αὐτὸν εἰς τὸν ποταμόν.

Ὡς πρὸς τὴν Ροζαρίταν δὲ, ἐνῶ Ἰνδὸς τις εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν ἵππον τοῦ πεσόντος, αὐτὴ, ὠχροτέρα καὶ τοῦ ἀνθους τῶν νυμφαίων τῆς Λίμνης τῶν Βονάσσων, μὲ βλέμμα ἑτεροπλανές, μὲ στόμα ἡμίκλειστον ὡς ἀγλματος ἐξ ἀλαθάστρου, χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὐδὲ στεναγμόν, ἔπесε, συρθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ψευδοθηρευτοῦ.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, περισπασθεῖσα ἀπὸ τὰ φρικτὰ ἐκεῖνα συμβάντα, δὲν ἐνόησε τὴν τύχην της· ἀλλ' ὅταν εἶδε τὰ φλογερά τοῦ Μιγάδος βλέμματα, ὅταν ἡσθάνθη τὰς ἀποτροπαίους περιπτύξεις του, ἀφῆκε φωνὴν γοερὰν, καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς σχεδὸν λειποθυμήσασα.

Ἀλλὰ μετὰξὺ τῆς ἀκαριαίας ταύτης μεταβάσεως ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὴν ἀναισθησίαν, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε καὶ ἄλλην φωνὴν ἀγωνίας· ὁ ἀὴρ ἔφερε πρὸς αὐτὴν τὰς τελευταίας τοῦ ὀνόματός της συλλαβάς. Ἡ δὲ φωνὴ ἐκείνη δὲν ἦτο πλέον ἢ τοῦ πατρὸς της· ἦτο φωνὴ εἰς ἄκρον ἀσπαστὴ ἠχήσασα καὶ δεύτερον εἰς τὰς ἀκοάς της ὡς ἡχὼ βοήσασα μακράν.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε, θεέ μου! μὲ ἡξίωσες νὰ ἀκούσω τελευταίαν τὴν φωνὴν του εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

Καὶ ἡ ἀναισθησία τοῦ σώματος ἔσβεσε μετ' ὀλίγον καὶ αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς της.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποτα-

μοῦ, ὅπου ὁ γέρων Ἀμερικανὸς καὶ τὶς Ἰνδὸς ἐφύλαττον τὸν ταλαίπωρον Μεδιάναν.

ΙΣΤ'.

ΚΡΙΣΙΜΟΣ ΩΡΑ.

Μόλις οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι μετέβησαν εἰς τὸ σύμφυτον μέρος ὅπου ἔκειτο καὶ τὸ μονόξυλον, καὶ οἱ δύο ἐξ αὐτῶν, οἱ ἄνδρες, ἐδεσμεύθησαν ὅπως καὶ ὁ Φάβιος· μόλις δὲ καὶ ἡ Ροζαρίτα ἀπετέθη ἀπὸ τὸν Μιγάδα ἀναισθητοῦσα πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ τι; τῶν Ἰνδῶν ἔδειξε νέφος κονιορτοῦ.

Αἱ κρεμάμεναι ἀπὸ τὰς λόγχας κόμαι, οἱ ἐκ δέρματος βουβάλων μανδύαι κυματιζόμενοι μεταξὺ τοῦ νέφους, ἐκείνου τὸ ὅποιον διεπέρων ἐνίοτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ οἱ χρεμετισμοὶ τῶν ἵππων, ὅλα ταῦτα προανήγγελλον τὴν ἔλευσιν τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ του.

Ἴππεῖς ἐσκήρτων ἐν μέσῳ τοῦ κονιορτοῦ κράζοντες καὶ συστρεφόμενοι· καὶ τὰ δλοβαφῇ πρόσωπα, τὰ ἀλλόκοτα κοσμήματα τῶν ἀγρίων τούτων τῆς ἐρήμου ληστῶν, οἱ στίλβοντες πελέκεις, καὶ αἱ ἀσπίδες των κρουόμεναι ἐρρύθμως, παρίστανον θηριῶδες καὶ φρικτὸν τὸ ἄτακτον ἐκείνο στίφος.

Φωναί, « Μαῦρον Πτηνὸν ! Ἐρυθρόχειρ ! Μιγά ! » ἀνυψώθησαν ἐκατέρωθεν, καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ οἱ σύμαχοι τοῦ Μιγάδος, ὡς ἂν ἠθέλησαν νὰ ἐπιπέσωσιν ἀκαθέκτως, ὤρμησαν ἀπὸ ρυτῆρος βρυχώμενοι καὶ ἀλλαλάζοντες. Μετὰ ταῦτα ἡ φάλαγξ ἠραιώθη, διέγραψεν ἐκδρομὸς κύκλον περὶ τὸν Μιγάδα καὶ τοὺς Ἰνδοὺς του, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἕκαστος ἵππος ἐστάθη ἀκίνητος.

Σιωπὴ βαθεῖα διεδεχθῆ τὸν θόρυβον· ὁ δὲ Μιγάς ἀνέμενεν ὀρθὸς καὶ ἀκίνητος τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις εἰ καὶ πάσχων ἐξ αἰτίας τοῦ τραύματός του, ἐκάθητο εὐθυτενῶς καὶ εὐσταθῶς.

ἐπὶ τοῦ ἵππου του. Ὅταν ἔφθασε τὸ Μαῦρον Πτηνὸν ἀναγνώ-
ρίσαν εὐθύς, εἰ καὶ φοροῦντα ξένον ἔνδυμα, τὸν Μιγάδα, ἔτει-
νε πρὸς αὐτὸν μὲ ἥθος ἀτάραχον καὶ μεγαλοπρεπὲς τὴν
χεῖρα.

— Ὁ Ἰνδὸς, ὁ υἱὸς λευκοῦ, ἐπρόσμενε τὸν σύμμαχόν του,
εἶπεν ὁ Μιγάς.

— Δὲν εἶναι σήμερον ὁ τρίτος ἥλιος; ἠρώτησε τὸ Μαῦρον
Πτηνόν. Ὁ Ἑλ-Μεστίζος δὲν ἔχασε βλέπω τὸν καιρὸν του,
ἐπρόσθεσε δειξας τοὺς αἰχμαλώτους.

— Δὲν εἶναι αὐτὸς μόνος· εἶν' ἐκεῖ πέραν καὶ ἓνας λευκὸς,
υἱὸς τοῦ Ἀστοῦ τῶν Χιονωτῶν Ὁρέων.

— Καὶ ἡ Κίχλη καὶ ὁ Ἀστὸς τί ἔγιναν; εἶχα ἐμπιστευθῇ
εἰς τὸν ἀδελφόν μου ἔνδεκα πολεμιστάς, τί τοὺς ἔκαμεν; ἠρώ-
τησεν ὁ ἀρχηγὸς μὲ τόνον αὐστηρότητος, ἀφοῦ κατέστειλε τὸ
πρῶτον αἶσθημα τῆς χαρᾶς τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη διὰ τὴν αἰχ-
μαλωσίαν τοῦ Φαβίου.

— Ἐννέα ἀπέθανον, ἀπεκρίθη ὁ Μιγάς. Πλὴν διὰ τί ὁ
ἀρχηγὸς συστέλλει τὰς ὀφρῦς του; Ἐπολιόρησε μίαν ἡμέραν
καὶ μίαν νύκτα τοὺς τρεῖς λευκοὺς εἰς τὸ νησίδιον τοῦ Γίλα·
τί ἔκαμε τοὺς πολεμιστάς του τοὺς ὁποίους κατέφαγαν τὰ ὀ-
ψάρια τοῦ ποταμοῦ; Ὁ βραχίων τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ κατε-
στάθη ἀνίκανος διὰ πολὺν καιρὸν. Ἐνῷ ὁ Ἑλ-Μεστίζος, ἐν-
τὸς δώδεκα ὥρων συνέλαβεν τὸν νέον πολεμιστὴν τῆς Μεσημ-
ερίας καὶ ἀφώπλισε τὸν Ἀστὸν καὶ τὴν Κίχλην, εἰς τρόπον·
ὥστε τοὺς περιγελοῦν σήμερον καὶ οἱ βονάσσοι, καὶ αἱ ἔλαφοι
καὶ τὰ παιδιὰ τῶν Ἰνδῶν.

— Ὁ Ἀστὸς καὶ ἡ Κίχλη μᾶς κυνηγοῦν, ἔχουν νέα ὄπλα,
καὶ ἐσκέπασαν τὸν δρόμον των μὲ νέα πτώματα πολεμιστῶν
ἐδικῶν μας.

Καὶ διηγήθη πρὸς τὸν Μιγάδα τὰς μάχας του ἀφ' ἧς ἀνε-
χώρησεν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τῶν Μεξικανῶν.

Ἐν τούτῳ τὸ Μαῦρον Πτηνὸν καὶ τὸ Μικτὸν Αἶμα, ἀ-
μοιβαίως δυσηρεστημένοι ἐσιώπων μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγῆ-
σεως. Ἰσως μάλιστα θὰ ἐσφοδρύνετο ἡ δυσἀρέσκεια, ἐὰν δὲν
ἐφθαν οὐτότε ἐξ ἄλλοι πολεμισταί, τὰ λείψανα τῶν στρατιω-

τῶν τοῦ Αἰγάγρου, διαφυγόντα τὴν καταστροφὴν τῶν στενῶν ὅπου ἔπεσε καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Αἰγάγρος.

Τότε ὅλη τῶν Ἰνδῶν ἡ μανία ἐξερράγη κατὰ τοῦ Φαβίου.

— Ποῦ εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Ἀετοῦ; ἠρώτησε τὸ Μαῦρον Πτηνόν.

— Ἐκεῖ πέραν! ἀπεκρίθη ὁ Μιγάς, δείξας τὴν ἀντίπεραν ὄχθην ὅπου ὁ Ἐρυθρόχειρ ἐφύλαττε τὸν αἰχμάλωτον.

— Ν' ἀποθάνῃ ἀνέκραξεν! ὁ ἀρχηγός.

Καὶ ὠρυγαὶ ἀγαλιάσεως ἐπεφήμησαν τὴν βραχεῖαν καὶ φρικώδη ταύτην ἀπόφασιν.

Ὅταν δὲ ἔπαυσεν, ὁ Μιγάς ἔλαβε τὸν λόγον.

— Μᾶς κυνηγεῖ, εἶπε, καὶ ἡ Φλογερά Ἀκτίς· ἡ λευκὴ κόρη τὴν ὁποίαν βλέπεις τὸν ἐλκύει πλησίον τῆς Αἰμνῆς τῶν Βονάσσων, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν εὔρῃ· ὁ Ἑλ-Μεστίζος θὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν καλύβην του, ἐνῶ τὸ Μαῦρον Πτηνόν θὰ ὑπάγῃ νὰ κυριεύσῃ ἑκατὸν ἄλογα καὶ περιπλέον, τὰ ὁποῖα οἱ λευκοὶ ἐπερίφραζαν. Ὁ Ἑλ-Μεστίζος χαρίζει τὸ μερίδιόν του εἰς τὸν ἀρχηγόν τῶν Ἀπαχῶν· πολυτιμότερα ὧν τῶν ἀγρίων ἀλόγων τῶν Λειμώνων εἶναι δι' αὐτὸν ἢ περισσότερά τῆς Αἰμνῆς.

Ἡ ἀναίδεια τοῦ Μιγάδος, πηγὴν ἔχουσα τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς ἰσχύος, τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ τῆς ἀκαταγωνίστου τόλμης του, μὲ τὴν ὁποίαν διέλυε πᾶσαν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸ Μαῦρον Πτηνόν, ἀφοῦ τοῦτο δὲν ἦτο πλέον πρὸς αὐτὸν ὠφέλιμον, ἠρέθισεν εἰς ἄκρον τὸν ἀρχηγόν. Ἠσθάνθη ὅμως οὗτος συγχρόνως ὅτι τὸ τραῦμα τοῦ βραχίονός του ὀλιγόστευε τὰς δυνάμεις του, καὶ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει, αἱ καρτερίαι τοῦ Ἐρυθρόχειρος καὶ τοῦ υἱοῦ του ἦσαν σύμμαχοι ἰσχυροί. Καὶ καθὼς πάλαι οἱ βασιλεῖς ἠναγκάζοντο ἐν καιρῷ κινδύνου νὰ συμβιβάζωνται ἐνδίδοντες μετὰ τῶν ἐπιφόβων ὑποτελῶν τῶν, οὕτω καὶ τὸ Μαῦρον Πτηνόν κατέστειλε τὴν ὀργὴν του.

— Ὁ Ἑλ-Μεστίζος, εἶπε, βιάζεται τόσῳ νὰ μᾶς ἀφήσῃ, ὥστε λησμονεῖ πρᾶγμα σημαντικόν. Φοβεῖται τάχα τὸν πολεμιστὴν πλησίον τῆς Αἰμνῆς τῶν Βονάσσων, καὶ διὰ τοῦτο

δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι μὲ ὑπεσχέθη νὰ μὲ παραδώσῃ ἐκείνῳ τὸν ὁποῖον οἱ Κομάγχαι ὀνομάζουσι Φλογεράν Ἀκτῖνα;

Τὰ λόγια ταῦτα τοῦ Ἰνδοῦ ἀνέστειλον παρευθεῖς τὰς παρασκευὰς τῆς ἀναχωρήσεώς τοῦ Μιγάδος, ὅστις φορέσας ἤδη τὸ σύνθηρες ἔνδυμα, ἡτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ μετὰ τῶν αἰχμαλώτων του.

— Πολλὰ καλὰ ὁ Ἑλ-Μεστίζος θὰ μείνῃ ἐπειδὴ δὲν φοβεῖται τίποτε, οὔτε αὐτὰς τὰς φλογεράς ἀκτῖνας τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Μιγάς, αἰνιττόμενος τὸ πολεμικὸν ὄνομα ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἔλεγον μὲν ὅτι φοβεῖται, ὑπεσχέθη δὲ νὰ συλλάβῃ.

Ὁ στρατὸς τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ, εἰ καὶ ἐλαττωθεὶς διαβαίνων τὸ Κόκκινον Δίχραννον, ἐσύγκειτο εἰσέτι ἐκ τεσσαράκοντα περίπου ἱππέων. Ἐννέα Ἰνδοὶ συνώδευον τοὺς δύο πειρατὰς τῆς ἐρήμου, καὶ ἔξ ἄλλοι ἐλθόντες συνηνώθησαν μετὰ τῶν πεντήκοντα τούτων πολεμιστῶν. Ὁ ἀριθμὸς λοιπὸν τῶν Ἀπαχῶν ἦτο ἱκανὸς ὥστε νὰ ἐπιπέσωσιν εὐδοκίμως κατὰ τῶν βοσκῶν, καὶ ἂν ὁ νέος Κομάγχης ἔφερεν ἐν καιρῷ τοὺς στρατιώτας του.

Τοσούτῳ δὲ ταχεῖα ὑπῆρξεν ἡ πορεία τῶν ἱππέων τούτων, διότι μετὰξὺ αὐτῶν δὲν ἦτο οὐδ' εἰς πεζὸς, ὥστε ἦτο σχεδὸν βέβαιον ὅτι οἱ κυνηγοὶ καὶ ὁ σύμμαχος των δὲν ἔφθανον εἰς τὴν Αἰμνὴν τῶν Βονάσων πρὸ τῆς νυκτός, ἢ τοῦλάχιστον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Οἱ πολεμισταὶ τῆς ἐρήμου ἔχουσι τὴν ἀπρονοησίαν τῶν παιδιῶν, ὡς ἔχουσι καὶ τὰς ἀλόγους ἐπιθυμίας των. Τὸ θέαμα τοῦ θανάτου τοῦ λευκοῦ ἦτο πρὸς αὐτοὺς πολὺ γοητευτικώτερον τῆς κατακτήσεως τῶν ἱππέων.

Οἱ δύο ἄλλοι αἰχμαλῶται, ὁ δὲν Αὐγονστίνος καὶ ὁ γερουσιαστής, ἀνῆκον ἰδίως εἰς τὸν Μιγάδα, ὅστις ἤλπιζε νὰ λάβῃ πλουσιώτατα λύτρα. Ἡ ζωὴ των ἄρα ἐθεωρεῖτο ἱερά, καὶ μόνῃ ἢ τοῦ ταλαιπώρου Φαβίου ἐμελλε νὰ προσφερθῇ ὁλοκαύτωμα εἰς τὴν λύσσαν τῶν Ἰνδῶν.

Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ θυσιάσωσιν αὐτὸν θυσίαν ἰλχυστήριον πρὸ τῆς μάχης.

Ἐνῷ δὲ οἰπελέκεις τῶν Ἰνδῶν ἐκλάδευον νέαν ἰτέαν ἵνα μεταβάλλωσι τὸ στέλεχός της εἰς πάλον, ἡ δὲ Ροζαρίτα ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της. Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸν πατέρα της καὶ τὸν γερουσιαστὴν δεσμίους, ὅταν εἶδε τοὺς φλογεροὺς τοῦ Μιγάδος ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἀσελγῶς ἐπ' αὐτῆς, ὑπέπεσε καὶ εἰς δευτέραν λειποθυμίαν, ἃν καὶ ἐπροσπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ ὁ πατὴρ της.

— Μὴ φοβῆσαι, εἶπεν ἀταράχως ὁ Μιγάς πρὸς τὸν δὸν Αὐγουστίνον· μερικοὶ σάκκοι χρυσίου καὶ καμμία ἑκατοστὺς ἀλόγων θὰ σὲ σώσουν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου. Ὅσον διὰ τὴν Περικτεράν τῆς Λίμνης, αὐτὴν θὰ λάβῃ κατὰ πρῶτον γυναῖκα ἀνδρεῖος πολεμιστῆς, καὶ ἔπειτα θὰ προσδιορίσωμεν τὰ λύτρα της. Ἰκονοῦσα ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν λευκῶν εἶναι συνείθως τόσον παρήκοοι εἰς τὰς θελήσεις τῶν ἀνδρῶν των, ὥστε θὰ εὐχαρηστηθῶ νὰ τὴν ἀφήσω μετὰ τινα καιρὸν, καὶ διὰ τίποτε.

Καὶ χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ προσέξῃ εἰς τὰς ὕβρεις τοῦ ἀκαθέκτου δὸν Αὐγουστίνου ἢ τὰς παρακλήσεις τοῦ γερουσιαστοῦ, στραφείς παρετήρει ἀναλγῆτως τὰς προετοιμασίας τοῦ θανάτου τοῦ Φαβίου.

Ὡς καὶ πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ δὸν Ἀντώνιος Μεδιάνας ἐβλεπε τὴν σκιάν τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ Φαβίου σμικρυνομένην ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οὕτω καὶ σήμερον ἕκαστον βῆμα τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν δύσιν ἐσήμαινε τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Βουαροζέ. Ἦτο ἄρα βουλή τοῦ ὑψίστου νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸν νέον Ἰσπανὸν τὴν ποινὴν τῆς ταυτοπαθείας καθ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα; Τοῦτο δὲν ἦτο ἀπίθανον διότι ὁσάκις ἐσιώπων οἱ Ἰνδοὶ κἀνεῖς κρότος δὲν ἐμιγνύετο μὲ τοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν καλὰμων, κἀνὲν νέφος κονιορτοῦ πρὸς τὸν ὀρίζοντα, κἀνεῖς κτύπος κώπης δὲν ἀνήγγελλε τὴν ἀφίξιν τῶν φίλων του. Μικρὸν ἔτι, καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ δύο νυκτῶν ἔτρεχον κατόπιν αὐτοῦ, θὰ ἔμενε μόνον τὸ χρέος τοῦ νὰ ἐκδικήσωσι τὸν θάνατόν του.

Δι' ὀλίγου ξηροῦ χόρτου ἔκαυσαν κλαδιά τινὰ τῆς ἰτέας, καὶ διὰ φρυγάνων ἀνῆψαν τὰς πυράς. Αἱ φρικώδεις προπαρα-

σκευαὶ τοῦ θανάτου εἶχον ὅλαι τελειώσει· πρὸς δὲ τὸν δρίζοντα ἐπεκράτει ἀδιακόπως ἡ αὐτὴ σιωπὴ καὶ ἡ αὐτὴ ἡρεμία, πλὴν τῆς φωνῆς μακρορύγχου τινὸς πτηνοῦ πτερυγίζοντος ἄνωθεν τῶν ἐλῶν, καὶ πλὴν τοῦ φλοίσβου τοῦ ὕδατος τὸν ὁποῖον ἐπροξένουν μακρὰν οἱ βυθιζόμενοι εἰς αὐτὸ κάστορες.

— "Εφθασε λοιπὸν ἡ ὥρα ; ἠρώτησεν ὁ Μιγάς τὸ Μιαῦρον Πτηνόν.

— Οἱ πολεμισταὶ μου εἶν' ἔτοιμοι καὶ περιέμενουν τὸν αἰχμάλωτον.

— Θὰ γίνῃ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐπανελάβεν ἐκεῖνος.

Καὶ διέταξε νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν θάλασσαν τὸ μονόζυλον, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ παραλάβῃ τὸν αἰχμάλωτον καὶ τοὺς δύο πολεμιστὰς του.

— Ἄ ! ἐτελειώσαν τέλος πάντων αἱ ἁμαρτίαι μου, ἀνέκραξεν ἀνεγερθεὶς πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ ὁ γέρων 'Ερυθρόχειρ· ἐβαρύνθηκα νὰ φυλάττω.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐχασμάτο καὶ ἐτάνυε τὰ ἰσχνὰ μέλη του,

— "Ελα παλικάρι μου, εἶπε κύψας, θά ᾔσαι ὡς καὶ ἐγὼ. ἀηδιασμένος διὰ τὴν τόσῃ ἀναβολῇ. Διάβολε !

Καὶ ἀνεσήκωτε διὰ τῶν ρωμαλέων βραχιόνων του τὸν φάβιον.

— Στάσου καλὰ . . . εἶπεν ὁ ἀνηλεὲς γέρων, ἐνῶ ὁ αἰχμάλωτος νεναρκωμένος ὅλως ἀπὸ τὰ δεσμὰ, ἐπρησπάθει νὰ σταφῇ εὐθύς καὶ στερεὸς ὡς πολεμιστὴς ἀναμένων ἀτρομῆτως τὴν κρίσιμον ὥραν.

— Τώρα, ἐξήκολούθησεν ὁ γέρων πειρατὴς, ἐὰν θέλῃς νὰ τραγωδηῇς διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα σου, εἶσαι ἐλεύθερος.

Ἀλλὰ μόλις ἐφάνη τὸ ὥχρον πρόσωπον τοῦ Φαβίου οὕτινος ὁ ὀφθαλμὸς, ἂν καὶ προστήγγιζε φρικώδης ὁ θάνατος, ἠκτινοβόλει εἰσέτι, καὶ αὐτὸς κλονούμενος ἐξ αἰτίαις τῶν ἐξωγλωμένων ποδῶν του, μὴδὲ δυνάμενος νὰ στηριχθῇ διὰ τῶν χειρῶν του, ἔπεσεν ὀπισθεν τῶν θάμνων.

— Αὐσαί με, εἶπεν εὐσταθῶς πρὸς τὸν 'Ερυθρόχειρα, τὰς χεῖράς μου, τί φοβεῖσαι ;

— Τίποτε βέβαια· δεμένον ἢ ἄδειτον δὲν θὰ περάσῃ πολὺ ὥρα καὶ θὰ σὲ κομματιάσωμεν.

Εἶπε καὶ ἔκοψε τοὺς λαοὺς δι' ὧν ἦσαν συνεσφιγμένοι οἱ βραχιόνες του, καὶ ὁ Φάβιος ἀνηγέρθη.

Τελευταία ἐλπίς, τελευταῖος λογισμὸς ἐφαίνετο ὅτι ἐτάρασσε τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ μᾶλλον λογισμὸς ἢ ἀκτίς ἐλπίδος· διότι οἱ ὀφθαλμοὶ του μόλις ἔρριψαν βλέμμα πρὸς τὸν ὀρίζοντα, καὶ συνεκέντρωσαν ὅλην τὴν προσοχὴν των εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ὅπου ἤχησεν ἡ γοερά φωνὴ εἰς ἣν ἀπεκρίθη.

Ἄλλ' ὁ πυκνὸς χόρτος ἐσκέπαζε τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους. ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δὸν Λύγουστῆνος καὶ ὁ γερουσιαστῆς ἠπύρου φρίσσοντες, τίς ἄρα ἦτο ὁ ταλαίπωρος λευκὸς οὗ τινος παρεσκευάζοντο τὰ τοῦ θανάτου.

Τὸ μονόξυλον μετεφέρθη τέλος πάντων εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ δύο Ἴνδοι ἠτοίμαζον τὰς κώπας των, ὅταν βοή πολυχηρὴ καὶ φρικτὴ, ὡς ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὅταν ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς του διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου. ἐπάταξε θυρλίссουσα τὸν ἀέρα.

Ἡ βοή αὕτη ἤχησε πρὸς τὸ ὑδροστάσιον τῶν καστῶρων. Καὶ οἱ μὲν Ἴνδοι ἤκουσαν αὐτὴν φρίσσοντες· ὁ δὲ Φάβιος ἤσθάνθη ὅτι ἦτο φίλη. Ὁ ἀὴρ ἀντήχει εἰσέτι ὅτε καὶ δευτέρα ὠρυγὴ, ἐξελθοῦσα ἀπὸ τοὺς εὐρυχώρους πνεύμονας τοῦ Κυνηγοῦ, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησεν ἡ τοῦ Πέπε, συνετάραξε τὴν ἡχὴ τῆς ἐρήμου.

Καὶ τὰ δύο ταῦτα στόματα ἐπρόφερον τὸ ὄνομα τοῦ Φαβίου, ὡς φραγμὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ θανάτου, ὁ δὲ Φάβιος ἀπεκρίθη ἀτρόμως.

— Σκύλε! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρυθρόχειρ ἀνασηκώσας τὴν μάχαιράν του διὰ νὰ τὸν πληγώσῃ.

Ἄλλ' ὁ Φάβιος ἀντέκρουσε τὴν χειρὰ του, καὶ βραχεῖα πάλη, τῆς ὁποίας τὸ τέλος θὰ ἐπέφερε ταχέως ἢ σπανία ρώμη τοῦ Ἀμερικανοῦ, συνεκροτεῖτο μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ αἰχμαλώτου, ὅταν εἰς τὰς φωνὰς τοῦ Ἐρυθρόχειρος, τοῦ Ἰσπανοῦ καὶ τῆς Φλογεράς Ἀκτῆνος ἀκουσθείσας εἰς τρία μέρη

ἀντίθετα, ἀνεμίχθησαν ὠρυγαὶ ἠχήσασαι πανταχόσε, πρὸς βορρᾶν, καὶ νότον, καὶ ἀνατολάς. Καὶ μανιώδεις ὕλα καὶ μολοσσοῦ ἐνέπλησαν, μεταξὺ τοῦ τόσοῦ θορύβου, τοὺς ἀέρας ὡς βρυχηθμοὶ λέοντος ἀλυσιδέτου.

Ἐνθὺ δὲ ὁ Φάβιος ἠγωνίζετο ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ στηθὸς τοῦ τὴν μάχαιραν τοῦ ἐχθροῦ του, ὀλισθήσας ἐξ αἰτίας τῶν λωρῶν δι' ὧν περιεσφίγγοντο οἱ πόδες του, ἔπесε ραγδαίως κατὰ γῆς, ἀλλ' ἡ πτώσις αὐτὴ ἔσωσε τότε τὴν ζωὴν του.

Ὁ θόρυβος, αὐξάνων πάντοτε ἐν μέσῳ τῆς πρὸ μικροῦ σιωπῆλης ἐκείνης κοιλάδος, ἐμετρίασε τὴ λύσσαν τοῦ γέροντος κυνηγοῦ, ἐνθυμηθέντος ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ αἰχμαλώτου ἀνῆκεν εἰς τὸ Μαῦρον Πτηνόν. Καὶ ἐδοκίμασε μὲν νὰ διακρίνῃ τὸν ἐπελθόντα ἐχθρόν, ἀλλὰ τὰ βλέμματά του δὲν ἐδυνήθησαν νὰ διαπεράσωσι τὸν πυκνὸν καὶ ὑψηλὸν χόρτον. Εἶδε μόνον κεφαλάς τινας Ἰνδῶν σπευσάντων νὰ πηδήσωσιν ἐπὶ τοὺς ἵππους, καὶ πορρωτέρω, τοσούτῳ εφοδρᾶν κυμάτωσιν τοῦ ὑψηλοῦ χόρτου, ὥστ' ἐνόμιζέ τις ὅτι διήρχετο δι' αὐτοῦ ἀγέλη βονάσσων. Συγχρόνως πέντε ἐκπυρσοκροτήσεις ἠκούσθησαν καὶ πρὸς δεξιὰ καὶ πρὸς ἀριστερὰ ὀπισθεν τῶν Ἀπαχῶν, καὶ κατεκύλισαν τοὺς πέντε ἵππεῖς.

Ὁ γέρων κυνηγὸς εἶδε τότε καταληφθέντας ἀπὸ φόβου πανικὸν καὶ ἀκαθέκτως φεύγοντας τοὺς ἀπέναντι συμμάχους του, καὶ προφέρων μυρίας ὕβρεις ἐζήτει νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε κανένα.

Ἰνδοὶ τινες διαμένοντες μακρὰν τῶν ἵππων των, ὤρμησαν πρὸς τὸ μονόξυλον, καὶ παρακούοντες καὶ τὰς φωνὰς τοῦ Ἐρυθρόχειρος, καὶ τὰς διαταγὰς καὶ τὰς ὕβρεις τοῦ Μιγάδος, ἐκωπηλάτουν ἀσθμαίνοντες διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Οἱ δὲ ἄλλοι ἀφοῦ ἀνέβησαν οἱ πλεῖστοι εἰς τοὺς ἵππους των, εἰσῆλθον ὁρμητικῶς εἰς τὸ ὕδωρ, διότι καπνὸς πυκνὸς ἀνυψοῦτο ὀπισθεν αὐτῶν, καὶ γλῶσσαι πυρὸς ἐξηκόντιζον τὰς δισχιδεῖς κορυφὰς των διὰ τοῦ ὑψηλοῦ χόρτου. Ταχύτερον δὲ διεδόθη ὁ φόβος εἰς τοὺς Ἰνδοὺς πολεμιστὰς, ἢ τὸ πῦρ εἰς τὴν πεδιάδα. Ὡς πρὸς τοὺς μείναντας πεζοὺς, αὐτοὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμόν.

— "Ανάνδρoι! γυναῖκες! ὠρύετο λυσσωδῶς ὁ Μιγάς, ἀγωνιζόμενος, ἀλλ' εἰς μάτην, ν' ἀναχαιτίσῃ τοὺς Ἴνδοὺς φεύγοντας. Ἀλλ' ὁ καπνὸς ὠθούμενος ἀπὸ τὸν ἄνεμον ὁ τρισμὸς τοῦ καταφλεγόμενου χόρτου, καὶ πρὸ πάντων ὁ τρόμος τὸν ὁποῖον ἐπροξένησεν ἡ ἀπροσδόκητος ἔφοδος ἐχθρῶν ἀοράτων, παρέλυσεν ὅλους τοὺς ἀγῶνας τοῦ Μιγάδος.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶχε τι πολύτιμον νὰ σώσῃ, καὶ παραιτηθεὶς τῶν ἀνωφελῶν προτροπῶν, ἤρπασε τὸν χαλινὸν ἐνὸς τῶν ἵππων, οὗτινος ὁ ἀναβάτης εἶχε πρὸ μικροῦ κατακυλισθῇ, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν Ροζαρίταν ἐνῶ αὐτὴ ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς. Οἱ κρότοι τῶν πυροβόλων εἶχον διασκεδάσει τὸν λήθαργόν της, καὶ ὁ πρῶτος τὸν ὁποῖον εἶδε καὶ πάλιν ἦτο ὁ τρομερὸς Μιγάς, κατασταθεὶς τρομερότερος ἀπὸ τὰ πάθη του.

Εἰς μάτην ἠθέλησεν αὐτὴ νὰ φύγῃ· ὁ Μιγάς δράξας τὸν βραχίονά της ἐνῶ καὶ ὁ γερουσιαστής καὶ ὁ πατήρ της ἀκίνητοι ἐξ αἰτίας τῶν δεσμῶν ἔκραζον ζητοῦντες βοήθειαν, τὴν ἔβαλεν ἐπὶ τοῦ ἐπιππίου καὶ ἀνέβη καὶ αὐτὸς ὀπισθεν αὐτῆς. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ἵππος του διέσχισε τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ παφλάζον περὶ τεσσαράκοντα ἄλλους ἵππους.

Ὅλα ταῦτα τὰ συμβάντα εἰ καὶ μακρὰ τὴν περιγραφὴν, ὑπῆρξαν τόσῳ ἀκαριαῖα, ὥστε κἀνεὶς τῶν πολιορκητῶν δὲν εἶδε τὴν τελευταίαν ταύτην σκηνήν. Νέφος καπνοῦ ἔκρυπτε τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ μαύρου τούτου νέφους ἐξήρχοντο φωναὶ συγκεχυμέναι.

— Ἀπ' ἐδῶ, Βευαροζέ! ἀνέκραξεν ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ Πέπε. Ἀκούω γαυγίζοντα τὸν σκυλομιγάν. Ποῦ εἶσαι, ἔχιδνα κόκκινη καὶ ἄσπρη;

— Βοήθεια! δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραζον συγχρόνως καὶ ὁ γερουσιαστής καὶ ὁ δὲν Λύγουστῖνος, ἐνῶ μεγάλοι καὶ μαῦροι ἔλικες ἐπιπτον κατ' αὐτῶν.

— Οὐτίσων! ἀνέκραξέ τις φωνή.

— Κύριε! ἀπεκρίθη ἄλλη.

Καὶ ὁ καπνὸς ἀνυψοῦτο πυκνὸς καὶ περιδονούμενος· καὶ ἐνῶ αἱ καραβίναι ἐσίγων, ὁ χόρτος σπινθηρίζων ἔρριπτε σπείρας φλογῶν. Τοσαύτη δὲ ἐπεκράτει ταραχὴ καὶ φευγόντων

καὶ ἐπιτιθεμένων, ὥστε θὰ παρεβλέπετο καὶ ὁ δὸν Λύγουστι-
νος καὶ ὁ γερουσιαστής, ἐὰν δὲν ἤκούετο ἡ φωνὴ τοῦ Σίρ Φρε-
δερίκου.

— Οὐτίσων ἀνέκραξεν ὁ ἄγγλος, παῦσον νὰ φροντίζης πε-
ρὶ ἐμοῦ· ἐδῶ πλησίον θὰ εἶναι δύο δυστυχεῖς τρέχοντες μέγαν
κίνδυνον. Τοὺς ἀκούεις; λοιπὸν ὑπόθεσε ὅτι εἴμ' ἐγώ.

Καὶ συγχρόνως ἀμφότεροι περιτρέξαντες ἱκανὸν διάστημα
διὰ ν' ἀποφύγῃσι τὰς φλόγας, ὥρμησαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου
ἤκούοντο αἱ φωναί. Ἐφθασαν δὲ ἐγκαίρως, διότι τὸ πῦρ
ἤγγιζεν ἤδη πρὸς τοὺς δύο αἰχμαλώτους ὅταν οἱ σωτῆρες
τῶν ἔκοψαν τὰ δεσμά των. Μόλις δὲ ἐλευθερωθεὶς ὁ ταλαί-
πωρος πατὴρ ἔτρεξε πρὸς τὸν ποταμὸν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν εἶδεν εἰμὴ σωρὸν συγκεχυμένον
ἵππων καὶ ἱππέων παλαιόντων πρὸς τὸ βίαιον ρεῦμα, κε-
φαλὰς ἀνθρώπων καὶ ζώων ὠρουμένων, χρεμετιζόντων καὶ
συμπιεζομένων ἐνῶ ἠγωνίζοντο τίς νὰ φύγῃ πρὸ τοῦ ἄλλου,
καὶ ἱππεῖς παρασυρομένους ἀπὸ τὸν ποταμὸν, καὶ ἄλλους ἀ-
ποβαίνοντας εἰς τὴν ὄχθην. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τού-
των ἦτο καὶ ὁ Μιγάς φέρων τὸ φορτίον του, καὶ ὁ δὸν Λύ-
γουστινος εἶδε τὴν κυματιζομένην τῆς Ροζαρίτας ἐσθῆτα. Ἀλ-
λὰ καὶ αὐτὴ καὶ ὁ ἄρπαξ τῆς ἐγείναν ἀφαντοὶ ἐν μέσῳ τῶν
βαμβακίδων.

Ἐπειτα δὲ, ὅταν δὲν ἐφαίνετο πλέον ἡ θυγάτηρ του, ἀφῆ-
κε κραυγὴν ἀδημονίας καὶ ὀδύνης· καὶ ἡσθάνθη χεῖρα ρωμα-
λέαν δράξασαν καὶ ρίψασαν αὐτὸν κατὰ γῆς, καὶ σφαῖραν
συρίξασαν παρ' αὐτόν.

— Ἐσώθης, εἶπεν ἀταράχως φωνή τις πρὸς αὐτόν.

Ἡ δὲ φωνὴ αὕτη ἦτο τοῦ Οὐτίσωνος ὅστις ἔρπων κατόπιν
αὐτοῦ, τὸν ἔρριψε βιαίως ὅτε τὸν ἐσημάδευεν ὁ Ἐρυθρόχειρ.

— Ἰδὲ, εἶπεν ὁ ἀμερικανὸς, βλέπεις πῶς φεύγει κατησχυ-
μένος διότι δὲν σ' ἐφόνευσεν; Ἀ! ἐὰν εἶχα καιρὸν νὰ ἐξανα-
γεμίσω τὴν καραβίναν μου! Πλὴν δὲν ἐφρόντισα παρὰ πῶς
νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὰς φλόγας, καὶ ἂς ἐσυντρίβετο τὸ κρα-
νίον μου.

Ἐν τοσοῦτῳ ἀπέβησαν ὅλοι οἱ ἱππεῖς εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ὁ

Ἐρυθρόχειρ ἔγεινεν ἄφαντος. Οἱ δύο φύλακες τοῦ Φαβίου τὸν συμπαρέσυραν βιαίως καὶ ὁ γέρων Ἀμερικανὸς τοὺς ἐβόηθει διὰ τῶν ἥρακλειων βραχιόνων του.

— Ἐλπίζε εἰς τὸν Θεόν! εἶπε βροντοφώνως ὁ Σὶρ Φρεδερίκος, προβαίνων πρὸς τὸν ποταμὸν ὅπου ἡ πυρκαϊά, εἰ καὶ σφοδρότατῃ ἐσθέσθη ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ καὶ γυμνοῦ ἐδάφους. Εἶν' ἐκεῖ καὶ ἄλλοι φροντίζοντες διὰ τὴν κόρην σου. Περικυκλόνομεν πανταχόθεν τούτους τοὺς ἀχρεῖους καὶ κἄνεις δὲν θὰ μᾶς φύγῃ.

Καί ταῦτα εἰπὼν ἔδειξεν εἴκοσι περίπου βοσκοὺς ἐφίππους παρατεταγμένους ἐκατέρωθεν τῆς ὄχθης ἐφ' ἧς εὕρισκοντο, καὶ πρῶτην τότε φορὰν ἀνεγεννήθησαν ἐλπίδες εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δὸν Αὐγουστίνου.

— Ἰδὲ ἀκόμῃ μακρότερα, ἔδῳ κ' ἐκεῖ ἐξηκολούθησεν ὁ Σὶρ Φρεδερίκος, πτόσι πιστοὶ καὶ ἀνδρεῖοι σύμμαχοι!

Καὶ ἔδειξε περὶ τὰ διακόσια βήματα μακρὰν τὸν Διάζ καὶ τὸν Πέπεν διασχίζοντας ἄνωθεν τὸν ποταμὸν καὶ διευθυνομένους πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, καὶ πέντε ἄλλους ἐρχομένους κάτωθεν ἐπὶ πλοιαρίου παραδόξου κατασκευῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν δύο κωπηλατοῦντες ἀθλητικῶς, ἐνῶ τις μολοσσὸς λυσσῶν ὠρύετο πλησίον αὐτῶν.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τοὺς τέσσαρας βονασσοθήρας· τὸν πέμπτον ὅμως πλησίον τοῦ ὁποίου ὁ ἡράκλειος Ἐγκίνας ἐφαίνετο μικρὸς δὲν τὸν ἐγνώριζεν.

— Εἶναι ὁ Βουαροζές, εἶπεν ὁ Σὶρ Φρεδερίκος, ὁ Κυνηγὸς τῆς Καναδικῆς, τοῦ ὁποίου ἤρπασαν ἐπίσης τὸν υἱὸν τὴν ἐλπίδα αὐτῆς τῆς ζωῆς του. Εἶναι παρακάτω πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑδροστασίου τῶν καστόρων, καὶ νέος τις καὶ γενναῖος πολεμιστὴς Κομάγχης σύμμαχός των, καὶ ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ κάμῃ ἄνθρωπος θὰ τὸ κάμουν.

Ὁ Κυνηγὸς καὶ ὁ Ἰσπανὸς εἶδον συγχρόνως ἀλλήλους, ἂν καὶ πολλὴ ἦτον ἡ μεταξὺ των ἀπόστασις καὶ κινήσαντες ἐμφαντικῶς ἀλλὰ σιωπηλῶς τὰς δεξιὰς, ἔδειξαν ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην λόγων διὰ νὰ ἐννοήσωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Ἄ! ὅποιος σώσῃ τὴν κόρην μου θὰ γίνῃ πλούσιος διὰ

τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του, ἀνέκραξεν ὁ δὸν Αὐγουςτῆνος διὰ νὰ τοὺς ἐνθαρῦνη.

Ἀλλ' ἠγνῶσι ὁ βαθύπλουτος αὐτὸς ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες, τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἔχοντες, διέσχίζον συγχρόνως τὸν ποταμὸν, ὑπῆρχέ τις καταφρονήσας θισαυροὺς, ἀπέναντι τῶν ὁποίων οἱ ἰδικοὶ του ἦσαν μηδαμινοί.

Καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἐπανελάμβανε τὰς ὑποσχέσεις του, οἱ δύο κυνηγοὶ ἐνευσαν καὶ πάλιν πρὸς ἀλλήλους. Καὶ ὁ μὲν Πέπες ἐκέντησεν ἔτι μᾶλλον τὸν ἵππον του κολυμβῶντα ρωμαλέως, ὁ δὲ Βουαροζὲς ἐκωπηλάτησε γενναϊότερον. Ὁ δὸν Αὐγουςτῆνος ἐνόμισεν ὅτι ἡμιλλῶντο νὰ κερδίσωσι τὰ ὑποσχεθέντα, καὶ ὁ Θεὸς γινώσκει πόσον ἐπλανᾶτο!

Ἐκπυρσοκροτήσεις ἠγῆσασαι αἴφνης πρὸς τὸ ὑδροστάσιον τῶν καστῶρων, ἀνήγγειλαν ὅτι οὐδ' ἡ Φλογερά Ἀκτὶς οὐδ' ὁ Γουαῦφέρος ἔμειναν ἀπλοὶ θεαταί. Ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἀρχηγοῦ ἔφθασε μέχρι τῆς ὄχτης ὅπου ἦσαν ὁ Οὐτίλσων καὶ ὁ Σίρ Φρεδερίκος καὶ διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσωσιν ὃ τε Διάζ, ὁ Πέπες, ὁ Βουαροζὲς καὶ ὁ Ἐγκίνας ὅτι ἤρχοντο εἰς βοήθειάν του, ἀφῆκαν ὡσαύτως κραυγὴν βροντώδη καὶ φοικτήν.

Μετ' ὀλίγον ὁ δὸν Αὐγουςτῆνος τοὺς εἶδεν ἀποβάντας εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ὀρμήσαντας πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἐπροσκάλουν συμφέροντα τόσῳ περισπούδαστα, διὰ τῶν ἰτεῶν καὶ βαμβακίδων αἵτινες ἐκάλυπτον ὅλα σχεδὸν τὰ ἔλη ὅπου ἔμελλον νὰ ὀχυρωθῶσιν οἱ Ἰνδοί.

Ὅταν δὲ δὲν ἐφαίνοντο πλέον, αἱ ὠρυγαὶ τοῦ μολοσσοῦ τοῦ Ἐγκίνα, ἠγοῦσαι βαθύτερον, ἀνήγγειλαν ὅτι ἐναντίον καὶ τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς γῆς, καὶ τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους ἔκρυπτον δρυμῶνες ἄβαστοι, οἱ γενναῖοι τυχοδιῶχται ἐπροχώρουν ἀδιακόπως.

ΙΗ'.

ΤΟ ΥΠΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΣΤΟΡΩΝ.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν διήγησίν μας, ἅς εἰπώμεν πῶς παρουσιάσθησαν αἶφνης οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ Ἰνδοὶ τῆς Φλογεράς Ἀκτῖνος, καθὼς καὶ οἱ κατὰ τὸ Κόκκινον Δίκρανον βοσκοὶ τοῦ δὸν Αὐγουστίνου.

Εἶδομεν ὅτι πλὴν τοῦ Ἐρυθρόχειρος καὶ τοῦ Μιγάδος τῶν ὁποίων ἡ συνοδεία ἐπροχώρει πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, τὰ τρία ἀποσπάσματα τὰ μεταβαίνοντα εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος, τὸ τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ, τῆς Φλογεράς Ἀκτῖνος καὶ τοῦ Αἰγάγρου ἤρχοντο τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον ἐκείνους καθ' ὧν ἤθελε νὰ ἐπιπέσῃ καὶ νὰ προσλάβῃ εἰς βοήθειαν τοὺς βοσκούς τοῦ δὸν Αὐγουστίνου, ὁ Κομάγχης παρεκάλεσε τὸν Σὶρ Φρεδερίκον νὰ παραχωρήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸν ἵππον του, καὶ ἀφοῦ συνεφώνησε μετὰ τῶν κυνηγῶν τὰ συνθήματα καὶ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔπρεπεν ἕκαστος νὰ καταλάβῃ, ἔτρεξε δρομαῖος πρὸς τὴν Λίμνην τῶν Βονάσσω.

Ἰποχρεωθεὶς χάριν ἀσφαλείας ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ Κόκκινον Δίκρανον, νὰ τραπῇ περὶ τινὰ κλάδον τοῦ ποταμοῦ τὸν ὁποῖον οἱ κάστορες εἶχον σχεδὸν ξηράνει ἀποτρέψαντες, ἐνῶ ὠκοδόμουν τὸ ρεῖθρον, δὲν ἀπῆντησε τὸν δὸν Αὐγουστῖνον κατὰ τὴν νέαν ἐκδρομὴν του. Διαπεράσας δὲ τὸν μεγάλον βραχίονα τοῦ ποταμοῦ διὰ τοῦ πόρου τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Ἐγκίνας εἶχε δεῖξει πρὸς τὸν δὸν Αὐγουστῖνον, ἔφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τῆς Λίμνης τῶν Βονάσσω μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτου.

Ἐπληροφόρησεν ἀμέσως τὸν βονασσοθήραν περὶ τῶν σκοπῶν δι' οὓς ἤρχοντο οἱ τε πειραταὶ καὶ οἱ Ἰνδοὶ εἰς τὸ Κόκκινον Δίκρανον, οὗτος δὲ περιγράψας εἰς τοὺς βοσκούς τὸν κίν-

δυνον τὸν ὁποῖον διέτρεχον αὐτοί τε καὶ οἱ κύριοί των, τοὺς ἐπρότρεψε νὰ ἱππεύσωσι διὰ νὰ περικυκλώσωσι τὰς ὄχθας, ἐνῷ ἡ Φλογερά Ἀκτις, τρεπομένη περὶ τὸν κλάδον τοῦ ποταμοῦ, θ' ἀνέμενε τὸν Βουαροζέν καὶ ὅλην τὴν συνοδείαν του.

Καὶ ὁ μὲν Κομάγχης, ὁ Γουαῦφερος καὶ ἕξ Ἴνδοι ὑπῆγον εἰς τὴν κοιλάδα διὰ τοῦ μικροῦ βραχίονος τοῦ ποταμοῦ, ὁ δὲ Πέπες, ὁ Βουαροζές καὶ οἱ ἄλλοι ἐπέζευσαν πρὸ τοῦ μέρους ὅπου εἶχε καταλύσει τὸ Μαῦρον Πτηνόν. Ἐκεῖ θ' ἀνέμενον τὸ σύνθημα τοῦ Κομάγχου διὰ νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Τὴν φρικτὴν βοὴν τὴν ἀντηχήσασαν αἰφνης κατὰ τοῦ Κοκκίνου Δικράνου εἶχεν ἀφήσει ὁ Κομάγχης, ἐπιχειρήσας ἀκαθέκτως τὴν ἔφοδον.

Μετὰ τὰς ἐξηγήσεις ταύτας, ἃς στραφῶμεν πρὸς τὸν Κυνηγὸν καὶ τὸν Ἰσπανὸν ἀγωνιζομένους ν' ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἰνδῶν τὸν νέον καὶ φίλτατον σύντροφόν των καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ δὸν Αὐγουστίνου.

Ὁ Διάζ καὶ ὁ Πέπες εἶχον πεζεύσει τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν καθ' ἣν ὁ Βουαροζές, ὁ Ἐγκίνας καὶ οἱ τρεῖς βονασσοθῆραι ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν δερματίνην λέμβον.

Ὅταν δὲ οἱ ἕξ μαχηταί, βαδίζοντες διαγωνίως διὰ νὰ συνενθῶσιν, ἐξιχνιάζον τὰ μέρη δι' ὧν διέβαινον, ὁ σὺρ Φρεδερίκος, μὴ ἀνεχόμενος νὰ ἦναι ἀπλοῦς θεατῆς, ἀπεφάσισε νὰ συντρέξῃ δραστηρίως τοὺς κυνηγοὺς, καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ πείσῃ τὸν φύλακά του Οὐτίλσωνα νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος ἠθέλησεν ὡσαύτως νὰ μετάρχη τοῦ ἀγῶνος, ἀλλ' ἐνέδωκεν εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Ἀγγλου διίσχυρισθέντος ὅτι ἡ παρουσία του μεταξὺ τῶν βοσκῶν του, μὴ ἐχόντων τὴν ἐξὶν τῶν Ἰνδικῶν πολέμων, ἦτο ἀναπόφευκτος διὰ νὰ τηρήσῃ τὴν εὐταξίαν. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁ Ἀμερικανὸς ἀφοῦ πολλάκις ἐπανέλαβε πρὸς τὸν Φρεδερίκον ὅτι, ὡς ριψοκινδυνῶν οἰκεία θελήσει, δὲν ἐθεώρει πλέον αὐτὸν ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἀσφάλειάν του, ἔσπευσε πρὸς τὸν πόρον τοῦ ποταμοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Πέπες καὶ ὁ Διάζ συνηνώθησαν μετὰ τὸν Κυνηγὸν καὶ τοὺς βονασσοθήρας. Οἱ δύο σύντροφοι,

αἰσθανόμενοι τὸν κίνδυνον τοῦ Φαβίου καὶ τὸ κρίσιμον τῶν περιστάσεων, ἀντήλλαξαν σιωπῶντες βλέμμα ἐμφαντικώτατον.

— Ζῆ ἀκόμη, Βουαροζέ, εἶπεν ὁ Πέπες, ἐννοήσας τὴν σιωπὴν τοῦ κυνηγοῦ, ἐρώτησε τὸν Διάζ· εἶδαμεν ἐκεῖ ὀπίσω τῶν ἰτεῶν πλησίον τῶν τύπων τῶν ποδῶν Ἐρυθρόχειρος καὶ τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν τοῦ Φαβίου.

Ὁ Διάζ ἐπεκύρωσε τὸν λόγον του.

— Οἱ ἀχρεῖοι αὐτοὶ ὀχυρόνονται εἰς τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα περιτριγυρίζονται ἀπὸ τὰ προχώματα τῶν καστόρων καὶ τὸν ἡμίξηρον κλάδον τοῦ ποταμοῦ. Δὲν τοὺς ἀκούεις εἶπεν ὁ Πέπες.

Καὶ ἤκουσαν κρότον πελέκων πιπτόντων κατὰ κορυμῶν δένδρων.

— Τρόντι εἶπεν ὁ Καναδός. Ἐὰν δὲν ἐφοβούμεν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ταλαιπώρου παιδίου μου, θὰ εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸν ὅστις μᾶς παραδίδει τὰ ἄγρια αὐτὰ θηρία εἰς τὴν φωλεάν των. Πλὴν φρίττω ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὁ θυμὸς ἡ ἡ φαντασία ἐνὸς Ἰνδοῦ ἡμπορεῖ νὰ κόψῃ τὰς ἡμέρας του.

— Δὲν θὰ τολμήσουν ποτέ· ἐγὼ σὲ τὸ λέγω, ἀπεκρίθη ὁ Πέπες. Δὲν θὰ περάσῃ ἡ ἡμέρα καὶ θὰ ζητήσουν νὰ συνθηκολογήσουν.

Ὁ Ἐγκίνας μόλις ἀνέστειλε τὴν ὀρμὴν τοῦ μολοσσοῦ του, ζητοῦντος νὰ δράμῃ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὠσφραίνετο ὅτι ἦσαν οἱ Ἰνδοί. Ὁ δὲ Βουαροζές, ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἐδύνατο νὰ πορισθῇ ἀκριβεστεράς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἔμφυτον τοῦ ζώου τούτου ροπὴν, ἀνέσυρεν ἀπὸ τοὺς κόλπους του τὸν παλαιὸν πῖλον τοῦ Φαβίου, καὶ ἐγχειρίσας αὐτὸν πρὸς τὸν Ἐγκίναν.

— Δοκίμασε, εἶπε νὰ τὸν κάμῃς νὰ μυρίσῃ τὸν πῖλον τοῦτον ἀνήκοντα εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ζητῶ. Εἶδα πολλάκις τὰ ζῶα αὐτὰ νὰ τρέχουν κατόπιν ἐκείνων τῶν ὁποίων δὲν εὐρίσκονται τὰ ἔχνη.

Ὁ δὲ βονασσθήρας, λαβὼν τὸν πῖλον, ἔστρεψε τὸ ἔσωτερικὸν αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὄζον, ὅστις ἐννοήσας πῶς ἐπεθύμουν ὠσφράνθῃ ἐπιμόνως αὐτό, καὶ ἔδραμεν ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὸ

μέρος ὅπου ὁ Πέπες εἶχε γνωρίσει τὰ ἔχνη τοῦ νέου. Φθάσας δὲ πλησίον δένδρων πεπυκνωμένων, ἀφῆκεν ὑλακὴν κεραυνοβόλον διὰ νὰ προσκαλέσῃ τὸν κύριόν του.

Οἱ κυνηγοὶ ἔδραμον ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου εὗρον ἐντετυπωμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰ ἔχνη ἅτινα εἶχεν ἀνακαλύψει καὶ ὁ Πέπες.

— Ἐμπρὸς τῶρα, ἀνέκραξεν εὐσταθῶς ὁ Βουαροζές, ὅπου καὶ ἂν εὕρισκεται, ἀποθαμένος ἢ ζωντανός θὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἔφθασε καὶ ὁ σὶρ Φρεδερίκος καὶ ὁ ἀχώριστος ἀπ' αὐτοῦ Οὐίλσον, καὶ ἡτοιμάζοντο ὅλοι νὰ προσδεύσωσιν εἰς ἀνακάλυψιν τῶν Ἰνδῶν, ὅταν ἀγγελιαφόρος τις τῆς Φλογερᾶς Ἀκτίνος ἦλθε ζητῶν ἐπικουρίαν. Ὑπῆρχεν, εἶπε, κατέναντι τοῦ σχεδὸν ἀπορθήτου συμφύτου μέρους ὅπου ὠχυροῦντο οἱ Ἀπάχαι, φάλαγξ βαθεῖα τὴν ὁποίαν ἔπρεπεν ἀφεύκτως νὰ καταλάβωσι πρὸ τῶν ἐχθρῶν διὰ νὰ τοὺς παραβλάπτωσιν ἐκεῖθεν.

Καὶ ἀφοῦ ἀνήγγειλε ταῦτα ὁ Ἰνδὸς μετέβη πρὸς τοὺς βοσκούς διὰ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ διαβῶσι τὸν ποταμὸν, καὶ νὰ κυριεύσωσι τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ὥστε νὰ καταστήσωσιν ἐν ἀνάγκῃ στενοτέραν τὴν πολιορκίαν. Ἐνῶ δὲ ταῦτα πάντα ἐγίνοντο, καὶ οἱ βοσκοὶ κολυμβῶντες ἔφιπποι ἢ διαβαίνοντες τὸν πόρον, εἴτε πλέοντες ἐπὶ τῆς δέρματινης λέμβου, ἐπέρων τὸν Κόκκινον ποταμὸν, ἡ μικρὰ συμμορία τοῦ Βουαροζέ ἐζήτηε ὁδὸν ἀκίνδυνον, μὴ προσβαλλομένην ἀπὸ τὰς σφαίρας τῶν ἐχθρῶν, διὰ νὰ τραπῇ περὶ τὸ ζοφερόν δάσος ὅπου ὠχυροῦντο ὅλον ἐν οἱ Ἰνδοί. Ὁ κρότος τῶν πελέκων ἤχει πάντοτε.

Προφυλαττόμενοι ὀπισθεν τῶν δένδρων καὶ τῶν λοφίσκων, ἐπυροβόλουν ἀσκόπως πρὸς τὸ ζοφερόν καὶ πυκνότατον ἐκεῖνο δάσος, οὗ τινος ἡ θεὰ μόνη ἦτο φρικτὴ, τόσον οἱ εὐθλαστεῖς κλῶνες τῶν ἵτεῶν καὶ τῶν βαμβακίδων, αἱ ἄγριαι ἄμπελοι καὶ τὰ ἄλλα φυτὰ περιειλίσσοντο μεταξὺ τιν, ἀπὸ τῶν κορυφῶν μέχρι τῶν ριζῶν των.

Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ δάσους ἠκούσθησάν τινες ἐκπυρσο-

κροτήσεις· δὲν προσεβλήθη ὅμως κἀνείς, καθὼς οὐδ' αὐτοὶ οἱ πολιορκούμενοι θὰ προσεβλήθησαν ἀπὸ τὰς σφαίρας τῶν πολιορκούντων. Οὕτω πῶς διεσκορπισμένοι ὡς ἀκροβολισταὶ ἔφθασαν οἱ περὶ τὸν Βουαροζὲν πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἦτο ὠχυρωμένη μὲ τοὺς πολεμιστάς τῆς ἡ Φλογερά 'Ακτὶς.

— Ἐννοεῖς, εἶπεν ὁ Βουαροζὲς πρὸς τὸν Πέπεν, ἐνῷ ἰστάμενοι ὀπισθεν δένδρων παρετήρουν τὸ σχεδὸν ἄβατον ἐκεῖνο δάσος, πῶς αὐτοὶ μὲ τὰ ἄλογά των ἠμπούρεσαν γρήγορα νὰ περάσουν διὰ μέσου τῶν πυκνοτάτων τούτων δένδρων;

— Αὐτὸ ἐσυλλογιζόμην κ' ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Πέπες. Δυσκόλως καὶ ἓνας μόνος ἄνθρωπος ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ μεταξὺ τῶν θάμνων τούτων, καὶ ἂν ἀκόμη κρατῇ πέλεκυν. Θὰ ὑπάρχῃ κάμμία διάβασις μυστικὴ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ εὕρωμεν· διαφορετικὰ, ἡ θέσις αὐτὴ εἶναι ἀπόρρητος, καὶ θ' ἀφήσωμεν τὰ κόκαλά μας προσπαθοῦντες νὰ τοὺς ἀποδιώξωμεν.

— Ἐχωμεν πάντοτε τὸ καταφύγιον νὰ βάλωμεν φωτίαν, ἐπανέλαβεν ὁ Βουαροζὲς· δυστυχῶς ὅμως μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν τούτων ὑπάρχουν καὶ ὄντα προσφιλέστατα τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀσφαλίσωμεν.

Καὶ ταῦτα εἰπόντες ἐξηκολούθησαν τὴν ταχεῖαν καὶ σχολιὰν πορείαν των, καὶ μετὰ μικρὸν ἔφθασαν πλησίον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Κομαγχῶν.

— Τὸ ἄνθος τῆς Λίμνης εἶν' ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Φλογερά 'Ακτὶς, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἄετοῦ δὲν εἶναι μακρὰν του.

Ἡ θέσις τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκλέξει ἐπιτηδεῖως ὁ νέος πολεμιστῆς, ἦτο ὁ ἀνεγερθεὶς ἀπὸ τοὺς κάστορας φραγμὸς ἐπὶ τοῦ στενωτέρου βραχίονος τοῦ ποταμοῦ.

Ἐὰν ἡ ὥρα δὲν ἦτο κατεπεύγουσα, περίεργος θ' ἀπέβαινεν ἡ ἀκριβοὺς παρατήρησις τῆς ἐργασίας τῶν ἐμπείρων ἐκείνων ζώων, τοῦ φραγμοῦ ἐκείνου ὅστις ἐφαίνετο κατεσκευασμένος ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων, μὲ στελέχη δένδρων ἐπιμελῶς ἀπογυμνωθέντων τοῦ φλοιοῦ, χρησιμεύοντος εἰς αὐτὰ τὸν χειμῶνα ἀντὶ τροφῆς. Τὰ διαστήματα ἦσαν συμέτρως γεμισμένα μὲ γῆν ἀργιλώδη καὶ μὲ κλαδιά.

Τὸ ὕδωρ παρεκτραπὲν κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ φραγμοῦ ἀπὸ

τὸ ρεῖθρόν του, εἶχε διαγράψῃ πρὶν σχηματίσῃ κατὰ τὴν πεδιάδα τενάγῃ, ἄλλο κοῖτος ξηρανθὲν μετ' ὀλίγον. Ἐντὸς τοῦ εἵδους τούτου τῆς φάραγγος, βαθείας περὶ τοὺς τέσσαρας πόδας καὶ πλατείας περὶ τυὺς εἴκοσιν, ἐκάθθησαν ἐνεδρεύοντες οἱ νέοι σύμμαχοι τοῦ Κομάγχου.

Ἐκ τοῦ μέρους τούτου κειμένου ἕως ἡμισείας βολῆς καρδίας μακρὰν τῆς δασείας ζώνης ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ὁ ἐχθρὸς, ἐπιτήδευοι πυροβόλοι οἵοι ὁ Καναδὸς καὶ ὁ Ἰσπανὸς καὶ ὁ ἀμερικανὸς Οὐίλσον, ἐδύναντο νὰ τοὺς βλάψωσι καίριως.

— Ἐγκίνα, εἶπεν ὁ Καναδὸς πρὸς τὸν βονασσοθήραν, ἐὰν ἀφῇσῃς ὀλίγον τὸν σκύλον σου, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς κάμῃ μεγάλην ἐκδούλευσιν· ἡμπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἐνὸς χριστιανοῦ.

— Ὁ ταλαίπωρος Ὁζος μὲ εἶναι πολύτιμος, ἀπεκρίθη ὁ Ἐγκίνας, καὶ νὰ τὸν ἀφῇσω μέσα εἰς ταῦτα τὰ δάση, εἶναι ὥς ν' ἀποφατίσω τὸν θάνατόν του· πλὴν ὥς εἶπες θ' ἀνταλλάξωμεν ἴσως τὴν ζωὴν ἐνὸς χριστιανοῦ μὲ τὴν ἐδικήν του.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔλυσε τὸ σχοινίον ἀπὸ τοῦ Ὁζου τὸν κλοιόν.

— Ἐμπρός, Ὁζε μου, ἔμπρός! εἶπεν ὁ Ἐγκίνας, καὶ ἔδωκε πρὸς αὐτὸν νὰ ὁσφρανθῇ ἐκ νέου τὸν πῖλον τοῦ φαβίου.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ γενναῖος μολοσσὸς ἐννόησε κάλλιον τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου του, πεποιθότος μᾶλλον εἰς τὴν ἔμφυτον ροπὴν ἢ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ ἀντὶ νὰ ὁρμήσῃ ὑλακτῶν παρεισέφρησε σιωπηλῶς εἰς τοὺς θάμνους.

— Νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν, Πέπε, εἶπεν ὁ Καναδὸς· ἅς μὴν εἰποῦν ὅτι ἐν ζῶον εἶναι τολμηρότερον πατρός καὶ φίλου ζητούντων τὸν υἱὸν καὶ σύντροφόν του.

Καὶ ἀμέσως παρηκολούθησαν περιεσκεμμένως τὸν μολοσσόν. Ἀλλ' ὁ Ὁζος δὲν εὗρήκεν ὅ,τι ἐπεθύμει. Μάστιγν ἀνεζήτηε ἐντὸς τοῦ χόρτου τὴν ὁσμὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁσφρανθῇ, καὶ οἱ δύο κυνηγοὶ τὸν εἶδον μακρόθεν στρεφόμενον καὶ ἐξερχόμενον τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ δάσου.

— Νομίζεις ὅτι ἐννόησεν ὅ,τι ἐζητήσαμεν ἀπὸ αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ Καναδὸς τὸν Πέπεν.

— Βεβαιότατα· δὲν ἐμβῆκεν ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος ὁ Φάβιος μὲ τοὺς Ἰνδοὺς; καὶ ὁ σκύλος ζητεῖ φυσικά νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον.

Ὁ μολοσσὸς ἀπεμακρύνθη σπεύδων ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ δάσους τῶν βαμβακίδων, καὶ οἱ δύο κυνηγοὶ τὸν εἶδον διευθυνθέντα πρὸς τὰς ἰτέας ὑπὸ τὰς ὁποίας εἶχον παρατηρήσει τὰ ἔχνη τοῦ φαβίου. Τὸν ἠκολούθησαν δὲ ὅσον ἔνεστι ταχύτερον ἀμεριμνοῦντες ἔχον τοὺς ἔβλεπον, καὶ φθάσαντες εἰς μέρος ἄδενδρον, ἀπήντησαν τὸν Ἐγκίναν ὅστις ἀνησυχῶν διὰ τὸν προσφιλῆ μολοσσόν του, ἐτρέπετο περὶ τὸ δάσος διὰ νὰ τὸν εὕρῃ.

— Ἄς τὸν ἀφήσωμεν, εἶπεν· ὁ Ὄζος μου εἶναι ἐπιτήδειος καὶ γενναῖος. Βλέπετε ὅτι ἐννοεῖ τὴν παραγγελαίαν μου.

Ὁ μολοσσὸς διευθύνθη ἐν τοσοῦτῳ πρὸς τὸ ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ παραλλήλως, δηλαδή, πρὸς τὰς δύο μεγάλας σειρὰς τὰς περιοριζούσας τὴν κοιλάδα, καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους ὅπου εὐρίσκοντο οἱ Ἰνδοί, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀφήσει ἐρχόμενοι οἱ δύο κυνηγοὶ ἐπὶ δεξιᾷ. Ἀλλὰ μετὰ μακρὰν περιτροπὴν, εἰς ἣν ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγῳσι διὰ νὰ προσυλαχθῶσιν ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ, δὲν εἶδον πλέον τὸν μολοσσόν τοῦ Ἐγκίνα. Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους τὰ δένδρα ἦσαν ὀλιγώτερον πυκνά, ὥς τοῦλάχιστον ἐφαίνετο ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν βαμβακίδων, αἵτινες ὑπερέβαινον τὸν ὑψηλὸν χόρτον.

Ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ὄζου του ὁ Ἐγκίνας ἐσύριζε πολλάκις, ἀλλὰ τὸ ζῶον δὲν ἀπεκρίνετο· μετ' ὀλίγον ὅμως τὸ ἤκουσαν ὑλακτοῦν διὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ, καὶ αἱ ὑλακαὶ τοῦ ἐσήμαινον μᾶλλον χαρὰν ἢ φόβον. Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ὑπακούσαντες εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ μολοσσοῦ, εἰσεχώρησαν μεταξὺ τῶν πυκνῶν κορυμῶν, οἵτινες ἐπεκάλυπτον τὰ χαμηλὰ κλαδιά τοῦ συμφύτου μέρους ὅπου ἦσαν ὠχυρομένοι οἱ Ἀπάχαι.

Δὲν ἐβράδυναν δὲ ν' ἀπαντήσωσι μικρὰν στενωπὸν, ὃ ἐπὶ τῆς ὁποίας χόρτος πατηθεὶς προσφάτως δὲν εἶχεν εἰσέτι μαφανθῇ, ἂν καὶ συντριφθεὶς ἀπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων, τῶν

ὁποίων τὰ ἔχνη διεκρίνοντο ὡς ἂν ἦσαν ἐντετυπωμένα ἐπὶ ἄμμου.

Πρὸς τὴν ἄκραν τῆς σκολιᾶς ταύτης στενωποῦ ἡ φωνὴ τοῦ Ὀζου ἤκούετο ἡχοῦσα. Μετ' ὀλίγον ὁ χόρτος ἔγεινε σπανιώτερος, τὴν μαλακὴν γῆν διεδέχθη ἄλλη σκληροτέρα, καὶ οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἐστάθησαν.

— Μείνατ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Καναδὸς. Εἶναι περιττὸν νὰ προσφέρωμεν διπλοῦν σκοπὸν εἰς τὰς κορυμμένας ἐκεῖ ὀπίσω καρβίνας. Ἄ! Πέπε! δὲν εἴχαμεν ἀπατηθῆ· ὁ σκύλος εἴρηκε τὸν λαγῶν.

Ἐνθὺ δὲ ὁ Ἐγκίνας ἐχάδευε τὸν Ὀζον ἐπανελθόντα, καὶ προσήρτα εἰς τὸν κλοιὸν τὸν δερμάτινον λωρὸν, ὁ Πέπες παρakoῦων τὰς προτροπὰς τοῦ Καναδοῦ καὶ ἀνυπόμονος ἐπροχώρησεν ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ἡ γῆ παρουσιάσθη ἐκεῖ πετρῶδης, καὶ ὁ τελευταῖος χόρτος τῆς στενωποῦ ἐξέλειπεν· εἴκοσι δὲ βήματα μακρὰν τῶν τελευταίων αὐτοῦ ὁρίων ἤρχιζε τὸ δάσος. Ἀλλ' ἀντὶ τὰ μὲν στελέχη νὰ ἦναι ὡς καὶ κατὰ τὰ ἄλλα αὐτοῦ μέρη πυκνά, οἱ δὲ κλάδοι συμπεπλεγμένοι, ἐξ ἐναντίας τὸ ἔδαφος ἀνασκαφὲν ἀπὸ τὰ ὕδατα, ἦτο τέσσαρας πόδας ἀνοικτὸν μετὰ τῶν δένδρων. Ἐκατέρωθεν δὲ τῆς χαράδρας ταύτης ἀνυψοῦτο κλιτὺς ὄρθα ἔχουσα τὰ πλάγια, καὶ πλήρης κορυμῶν δένδρων καὶ κλάδων κοπέντων πρὸ μικροῦ.

— Δι' αὐτοῦ τοῦ μέρους θὰ ἐπέρασαν ἔφιπποι, εἶπεν ὁ Πέπες.

— Ἄς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας, Πέπε, καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα ἐδῶ, ἃς εἰσχωρήσωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν τρύπαν διὰ νὰ παρατηρήσωμεν τί κάμνει ὁ ἐχθρὸς, ποῦ εἶναι ὁ Φάβιος καὶ ἀπὸ ποῖον μέρος πρέπει ν' ἀρχίσωμεν τὴν ἔφοδον. Ἐγκίνα φρόντισε νὰ μὴ φωνάξῃ, εἰ δυνατόν ὁ σκύλος σου, διότι ἡ φωνὴ του ἤμπορεῖ νὰ ἐλκύσῃ πρὸς σὲ καθὼς καὶ πρὸς ἡμᾶς τὴν δυσάρεστον προσβολὴν ἐνὸς βολίου· ἢ μᾶλλον, τρέξε νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν Φλογεράν Ἀκτῖνα καὶ τὸν δὸν Λύγουστῖνον, ὅτι εὗρήκαμεν τὸ πέρασμα, καὶ ἔπειτα ὥρμησε θαρραλέως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐπὶ κεφαλῇς τῶν γενναιοτέρων. Ὡς πρὸς

τὸν σύντροφόν μου κ' ἐμὲ, ἡμεῖς ὑπάγωμεν ὡς πρόσκοποι διὰ νὰ εὐκολύνωμεν τὴν ἔφοδόν σου.

Ὁ Ἐγκίνας ἐπέκρινε τὴν γνώμην ταύτην, καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν.

Ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν, εἴκοσι βήματα μακρὰν τῆς διόδου ἐκείνης, τὸ δάσος ἐπυκνοῦτο καὶ πάλιν πρὸς τὰς ἄκρας του, καὶ οἱ δύο κυνηγοὶ εἰσέδυσαν διὰ διαφόρων μερῶν. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ δασύτης τῶν δένδρων καὶ τοῦ χόρτου, ὥστε μόλις ἡ ὄρασις ἔφθανεν εἰς μικρότατον διάστημα· ὅσον ὅμως ἐπικίδυνος καὶ ἂν ἦτο ἡ δοκιμὴ αὕτη ἔπρεπεν ἀφεύκτως νὰ τὴν ἐπιχειρήσωσιν. Ὁ ἱκαναδὸς ἐξηκολούθησε λοιπὸν νὰ προχωρῇ διὰ τῶν κλαδίων, σιωπηλὸς ὡς ὅταν ὁ κροκόδειλος ἔρπῃ διὰ τῶν σχοινίων καὶ τῶν καλάμων, διὰ νὰ ἐπιπέσῃ αἴφνης κατὰ τοῦ ποτιζομένου βουβάλου.

Ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰ δένδρα ἤραιοῦντο, καὶ διέκρινεν ὄχι μόνον τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἵππους ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ κενὸν διάστημα τὸ ὁποῖον περιεκύκλου ἡ σύμφυτος ἐκείνη ζώνη.

Καὶ τὸ μὲν ὑδροστάσιον τῶν καστόρων ἦτο πρὸς τὴν μίαν ἄκραν τῆς εὐρυχώρου ἐκείνης τοποθεσίας, ὅπου καὶ ἄνθρωποι καὶ ζῶα κατέλυον ἐν ἀνέσει, ἐπὶ δὲ τῆς ὀχθῆς αὐτοῦ ἀνυψοῦντο δεκαπέντε περίπου καλῦβαι ὠσειδεῖς. Αἱ πλεῖσται τῶν καλυβῶν τούτων τῶν καστόρων ἦσαν σχεδὸν ἐντὸς τοῦ ὕδατος· δύο δὲ ἦν τρεῖς κείμεναι μακρὰν τῆς ὀχθῆς, μετεσχηματίσθησαν ἀπὸ τοὺς πολιορκουμένους εἰς ὀχύρωμα στερεόν, δι' ἐπιπλίων, καὶ σκεπασμάτων, καὶ δερματίνων ἐπενδυτῶν, καὶ μεταξὺ τοῦ ὑδροστασίου καὶ τοῦ χαρακώματος ἐστρατοπέδευσαν οἱ πολλοὶ τῶν Ἰνδῶν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ ὀχυρώωσι τὰ ἀσθενέστερα μέρη τῶν χλοερῶν καὶ δασυφύλλων φραγμῶν τῶν περιζωννυόντων τὸ στρατόπεδον.

Ἀλλ' οὔτε τὸν Φάβιον εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ του οἵτινες ἐσκοτίζοντο πολλάκις ἀπὸ τὰ νέφη φόβου φρικτοῦ διὰ τὸ τέκνον του, οὔτε τὸν Ἐρυθρόχειρα, οὔτε τὸν Μιγάδα, οὐδ' αὐτὴν τὴν κόρην τοῦ δὸν Αὐγουστίνου ἢ τὴν Φλογεράν Ἀκτι-

να. Διὸ ὑπέθεσεν ὅτι ὅλοι αὐτοὶ θὰ εὐρίσκοντο μεταξὺ τοῦ ὑδροστασίου καὶ τῶν καλυβῶν, τῶν ὁποίων αἱ εἰσοδοὶ ἔκειντο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὕδατος.

Ὡσαύτως καὶ ὁ Πέπες δὲν ἔβλεπε κἀνένα τῶν ἀνωτέρω. Κατέστειλον ἄρα τὴν φλέγουσαν αὐτοὺς ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ πυροβολήσωσι κατ' ἐχθρῶν βδελυρῶν.

Ὁ Βουαροζὲς ἠκραζέτο ἀγωνιῶν καὶ τὸν ἐλάχιστον κρότον, ἐλπίζων ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ Φαβίου ἢ τὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ δὸν Λύγουστίνου, καὶ ἐμέτρα καὶ τὰ λεπτὰ αὐτὰ τῆς ὥρας τὰ παρελθόντα ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἑγκίνα. Καὶ τῶνόντι τρομερὰ ὑπῆρξεν ἡ ὥρα ἡ προηγηθεῖσα ἐφόδου ἀπεγνωσμένης, καθ' ἣν θὰ ἔρρεεν ἀφθόνως αἷμα, καὶ ὅτε ἡ ἐκδίκησις ἐχθρῶν ἀγρίων ἠδύνατο νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ αἰχμαλώτου υἱοῦ του.

Αἰφνης πρὸς τὸν φραγμὸν τῶν καστόρων ὅπου ἐστρατοπέδευεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κομαγχῶν, ἐκπυρσοκρότησίς τις συνοδευθεῖσα ἀπὸ ὠρυγᾶς καὶ μετ' ὀλίγον ἐξ ἄλλαι παρόμοιαι συνετάραξαν τοὺς ἀέρας. Καὶ κινήσις μεγίστη παρατηρήθη παρὰ τὸ ὑδροστάσιον, καὶ θέαμά τι παρουσιάσθη μετὰ μικρὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Καναδοῦ, θέαμα καταψύξαν αὐτὸ τὸ αἷμά του.

ΙΘ'.

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΑΚΤΙΣ.

Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν σκηνὴν ταύτην τῆς ὁποίας ἐν μόνον μέρος ἔβλεπεν ὁ ἐνεδρεύων Βουαροζὲς, εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταβῶμεν ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἰνδικοῦ στρτοπέδου.

Τοσοῦτο ἦτο τὸ μῖσος τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ κατὰ τῆς Φλογεραῖς Ἀκτίνος, ὥστε εἰ καὶ πάσχων ἐξ αἰτίας τοῦ τραύματός του, ἀπεφάτισε νὰ καταφρονήσῃ καὶ τοὺς κόπους τῆς τριημέ-

ρὸν πορείας του, καὶ τὰς μάχας καθ' ἃς ἐδεκάτισθησαν οἱ στρατιῶταί του. Εἶ καὶ μικρὸν πεποιθώς εἰς τὸν λόγον τοῦ Μιγάδος, φλεγόμενος ὅμως ἀπὸ αἴσθημα ἐκδικήσεως καὶ ἀπὸ ἐπιθυμίαν διαρπαγῆς, καὶ γνωρίζων τὴν ἐπιρροὴν τοῦ τολμηροῦ ἐκείνου ληστοῦ ἐπὶ τῶν Ἰνδκῶν φυλῶν ἐνέδωκεν εἰς τὰς προτροπὰς του.

Κατὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἔφοδον, ἐνῶ οἱ μὲν Ἀπάχαι ἐπίστευον ὅτι ἔρχεται νὰ τείνωσι τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβωσι πλουσίαν λείαν, τὸ δὲ Μαῦρον Πτηνὸν ἤλπιζε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ ἀντεραστοῦ του, φόβος πανικὸς διεδέχθη τὸ σχεδὸν μωρὸν θάρρος των. Ὁ ἀρχηγὸς ἐξασθενήσας ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τοὺς πόνους, οἱ πολεμισταί, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιθυμία, γεννηθεῖσα ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἥττας, εἶχε μόλις πραῦνηθῇ, ἐνόμισαν ὅτι οἱ ἐχθροὶ των ἦσαν πολὺ ἀνώτεροι τὸν ἀριθμὸν, καὶ ὅλοι, πλην τοῦ Μιγάδος, βιασθέντος ὅμως καὶ αὐτοῦ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ὑπεχώρησαν εἰς φόβον ὑπερβολικὸν οὗ τινος εἶδομεν τ' ἀποτελέσματα.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Μιγάς, παραστήσας ὡς ἔγγιστα ἀκριβῶς πρὸς τοὺς Ἰνδοὺς τὴν δύναμιν τῶν λευκῶν, ἀνεζωπύρησε τὸ θάρρος τῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ. Κα' ὅμως ὀργὴ κρυφία κατὰ τοῦ Μιγάδος ἐβράζεν ἐντὸς τῆς καρδίας τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ, ἐκεῖνος δὲ μαντεύσας αὐτὴν ἀπεφάσισε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ὑπόληψιν τῶν Ἀπαχῶν δι' ἐνὸς τῶν γνωστῶν πρὸς αὐτὸν συνδυασμῶν, καθ' οὓς ἐθριάμβευον ἐξ ἴσου ἢ τε ἀνδρεία καὶ ἡ δολιότης.

Ἡ ὁδὸς δι' ἧς εἶχον εἰσχωρήσει οἱ Ἰνδοὶ μέχρι τοῦ ὑδροστασίου τῶν καστόρων διευκόλυνε καὶ τὴν ἔξοδον αὐτῶν κατὰ τῶν διασκορπισμένων ἐχθρῶν. Ἐνῶ δὲ ὁ Μιγάς ἐτυνηκολόγει ὑποκρινόμενος μετὰ τῶν εὐρισκομένων πλησιέστερον, οἱ ἄλλοι ἀναβαίνοντες τοὺς ἵππους των, θὰ ἐπέπιπτον οἴφνης κατὰ τῶν λοιπῶν καὶ θὰ τοὺς ἐξωλόθρευον.

Τοῦτο ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ Μιγάδος, ἐνῶ ὁ Βουαροζὲς καὶ ὁ Πέπες ἐπλησίασαν ἔρποντες τὰ Ἰνδικὰ χαρακώματα, ἡ μᾶλλον ἦτο μέρος τοῦ σχεδίου του, διότι τὸ εἶχε προτείνει πρὸς

ἴδιον συμφέρον. Ὁ δὲ Ἐρυθρόχειρ ἔμελλε νὰ τὸν βοηθήσῃ ὥς θέλομεν ἶδει.

Τεσσαράκοντα περίπου ἵπποι, οἱ μὲν ἀποσαχθέντες, οἱ δὲ πλεῖστοι φέροντες εἰσέτι φάλαρα πολυτελῆ, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀγρίων, ἦσαν δεδεμένοι περὶ τὰ δένδρα τὰ πλησιέστερα εἰς τὸ ὑδροστάσιον. Ἐντὸς δὲ μιᾶς καλύβης καστόρων κειμένης ἀντικρὺ τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἡ Φλογερά Ἀκτίς, ἦτο κεκλεισμένη ἡ δόνα Ροζαρίτα ὠχροτέρα καὶ τοῦ Φαβίου αὐτοῦ, γνωρίζοντος ὅτι ὁ θάνατος θὰ ἐπεσφράγιζε μετὰ μικρὸν τὰ δεινὰ του· ἐπετηρεῖτο δὲ ἀπὸ τὸν γέροντα πειρατὴν καθήμενον παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς καλύβης, καὶ ἔχοντα ἐπὶ τῶν γονάτων του τὴν μακρὰν караβίαν του. Καὶ ἐπειδὴ ἐπεπρόσθουν τὰ σκεπάσματα καὶ οἱ μανδύαι τῶν ὀχυμάτων, δὲν τὸν ἔβλεπεν ὁ Βουαροζές.

Ἐντὸς ἄλλης τινὸς καλύβης κειμένης μακρὰν τῆς ἀνωτέρω, ὁ Φάβιος, ἀπορῶν εἰσέτι ἐὰν εἶδεν ὄνειρον, ἢ ἐὰν τῶντι ἤκουσε τὴν φωνὴν τὴν ὁποίαν ἀνεγνώριζεν εὐκόλως καὶ μετὰ χιλίων ἄλλων, κατασταθεὶς ἀκίνητος διὰ νέων δεσμῶν, ἀπεχαιρέτιζε τὰς ἀσπαστοτέρας ἀναμνήσεις τῆς βραχείας ὑπάρξεώς του.

Δύο Ἴνδοὶ τὸν ἐφύλασσον ἔχοντες διαταγὴν νὰ τὸν φωνεύσωσιν ἐὰν ἡ ἐξοδὸς των δὲν ἡυδοκίμει ὅπως ἤλπιζεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀπαχῶν. Ἀλλ' ἐὰν ἐξ ἐναντίας ἐνίκα τὸ Μαῦρον Πτηνὸν, ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ ἐν ἀνέσει τῆς ἡδονῆς σκληρᾶς καὶ ἀπανθρώπου ἐκδικήσεως. Εἰς τὴν θηριωδίαν λοιπὸν τῶν ἐχθρῶν του, καὶ ὅχι εἰς τὴν μακροθυμίαν των ὤφειλεν ὁ Φάβιος τὴν ἀναβολὴν τοῦ φρικώδους θανάτου του.

Ἦσαν δὲ οὕτω τοποθετημένοι ὁ, τε Φάβιος καὶ ἡ Ροζαρίτα, ὥστε οὐδ' ὑποπτεύοντο ὅτι ἔκειντο ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, οὐδ' ἔβλεπον ἀλλήλους.

Οὕτω πως διέκειντο τὰ κατὰ τὸ στρατόπεδον, ὅταν ὁ Μιγὰς μετέβη πρὸς τὴν καλύβην ὅπου ἐφύλαττεν ὁ πατήρ του. Μετὰ βραχὺν διάλογον γενόμενον ἀγγλιστὶ μεταξὺ τῶν δύο πειρατῶν, ἐσηκώθη ὁ Ἐρυθρόχειρ, καὶ ἀπειλῆσας φρικῶδως τὴν Ροζαρίταν ὠχριάσασαν ἔτι μᾶλλον, ἠκολούθησε τὸν

Μιγάδα. Ἀμφότεροι δὲ διηυθύνθησαν εἰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τοῦ δάσους, διαβάντες διὰ τῶν δένδρων. Μετὰ μικρὸν ἐστάθησαν χωρὶς νὰ τοὺς βλέπωσιν οὐδ' οἱ φίλοι των οὐδ' οἱ ἐχθροὶ των, καὶ ὁ Μιγάς ἀνέκραξε.

— Τὰ αὐτῖα τοῦ γενναίου πολεμιστοῦ τὸν ὁποῖον οἱ μὲν Ἀπάχαι ὀνομάζουν Ζοφερὸν Νέφος, οἱ δὲ Κομάγχαι Φλογεράν Ἀκτῖνα, ἃς ἀνοίχθουν.

— Ἡ Φλογερά Ἀκτίς, δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τὸ Ζοφερὸν Νέφος, ἀπεκρίθη ὁ νέος πολεμιστὴς· τίς τὴν θέλει καὶ τίς τὴν φωνάζει;

Ὁ Μιγάς εἶχεν ὀμιλήσει τοσούτῳ καθαρῶς τὴν διάλεκτον τῶν Ἀπαχῶν, ὥστε ἡ Φλογερά Ἀκτίς ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἓνα τῶν συμπατριωτῶν του τῶν ὁποίων ἀπεστρέφετο καὶ αὐτὴν τὴν μνήμην.

— Εἴμ' ἐγὼ, ὁ Μιγάς, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμῶ νὰ σφίγξω τὴν χεῖρα ἐνὸς φίλου.

— Ἄν τοῦτο μόνον ἐπιθυμεῖ ὁ Ἑλ-Μεστίζος, ἀπεκρίθη ἡ Φλογερά Ἀκτίς, ἃς σιωπήσῃ· ἡ φωνὴ του μὲ εἶναι μισητὴ ὡς τὸ σύριγμα ἢ ὁ κρότος τῶν οὐρῶν τῶν ὄφεων.

— Δὲν ἐπιθυμεῖ τοῦτο μόνον· ὁ Ἑλ-Μεστίζος ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν υἱὸν τοῦ Ἀετοῦ καὶ τὴν Λευκὴν Περιστεράν τῆς Λίμνης, καὶ προτείνει νὰ τοὺς ἀποδώσῃ.

Τοσαύτῃ ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τοῦ νέου Κομάγχου ὅταν ἤκουσε τὴν πρότασιν ταύτην, ὥστε παρ' ὀλίγον φωνὴ θριάμβου θὰ διέφευγε τὸ στόμα του, ἂν καὶ ἐκράτει συνείθως τῶν βιαίων παθῶν του. Κατώθωσεν ὅμως νὰ κρύψῃ τὴν ἄκραν προσπάθειάν του ὑπὲρ τοῦ Ἀνθους τῆς Λίμνης, ἀποφεύγων ἄλλως νὰ καταστήσῃ ἀπαιτητικώτερον τὸν ληστήν.

Μετὰ βραχεῖαν παῦσιν καθ' ἣν ἐπροσπάθησε νὰ καταστείλῃ τοὺς παραφόρους παλμοὺς τῆς καρδίας του, ἀπεκρίθη ψυχρῶς.

— Καὶ ὑπὸ ποίους ὄρους ὁ Μιγάς ἀποδίδει τὸν υἱὸν τοῦ Ἀετοῦ καὶ τὸ Ἀνθος τῆς Λίμνης;

— Ὁ αὐτὸς εἶπη ὅταν ἡ μία τῶν χειρῶν του σφίγῃ, εἰς ἐνδειξὴν φιλίας, τὴν δεξιάν τοῦ Ἀετοῦ καὶ τῆς Φλογεράς

Ἀκτῖνος. Οἱ ἀρχηγοὶ δὲν συνειθίζουσιν νὰ συνομιλοῦν χωρὶς νὰ βλέπωνται, καὶ χωρὶς νὰ παρατηροῦν ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὁ μὲν Ἀετὸς εἶναι μακρὰν, ἡ δὲ Φλογερά Ἀκτὶς δὲν θὰ σφίξῃ ποτὲ τὴν χεῖρα τοῦ Ἑλ-Μεστίζου, ἐκτὸς μόνον ἂν θὰ τὴν συντρίψῃ.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Μιγάς, οὐτινος δὲν εἶδεν ὁ Κομάγχης τὸν ὀφθαλμὸν ἐκτοξεύοντα φλόγας μίσους. Δὲν εἶναι κἀνεὶς ἄλλος ἀρχηγὸς ὀπισθεν τοῦ φραγμοῦ τῶν καστόρων.

— Μὲ τὴν ἀδειάν σου, Κομάγχη, θ' ἀναλάβω ἐγὼ τὰς διαπραγματεύσεις, εἶπεν ὁ Πέτρος Διάζ. "Ε! Μιγᾶ! Εὐρίσκετ' ἐδῶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μεξικανῶν Χρυσοθηρῶν, ὅστις δὲν εἶναι κατώτερος τῶν ἄλλων, ἂν τὸν κρίνης ἀπὸ μερικὰς πράξεις του τῶν ὁποίων τὴν δόξαν δὲν ἀρνεῖται κἀνεὶς, καὶ ἀπὸ τὸ ἰνδικὸν αἶμα τὸ ὁποῖον ἔχυσε.

— Θὰ συνομιλήσωμεν λοιπὸν μαζῇ, ἀπεκρίθη ὁ Μιγάς. Ἢμπορῶ πειθόμενος εἰς τὸν λόγον σου, νὰ φανῶ μόνος, ἄοπλος, καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα μόνον σύντροφον; Κἀμε καὶ σὺ τὸ ἴδιον.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἔντιμος τυχοδιώκτης, σὲ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, καὶ τὸ παράδειγμα.

Ὁ Μιγάς ἐστράφη πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἐμειδιάσαν ἀμφοτέρωι μειδιάμα ἀποτρόπαιον καὶ θηριῶδες.

— Προσοχή! εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Μιγάς.

— Ὁ ἀδελφός μου ἔχει δίκαιον, εἶπεν Κομάγχης πρὸς τὸν Διάζ, ὁ φαρμακερὸς ὄφις, ἂν καὶ συρίξῃ ἐνίοτε ὡς οἱ κορυδαλοὶ τοῦ ἀγροῦ, εἶναι πάντοτε ἐπιφοβός. Πρόσμενε λοιπὸν νὰ φανῇ.

— Οὐίλσον, ἔκραξεν ὁ σὶρ Φρεδερίκος.

— Κύριε!

— Ἠξέυρω ὅτι πυροβολεῖς ὡς Γουλιέλμος Τέλλος. Θὰ σὲ ἰδῶ εὐχαρίστως συνοδευόντα τὸν γενναῖον τοῦτον νέον διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇς ἐν ἀνάγκῃ.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ Ἀμερικανός.

Καὶ συγχρόνως ἤκουσαν τρίζοντας τοὺς θάμνους, καὶ τοὺς

δύο πειρατάς τῶν Λειμώνων προβάοντας εἰς τὴν ἄκραν ἐπὶ τοῦ φραγμοῦ τῶν καστόρων.

Οἱ τέσσαρες συνθηκολόγοι κατεμετρήθησαν ἐπὶ μικρὸν διὰ τοῦ βλέμματος. Ὁ Διάζ πρῶτην τότε φορὰν ἔβλεπε κατὰ πρόσωπον τοὺς δύο κακούργους, ἀλλ' ὁ Οὐίλσων τοὺς ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ.

Καὶ ὁ μὲν Μιγάς ἐπροχώρησεν ἐξ περίπου βήματα ἐκείθεν τῶν τελευταίων δένδρων τοῦ δάσους, ὁ δὲ Διάζ σχεδὸν διπλάσια. Ὁ Ἀμερικανὸς ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ φραγμοῦ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς καραβίνας του, ἐνῶ ὁ Ἐρυθρόχειρ ἴστατο ὡς ἐκείνος παρὰ τὴν ἄκραν τῶν συμφύτων θάμνων δι' ὧν ἦλθεν.

Ὁ Διάζ, βαδίζων εὐσταθῶς, ἔλαβε τὴν τεινομένην χεῖρα τοῦ Μιγάδος, ἀλλ' ἀμέσως ἠσθάνθη ὅτι ἐν τῇ εὐθύτητί του δὲν προεῖδε τὸ ἐπίβουλون πνεῦμα τοῦ κακούργου, οὐτινος οἱ δάκτυλοι ἔσφιγξαν τοὺς ἰδικούς του ὡς παγίς σιδηρᾶ.

— Πῦρ ! ἔκραξε βροντοφώνως ὁ Μιγάς, δράξας διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τὴν πλάτην τοῦ τυχοδιώκτου.

Ὁ Ἐρυθρόχειρ ἀνύψωσε τὴν καραβίναν του, καὶ σφαιρίον ἐσύριξε παρὰ τὰ ὦτα τοῦ Μιγάδος. Προσβληθεὶς κατὰ μέσον τοῦ στήθους ὁ ταλαίπωρος Διάζ θὰ κατέπιπτεν, ἐὰν δὲν τὸν ὑπεστήριζον οἱ ρωμαλέοι βραχίονες τοῦ Μιγάδος.

Ὁ πειρατὴς, προτάξας ὡς ἀσπίδα τὸ σῶμα τοῦ δολοφονηθέντος, ὥπισθοδρόμει ἀναποδίζων, τὸν ὀφθαλμὸν ἔχων πρωσηλωμένον ἐπὶ τῆς καραβίνας τοῦ Οὐίλσωνος, ὅστις δὲς εὐρῆκε ποῦ νὰ διευθύνῃ τὸν μόλυβδόν του. Ἠγγίζε δὲ πρὸ τὴν ἄκραν τοῦ δάσους ὅταν ὁ Διάζ κατῴρθωσεν πρὶν ἐκπνεῦσῃ, ν' ἀνασπάσῃ τὴν μάχαιράν του, καὶ νὰ πληγώσῃ τὸν δολοφόνον του εἰς τὸν ἄρμυν τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου. Τραυματισθεὶς οὕτω πῶς ὁ πειρατὴς ἐπήδησε πρὸς τὰ ὀπισθεν, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, κατέρριψε τὸν τυχοδιώκτην ἀναβοήσας.

Ἰδοὺ τὸ πτώμα ἐνὸς ἀρχηγοῦ.

Καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ σύμφυτον δάσος, οὐτινος τὰ φύλλα καὶ τοὺς κλῶνας μόνον σνέτριψεν ὁ μόλυβδος τοῦ Οὐίλσωνος.

Δὲν εἶχεν εἰσέτι διασκεδασθῇ ἡ πρώτη ἐκπληξίς τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ στυγερά αὕτη δολοφονία, καὶ οἱ δύο πειραταὶ ἔγειναν ἄφαντοι. Ὁ Μιγάς ἀνέκραζεν ἤδη·

— Τίς θὰ τολμήσῃ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἑλ-
Μεστιζοῦ τὴν κόρην τῶν λευκῶν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀετοῦ;

— Μὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὸν στρατηγὸν Ἰάκωωνα! ἐγὼ, ἀνεβόησεν ὁ Οὐῆλσων ὁρμήτας κατὰ τῶν ληστῶν.

Ὁ νέος ὅμως Κομάγγχης δραμὼν ὡς βέλος τὸν ἐπρόλαβε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος· αὐτὸς δὲ, ὁ σίρ Φρεδερίκος καὶ οἱ ἐννέα ἄλλοι Κομάγγχαι εἰσῆλθον μετ' αὐτὸν, κρατοῦντες πε-
λέκεις, καραβίνας καὶ ἐγχειρίδια.

Ὁ Μιγάς γνωρίζων κάλλιον αὐτῶν τὰς περιστροφὰς τοῦ συμφύτου ἐκείνου δάσους, ἔφθασε πολὺ πρὶν τούτων εἰς τὸ στρατόπεδον. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθόνως ἀπὸ τῶν ὤμων του, ἀλλ' ἡ ὑπεράνθρωπος ρώμη του ἐφαίνετο ἀκατανίκητος. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ὕδροστάσιον, οἱ Ἀπάχαι εἰδοποιηθέντες ἤ-
δη ἀπὸ τὴν ἐκπυρσοκρότησιν τοῦ ἐπιβούλου συμμάχου τῶν ἀνεπήδησαν ἐπὶ τοὺς ἵππους τῶν διὰ νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὡς εἶχον προαποφασίσει.

Ταῦτα πάντα εἶχεν ἰδεῖ ὁ Βουαροζές, ὅταν ἄλλο ἐπεισό-
διον πολὺ τρομερώτερον δι' αὐτὸν ἀπελίθωσε τὰς αἰσθήσεις
του, μὴ βλέποντος πλέον παρὰ τὸν κίνδυνον τοῦ Φαβίου.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἐρυθρόχειρ ἐκπληγὼν τοῦ υἱοῦ του τὰς διατα-
γάς, ἤρπαζε τὴν Ροζαρίταν, καὶ ἡτοίμαζε δι' αὐτὴν ἵππον,
ὁ Μιγάς, προχωρήσας πρὸς τὸ Μαῦρον Πτηνὸν μεῖναν ὀπισθεν
τοῦ χαρακώματος, διότι δὲν ἐδύνατο νὰ μετὰσχῃ τοῦ ἀγῶ-
νος, ἔδειξε τὴν καθημαγμένην πλάτην του καὶ εἶπε·

— Τώρα πρέπει ν' ἀποθάνῃ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀετοῦ· τὸ Μαῦρον
Πτηνὸν δὲν πρέπει νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἐκδίκησίν του, ἐπειδὴ
θὰ τὴν στερηθῇ ἀργότερα. Τὸ αἷμά μου ζητεῖ αἷμα ἐχθροῦ,
ὁ Μιγάς δὲν ἐγγυᾶται διὰ τὴν νίκην.

— Τὸ Μαῦρον Πτηνὸν θὰ λάβῃ πρῶτον τὴν κόρην τοῦ
λευκοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀπάχης φοβούμενος περὶ τῆς ἐπιτυχίας
τῆς μάχης, καὶ ἔπειτα θὰ τὸν ἀποτελειώσουν οἱ πολεμι-
σταί μου.

— Πολλά καλά.

Δύο Ἴνδοι, ἀκούσαντες τὸν βραχὺν τοῦτον διάλογον, χωρὶς νὰ περιμείνῃσι διαταγὰς, ὤρμησαν ὡς θηρία σαρκοβόρα πρὸς τὴν καλύβην ὅπου ἔκειτο ὁ Φάβιος. Καὶ σύραντες αὐτὸν ἀπὸ τοὺς πόδας τὸν ἔφεραν εἰς τὸ χαράκωμα.

Τότε ὁ Βουαροζές, οὕτινος τὰ γόνατα ἐλύοντο, εἶδε τὸ Μαῦρον Πτηνὸν ἐξελθὼν καὶ προχωρῆσαν πρὸς τὸν Φάβιον. Δις ἐσημάδευσεν τὸν Ἴνδον, ἀλλὰ δις νέφος ζοφερὸν ἐπεσχίασε τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τὸ ὄπλον ἔτρεμεν ἐντὸς τῶν χειρὸν του, ὡς λεπτὸν χόρτου στέλεχος σειόμενον ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Τὸ Μαῦρον Πτηνὸν ἔκυψε βραδέως καὶ μάχαιρα ἔλαμπεν ἐντὸς τῆς δεξιᾶς του, ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Φαβίου. Τότε κατὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην ὥραν, αἱ χεῖρες τοῦ Βουαροζέ ἐπαυσαν τοῦ νὰ τρέμωσιν, ἀλλ' ἐκπυρσοκρότησις ἤχησεν αἰφνιδίως, καὶ τὸ Μαῦρον Πτηνὸν κατέπεσε κεφαλόθλαστον ἐπὶ τοῦ Φαβίου, τὸν ὁποῖον κατεκάλυψε μὲ τὸ πτώμα καὶ μὲ τὸ αἷμά του.

Καὶ φωνὴ συγχρόνως ἠκούσθη λέγουσα·

— Ἴδου, κοκκινόσκυλε!

Ἡ φωνὴ ἦτο τοῦ Πέπε.

Καὶ εὐθὺς νέα βολὴ ἔρριψε κατὰ γῆς ἄλλον Ἴνδον, βολὴ σταλεῖσα ἀπὸ τὴν καραβίναν τοῦ Καναδοῦ.

Αἰφνης, ὡς χεῖμαρρος κρημνιζόμενος ἐν ὥρᾳ βροχῶν εἰς τὸ ξηρὸν κῦτος του, οἱ Ἀπάχαι ὤρμησαν ἔφιπποι διὰ τῆς χαράδρας. Τὸ ὑδροστάσιον ἦτο σχεδὸν κενὸν ὅταν ὁ Πέπες καὶ ὁ Βουαροζές ἔτρεξαν πρὸς τὸ ὑδροστάσιον ἔχοντες ἀνά χεῖρας τὰς καραβίνας των καὶ πάλλοντες τὴν καρδίαν, χωρὶς νὰ εἰδῶσιν ὅτι ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος ὁ Ἐρυθρόχειρ φέρων τὴν Ροζαρίταν λειποθυμήσασαν ἐκ νέου, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μιγάδα ἔφευγεν εἰς τὸ δάσος.

Ὁ ἐπίβουλος Μιγάς κατέλειπε τοὺς συμμάχους του, καὶ ἐζήτην νὰ ἐξασφαλίσῃ μόνην τὴν λείαν του· ἀλλ' οἱ δύο κυνηγοὶ ἠτένιζον μόνον τὸν Φάβιον. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἔδραμον εἰς αὐτὸν, ἔκοψαν τὰ δεσμά του, καὶ ὁ ταλαίπωρος Κανα-

δὲς, κατεχόμενος ἀπὸ χαρὰν ἥτις καθίστανεν αὐτὸν σιωπηλὸν, περιεπτύχθη τὸν σκύμνον ἀποδοθέντα τέλος πάντων εἰς τὸν γέροντα τῆς ἐρήμου λέοντα.

Στηριζόμενος ἐπὶ τῆς καραβίνας τοῦ ὁ Ἰσπανὸς παρετήρει τοὺς εὐδαίμονας ἐκείνους μὴδὲ λέξιν προφέρων, ὡς φοβούμενος μὴ προδώσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν τοῦ, τὴν ὁποίαν ὁμῶς ἀνήγγελλον τὰ ρέοντα δάκρυά του.

Ἐν τοσούτῳ ἑκατέρωθεν τῆς θέσεως ἐκείνης, δηλαδὴ καὶ ἀπὸ τὸ μέρος ὅθεν ἔφυγον οἱ πειραταί, καὶ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον ὅθεν ὤρμησαν οἱ Ἰνδοί, φρικτὸς θόρυβος ἠκούετο, καὶ μετ' ὀλίγον, ὡς ὁ χεῖμαρος ὅστις ἐπανερχεται ὅταν ἀπαντᾷ φραγμὸν ἀδιάβατον, ἡ χαράδρα ἀνέβρασεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τὸ ἄγριον κύμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπορροφήσει.

Ὁ Ἑγκίνας εἶχεν ἐκπληρώσει τὴν παραγγελίαν, καὶ εἰκοσι τοῦ δὸν Λύγουστίνου βοσκοί, ὀδηγούμενοι ἀπὸ αὐτὸν τοῦτον, ἐπέπεσαν κατὰ τῶν Ἀπαχῶν, καὶ τοὺς ἀπώθησαν ἀτάκτως μέχρι τῶν χαρακωμάτων των.

Οἱ ὁδοιπόροι οἵτινες τολμήσαντες νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς φωλεὰν λεόντων ἐν ἀπουσίᾳ τῶν φοβερῶν κατοίκων τῆς, κατελήφθησαν αἰφνης ἀπὸ αὐτοὺς ἐπανελθόντας, δύνανται μόνον νὰ ἐννοήσωσι τὴν ταραχὴν τῶν δύο κυνηγῶν καὶ τοῦ Φαβίου, ὅταν εἶδον ἐπιστρέφοντας καὶ ὠρουμένους τοὺς Ἰνδοὺς.

Ἄλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος κίνδυνος, ὅσην ἐπίφοβος καὶ ἂν ἦτο, δὲν κατέβαλε τὸ θάρρος τῶν τριῶν κυνηγῶν. Ὁ Καναδὸς εἶχεν ἀνακτῆσαι τὸ τέκνον τοῦ, τοῦτο ἦτο τὸ οὐσιωδέστατον πάντων, καὶ ἀνασηκώσας αὐτὸ διὰ τῶν βραχιόνων του, ἔδραμεν ὀπίσθεν τοῦ χαρακώματος, ὡς καὶ ὁ Πέπες μετ' αὐτόν. Ἐκεῖ ἀμφότεροι ἐγέμισαν μετὰ σπουδῆς τὰ πυροβόλα των, καὶ ἀπόφασιν ἔχοντες ν' ἀποθάνωσι καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ, ἀνέμειναν τῶν ἐχθρόν.

Ἄλλ' ἡ ὄψις τῶν πραγμάτων δὲν ἐβράδυνε ν' ἀλλοιωθῇ. Τὸν θόρυβον τῆς ἀποχωρήσεως τῶν Ἰνδῶν διεδέχθησαν μετὰ μικρὸν ἐκπυρσοκροτήσεις, καὶ ἔξ ἵππεις ἐρχόμενοι ἀτάκτως, ὡς διωκόμενοι ὑπὸ δυνάμεως ἀοράτου, κατεχυλίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἵππους νεκροὶ ἢ τραυματαῖι.

— Θάρρος, Πέπε, ἀνεβόησεν ὁ Καναδὸς, οἱ ἄνθρωποι μας ἐφθασαν καὶ κυνηγοῦν τοὺς Ἰνδοὺς. Φάβιε, ἐὰν ἡμπορῆς νὰ σταθῇς εἰς τοὺς πόδας σου, ὕπαγε ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα· θὰ παλαίσωμεν πάλιν κατὰ γιγάντων.

Καὶ τὸ μὲν κῦμα τῶν Ἰνδῶν ἐξωγχοῦτο ἀδιακόπως, καὶ διεσκορπίζετο καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ πρὶν στρατοπέδου· οἱ δὲ βοσκοὶ οἱ παρακολουθοῦντες τὸν δὸν Αὐγουστίνον, φθάσαντες παρετάχθησαν τακτικώτερον, οἱ μὲν ἔφιπποι οἱ δὲ πεζοί. Ὁ κύριός των ἤρχετο ἐπὶ κεφαλῇς.

— Πῦρ! Βουαροζέ, πῦρ! καὶ ἄς ἀλαλάξωμεν ὡς ἂν εἴμεθα ἑκατὸν, ἀνέκραξεν ὁ Ἰσπανὸς, παραφερόμενος ἀπὸ τινὰ τῶν ἀκαταγωνίστων ὀρμῶν τὰς ὁποίας δὲν ἐδύνατο νὰ νικήσῃ.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ κυνηγὸς ὑπήκουσε, καὶ ἐνῶ ἀμφοτέραι αἱ καραβίναι ἐκπυρσοκροτήσασαι κατεκύλισαν δύο ἵππεις, οἱ τρεῖς σύντροφοι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Φάβιος, πνέων ἐκδίκησιν, δὲν ἤκουσε τὴν συμβουλὴν τοῦ Καναδοῦ, ἡλάλαξαν καὶ δεύτερον οὕτω πως, ὥστ' ἐνόμιζέ τις ὅτι δέκα ἔτι πολεμισταὶ ἐλθόντες συνεμάχοντο μετ' αὐτῶν.

Ἐπειτα παρατηροῦντες τὴν ἀταξίαν τὴν ὁποίαν ἐδιπλασίαζεν ἡ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐφοδος, καὶ ἀπαξιοῦντες νὰ κρύπτονται ὀπισθεν τοῦ χαρακώματος, ὅτε Φάβιος κρατῶν μάχαιραν δοθεῖσαν ἀπὸ τὸν Καναδὸν πρὸς αὐτὸν, ὁ Βουαροζές, ἄρπάσας πέλεκυν ἀπὸ τὰς χεῖρας Ἀπάχου φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὁ Πέπες, πάλλων τὸ βαρὺ πυροβόλον του, ὥρμησαν εἰς τὸ μέσον ὠρῶμενοι ὡς θηρία.

Ὁ γιγαντιαῖος κυνηγὸς, ὁμοιάζων θεριστὴν σπεύδοντα νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου του, ἡ ξυλοκόπον καθαρίζοντα διὰ τῆς ἀξίνης του νέον δάσος, διέγραψε περὶ τὸν Φάβιον στρέφων κατὰ τῶν ἐχθρῶν τὸν ἀκαταγώνιστον βραχίονά του, κύκλον σιδηροῦν ἀνυπέρβλητον, καὶ ἐπροσπάθει νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ δὸν Αὐγουστίνου, ὅστις, περικυκλωθεὶς ἀπὸ ἐχθροὺς, διεπέρα καὶ κατέφερε πληγὰς μὲ τὸ μακρὸν ξίφος του. Ὅταν δ' ἐπὶ τέλους κατάρθωσε νὰ φθάσῃ μετὰξὺ αἵματος μέχρις ἐκείνου, ἤκουσεν ἡχήσασαν ὀπισθεν αὐτοῦ φωνὴν φρικώδη.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο τῆς Φλογεράς Ἀκτῖνος, ἥτις καθη-
μαγμένη καὶ ἄοπλος, ἀλλὰ κρατοῦσα ἐντὸς τῶν βραχιόνων
τῆς τὴν Ροζαρίταν λειποθυμοῦσαν, ὥρμησε πρὸς τὸν δὸν
Αὐγουστῖνον διὰ τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ὁ πέλεκος τοῦ
Καναδοῦ. Μόλις δὲ ἔρριψε τὴν θυγατέρα εἰς τὰς ἀγκάλας
τοῦ πατρὸς, καὶ ἀφῆσα ὠρυγὴν θριάμβου, ἔπεσεν ὑπὸ τοὺς
πόδας τῶν ἵππων.

Ἐνῷ ὁ Βουαροζὲς ἔκυψε διὰ νὰ προστατεύσῃ ἐκεῖνον πρὸς
ὃν ὤφειλε τοσαύτην εὐγνωμοσύνην, ὁ δὸν Αὐγουστῖνος πε-
ριέστρεψε τὸ ξίφος περὶ τὴν θυγατέρα του τὴν ὁποίαν ἐκρά-
τει πλαγιασμένην, καὶ κεντήσας τὸν ἵππον τοῦ ἔγεινεν
ἄφαντος.

Ὁ δὲ Καναδὸς, φρικτὸς ὡς ὁ ἀρχάγγελος τῶν πολέμων,
διασκελισθεὶς ὡς ἄψις γεφύρας τὸ σῶμα τῆς Φλογεράς Ἀκτί-
νος, ἀπὸ τὸ τραῦμα τῆς ὁποίας ἔρρεεν αἷμα, ἀπεμάκρυνε
τοὺς περιδεεῖς ἐχθρούς του, καὶ δὲν εἶδε τοὺς ἐλθόντας εἰς
τὸ πεδῖον τῆς μάχης νέους πολεμιστὰς ἐκ μέρους τοῦ ὕδρο-
στασίου.

Οἱ πολεμισταὶ οὗτοι ἦσαν ὁ Ἐρυθρόχειρ καὶ ὁ Μιγάς ἀπο-
κρουσθέντες ἐνῷ ἔφευγον ἀπὸ τὸν Οὐίλσωνα, τὸν Γουαῦφéron,
τὸν σίρ Φρεδερίκον καὶ τοὺς Κομάγχας. Οἱ δύο πειραταὶ,
τραυματισθέντες καὶ βιασθέντες νὰ ἐπανέλθωσιν, ὥρμησαν
πρὸς τὸν Ἰσπανὸν καὶ τὸν Καναδὸν ἕως βολῆς σπάθης.

Ὁ ἀμερικανὸς, εἰ καὶ γενναῖος, ὁ σίρ Φρεδερίκος καὶ οἱ
πολεμισταὶ τῆς Φλογεράς Ἀκτῖνος, ἐφαίνοντο διστάζοντες
νὰ πλησιάσωσι τοὺς δύο ληστὰς, τοὺς ὁποίους μόνος ὁ νέος
Κομάγχης εἶχε τολμήσει νὰ προσβάλλῃ κατὰ μέτωπον, ἁρ-
πάσας ἀπὸ τὰς χειρὰς των τὴν Ροζαρίταν. Πρὸ αὐτῶν ὅμως
ὑπῆρχε τις τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐχθρὸς ὁποιοσδήποτε, δὲν ἐφο-
βέριζεν· οὗτος ἦτο ὁ Πέπες ὅστις πρῶτος παρετήρησε τὴν
αἰφνηδίαν ἐπιστροφῆν τοῦ Ἐρυθρόχειρος καὶ τοῦ υἱοῦ του.

— Ἀναστροφή! Βουαροζέ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰσπανός.

Καὶ ὁ Βουαροζὲς στραφεὶς πάραυτα εἶδε κατὰ πρόσωπον
τοὺς δύο θανασίμους ἐχθρούς του.

Ἐν τοσοῦτῳ αἱ τάξεις τῶν πολεμιστῶν ἡραιώθησαν. Ὁ

θάνατος τοῦ Μαύρου Πτηνοῦ, αἱ μανιώδεις ἔφοδοι τοῦ Καναδοῦ, τοῦ Φαβίου καὶ τοῦ Ἰσπανοῦ, οἱ ἀγῶνες τῶν βοσκῶν ἐνθαρρυνομένων ἀπὸ τὸν κύριόν των, ὅλα ταῦτα εἶχον συντελέσει εἰς τὸ νὰ διασπείρωσι ἐκ νέου μέγαν τρόμον μεταξύ τῶν Ἰνδῶν. Ἡ ἀπροσδόκητος ἐπιστροφή τῶν δύο φοικτῶν συμμάχων τῶν Ἀπαχῶν, ἔγεινεν ἄρα ἀκαίρως, διότι οἱ πλείστοι εἶχον φύγει καταλειπόντες τοὺς νεκροὺς των, καὶ καταδιωκόμενοι ἀπὸ τοὺς βοσκούς.

Εἰκοσιεπτὰ πτώματα, ἐξ ὧν δεκαοκτὼ Ἰνδικὰ, ἔκειντο ἐπὶ τοῦ πεδίου· ὀλίγοι τινὲς εἰσέτι, εἴκοσιν ὡς ἔγγιστα ἐμάχοντο κατὰ σωροὺς, ὅταν καὶ τρίτην φορὰν ὁ Καναδὸς καὶ ὁ Πέπες συνηντήθησαν κατὰ πρόσωπον μὲ τοὺς δύο πειρατάς.

Παραφερόμενος ὁλονέν ἀπὸ τὴν μέθην τοῦ ἀγῶνος ὁ Βουαρεζές, ὥρμησε, τὸν πέλεκυν ἔχων ἀνυψωμένον κατὰ τοῦ Μιγάδος, ὅστις καὶ ὡς νεώτερος καὶ ὡς ἰσχυρότερος ἀνῆκε διακαιωματικῶς εἰς τὸν Καναδόν. Ἄλλ' ὁ Μιγάς ρωμαλέος ὅσῳ καὶ ὁ Κυνηγὸς, ἦτο καὶ ἐλαφρότερος· ὑπεξέφυγε λοιπὸν ἐπιτηδείως τὴν πληγὴν καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ρίψῃ ἐπὶ τὸν Βουαροζέν τοὺς νευρώδεις βραχίονάς του, ὅταν, ἰδὼν τὸν Οὐίλσωνα γεμίζοντα τὴν καραβίναν του, μετέβαλε σκοπὸν καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μέρους ἐκείνου.

Δένδρον ξηρὸν καὶ γυμνὸν ἐν μέρει τῶν κλάδων του, παρέκειτο πλησίον κοπὲν ἀπὸ τοὺς κάστορας. Οἱ κλώνες ὅσοι ἐσώζοντο ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν πυκνοὶ καὶ ἀπετέλουν εἶδος ὀχυρώματος· ὅπισθεν λοιπὸν τοῦ κορμοῦ τούτου κατέφυγεν ὁ Μιγάς. Ὁ δὲ Βουαροζές, ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιπροσθούντων πολεμιστῶν, δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ὁ Πέπες αὐστηρὸς τοῦ λόγου του τηρητῆς, κατέφερε τὸ κοντάκιον τοῦ πυροβόλου του κατὰ τοῦ κρανίου τοῦ γέροντος πειρατοῦ, ἀλλ' οὗτος ἀντέκρουσεν αὐτὸ διὰ τοῦ πελέκεώς του, καὶ τὸ κοντάκιον συνετρίβη. Ὁ Ἐρυθρόχειρ τότε ἀμφεταλαντεύθη, ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ ἀφοπλισθέντος ἀντιπάλου του ἢ ὄχι· ἀλλ' ἰδὼν τὸν Φάβιον κρατοῦντα παρὰ τὸν Ἰσπανὸν γυμνήν μάχαιραν, διευθύνθη τρέχων πρὸς τὸν κορμὸν ὅπισθεν τοῦ ὁποίου εἶχε καταφύγει καὶ ὁ υἱὸς του.

Οὗτος ἐγέμιζε τὴν μακρὰν καραβίναν του, ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοὺς δύο κυνηγούς. Τὰ βλέμματά του ἐσπινθηροβόλουν, διότι ἐντὸς μικροῦ θὰ ἐθυσίαζε τὸν ἐχθρόν του· ἀλλ' ὁ Πέπες παρετήρησε τὸν κορμὸν ἄλλου δένδρου. "Αν καὶ οὗτος δὲν διετῆρει κἀνένα κλάδον ὡς ἂν ἐκαθάρισεν αὐτὸν ἐπιμελῶς ὁ πέλεκυς πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἦτο ὅμως ἀποχρώντως ὀγκώδης ὥστε νὰ προστατεύσῃ τὸν καταφεύγοντα ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ χόρτος ὑψηλὸς εἶχε βλαστήσει περὶ αὐτόν.

— Τρέξ' ἐδῶ γρήγορα, Βουαροζέ, ἀνέκραξεν ὁ Πέπες.

Καὶ ὁ Καναδὸς σπεύσας ὑπήκουσεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἰσπανοῦ· ἐνῷ δὲ αὐτὸς μὲν ἔκυπτεν, ὁ δὲ Μιγὰς καθήμενος ὀπισθεν τοῦ δένδρου, ἐσκέπτετο τίνα πρῶτον νὰ σημαδεύσῃ, ὁ Φάβιος ἔδραμε πρὸς τὸν Οὐίλσωνα ὀπισθεν καλύβης καστόρων.

Τότε οἱ δύο πειραταί, καθήμενοι ἀπρόσβλητοι διηύθυνον πῦρ φονικὸν κατὰ τῶν μαχομένων βοσκῶν.

— Οἱ ἄχρειοὶ αὐτοί, εἶπεν ὁ Πέπες πρὸς τὸν Βουαροζέν, δὲν πρέπει οὔτε νὰ μείνουν ἐκεῖ, οὔτε νὰ μᾶς φύγουν.

— "Οχι βέβαια, δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω χωρὶς νὰ μὲ πληρώσουν τὰς φρικώδεις βασάνους τὰς ὁποίας ἐξ αἰτίας των ἐδοκίμασα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, κατεβίβασεν, εἰκοστὴν ἴσως φορὰν, τὴν κἀναν τοῦ πυροβόλου του, μὴ χρησιμεύοντος κατ' ἐχθρῶν τοὺς ὁποίους δὲν ἔβλεπεν. Εἰκοσάκις ὡσαύτως οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἀποσπώμενοι ἀπὸ τὸν κορμὸν τῶν πειρατῶν, ἐστρέφοντο ἀνήσυχοι πρὸς τὸν Φάβιον, εἰ καὶ μὴ διατρέχοντα κἀνένα κίνδυνον πλησίον τοῦ Οὐίλσωνος.

— "Οχι, ὅχι, ἐπιθύριζεν ὁ Κυνηγὸς, ἐνόσω αὐτοὶ οἱ δύο κακούργοι ζοῦν, δὲν θὰ ἡσυχάσω ποτέ.

Ἐν τοσούτῳ δύο νέαι ἐκπυρσοκροτήσεις ἐκ μέρους τοῦ Μιγὰδος καὶ τοῦ Ἐρυθρόχειρος κατεκύλισαν δύο βοσκούς.

— Πρέπει, Πέπε, νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἀνέκραξε τρίζων τοὺς ὀδόντας ὁ Καναδός. Ἴδου τρόπος πολλὰ ἀπλοῦς νὰ φθάσωμεν πλησίον των.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὥθησεν ἀνδρικῶς τὸν κυλινδροειδῆ κορμὸν, ὅστις, ἐξελθὼν τοῦ κοιλώματος τὸ ὁποῖον εἶχε μορφωθῇ ὑπὸ τὸν ὄγκον του, ἐκυλίσθη εἰς τὰ πρόσω.

— Οὐρρά! ἀνεβόησεν ἐνθουσιῶν ὁ Πέπες. Οὐίλσων, σὶρ Φρεδερίκε, Γουαῦφερε, ἂν οἱ ἀχρεῖοι ἐκεῖνοι θελήσουν νὰ φύγουν ἐνῶ ὑπάγωμεν κατ' αὐτῶν σκοτώσατέ τους ὡς θηρία ἀνθρωποφάγα. Τὰ πυροβόλα σας ἄς μὴ παύσουν νὰ φοβερίζουν τὰ καττραμένα κρανία των.

Εἶπε, καὶ ἤνωσε τοὺς ἀγῶνάς του μὲ τοὺς τοῦ Καναδοῦ, καὶ οἱ θεαταὶ παρεστάθησαν εἰς μονομαχίαν παραδοξωτάτην, ἐξ ἐκείνων αἵτινες εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὰς Ἰνδικὰς ἀψιμαχίας.

Κείμενοι πρηνεῖς ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ ὥθουν ρωμαλέως αὐτόν, καὶ ἀναστέλλοντες ἐνίοτε τὴν κίνησιν τῆς ἀνακυκλουμένης ἀσπίδος των, παρετήρουν καὶ τὰς κινήσεις τῶν ἐχθρῶν, καὶ τὰς προόδους ἐκείνης.

— Ἐρυθρόχειρ, γεροκακοῦργε, ἀνέκραξεν ὁ Πέπες, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ καταστείλῃ τὸν χείμαρρον τῶν ἄρῶν ὅστις ἐβρόντα ἐντὸς τοῦ στήθους του, καὶ σὺ, σκυλομιγᾶ, ποῖον ἀκάθαρτον ζῶον θὰ πλησιάσῃ τὰ πτώματά σας τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ρίψωμεν μετ' ὀλίγον.

Παραδόξον τῶνόντι καὶ φοικῶδες συγχρόνως ἦτο τὸ θέαμα δύο ἀνθρώπων ἐρπόντων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κυλιόντων τὸ κινητὸν ὀχύρωμά των, ἀκίνητούντων ἐνίοτε, καὶ προσπαθούντων, χωρὶς ν' ἀποκαλυφθῶσι, νὰ μετρήσωσι τὸ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν των διάστημα. Καὶ οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι πολεμισταὶ ἦσαν ἀναντηρήτως οἱ γενναιότεροι καὶ οἱ ἐπιθεσιώτεροι πυροβόλοι τῶν λειμῶνων.

— Θάρρος, ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλσων πρὸς τοὺς δύο λευκοὺς, ἐγγίζετε σχεδὸν τὸ δένδρον τῶν δύο κακούργων. Ἐὰν τὸ κρανίον τοῦ ἐνὸς φανῇ μίαν μόνην γραμμὴν ὑπὲρ τὸ ξύλον, τὸν διορθῶνω. Μὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὸν στρατηγὸν Ἰάκωωνα! ἤθελα νὰ ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας.

Οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων ἦσαν τῶνόντι πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, ὥστε οἱ δύο πειραταὶ μὲ ὀφθαλμὸν φλογερόν, ἀλλ' ἄ-

κίνητοι καὶ σιωπηλοὶ, ἤκουον εὐδιακρίτως τὴν πνοὴν τῶν κυνηγῶν, πνευστιῶντων διὰ νὰ κυλίσωσι τὸ βαρὺ ὀχυρὸν των. Ὁ Μιγάς ἀφῆκε ὠρυγὴν μανίας, καὶ ἀνεβόησε·

— Πυροβόλησ' ἐκεῖ ἐπάνω, Ἐρυθρόχειρ.

Καὶ ἔδειξε δένδρον ὑψηλὸν ὅπου εἶχον ἀναβῆ δύο Κομάγ-
χαι, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἠτοιμάζετο νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ ληστοῦ.

— "Ε! καὶ ἤμπορῶ, ἀνέκραξε λυσσῶν ὁ γέρον. "Α! Μι-
γᾶ, ποῦ μᾶς κατήντησεν ἡ ἀπληστία σου!

Ἐκπυρσοκρότησις ἠχήσασα αἰφνης ἐπὶ τοῦ δένδρου, διέκο-
ψε τὸν λόγον τοῦ ληστοῦ, καὶ σχίζα ξύλου ἀποκοπεῖσα ἀπὸ
τὸν κορμὸν ἐπλήγωσε τὸ μέτωπόν του. Τότε ὁ Μιγάς ριφο-
κινδυνῶν, ἀνέπτυξε τὸ σῶμά του, καὶ πεσὼν ὕπτιος ἐπυρο-
βόλησεν. Εἷς δὲ τῶν δύο Κομαγχῶν ἔπεσεν ἄπνους.

— Ἐδῶ λοιπόν! ἀνέκραξεν ἐντόνως ὁ Ἐρυθρόχειρ· δὲν
βλέπεις ὅτι τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον κυλίουں οἱ δύο αὐτοὶ τυ-
χοδιῶκται πλησιάζει νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἰδικόν μας;

— Καὶ τῶνόντι τὸ κινήτὸν ὀχύρωμα τῶν κυνηγῶν, ὠθού-
μενον ἀδιακόπως, ἦτο τόσῳ μακρὰν τοῦ τῶν πειρατῶν ὅσος
ἦτο ὁ ὄγκος του. Ἀγωνιῶντες καὶ περιέργοι οἱ θεαταὶ ἔβλε-
πον τὴν ὥραν ἐκείνην τὰ δύο δένδρα, ἅτινα, ὡς λέμβοι
προσαρασσόμεναι, ἔμελλον μετ' ὀλίγον νὰ συγκρουσθῶσιν·
ἀγωνιῶντες ἀνέμενον τὴν συμπλοκὴν, ἥτις θὰ ἐπέφερε διὰ
τῆς μαχαίρας τὸ τέλος τῆς διαρκούσης εἰσέτι πάλης καὶ τῆς
ἀσπόνδου ἔχθρας τῶν τεσσάρων μαχητῶν.

Καὶ ὁ μὲν Μιγάς δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ γεμίσῃ ἐκ νέου τὸ
πυροβόλον του, ὁ δὲ Πέπες δὲν εἶχε πλέον τοιοῦτο· ὥστε θὰ
ἐμάχοντο ἴσα πρὸς ἴσα. Ὁ Βουαροζὲς ὅμως καὶ ὁ Ἐρυθρόχειρ,
εἶχον ἀμφότεροι τὰς καρabiνας των γεμιστάς καὶ ἐτοιμούς.

Παράδοξος καὶ φρικώδης ἦτον ἡ θέσις τῶν δύο τούτων·
διότι, ὅστις μὲν ἐξ αὐτῶν ἀνωρθοῦτο πρῶτος, θὰ κατσεπα-
ράσσετο ἀπὸ τὴν καρabiναν τοῦ ἀντιπάλου, ὅστις δὲ θ' ἀ-
νεπήδα δεύτερος, θὰ ὑπέκυπτεν εἰς θάνατον βέβαιον.

Οἱ δύο ἔχθροὶ ἐνόησαν ἐπίσης τι ἔπρεπε νὰ πράξωσι. Μό-
λις ἄρα συνεκρούσθησαν τὰ δένδρα, καὶ ρίψαντες τὰς καρ-
abiνας των, ὅ τε Ἐρυθρόχειρ καὶ ὁ Καναδὸς, ἀνεπήδησαν με

τὴν αὐτὴν ταχύτητα, συνεκρούσθησαν καὶ αὐτοὶ ὥς καὶ οἱ δύο κορμοὶ, καὶ συνεπλάκησαν ἀκαθέκτως.

Ὁ κρατὴρ οὗτινος ὁ μύδρος κοχλάζει πρὶν ἀναβάλλῃ καὶ χυθῇ, δὲν κρύπτει πῦρ πλέον λάβρον τῶν φλογερῶν παθῶν τοῦ Καναδοῦ, περισφίγγοντος ἓνα ἐξ ἐκείνων οἷτινες τὸν εἶχον ἀφοπλίσαι. Ὑπεράνθρωποι ἦσαν οἱ ἀγῶνες του· ἦσαν ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἢ παραλύουσι τοὺς μυῶνας ἢ θριαμβεύουσιν.

Ὁ ἀθλητικὸς Ἐρυθρόχειρ, ἔχων τραῦμα ἐξ οὗ ἔρρεεν αἷμα ἄφθονον, κατεβλήθη ἀπὸ τὸν ἐπίσης ἀθλητικὸν Κυνηγόν. Τρισμὸς τις ὑπόκοφος ἠκούσθη μεταξὺ τῶν βραχιόνων τοῦ Βουαροζὲ πεσόντος ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του, οὗτινος κατεσυντρίφθη τὸ ραχιαῖον ὅσπουν ὑπὸ τοῦ γίγαντος τῆς Καναδικῆς.

Ἄλλ' ὁ Πέπες ἄλλως πως συνῆψε μάχην μετὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀφῆκε νὰ σηκωθῇ πρῶτος ὁ Μιγάς· μόλις δὲ τὸ μέτωπόν του ὑπερέβη ὀλίγον τὸν κορμόν, καὶ μετὰ ταχύτητα ἀπροσδόκητον καὶ τολμηρὰν ἔρριψεν ὅλαις δυνάμεσι τὸν πέλεκύν του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐχθροῦ του. Καὶ πρὶν ἢ ἀνανήψῃ ἀπὸ τὴν ζάλην τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τὸ βάρος καὶ ἡ κοπὴς, ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ, ἐκόλλησεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ σώματός του, καὶ ἀνηγέρθη ἀμέσως.

Ὁ Μιγάς δὲν ἐκινεῖτο πλέον.

Καὶ πατὴρ καὶ υἱὸς ἐκείντο ἄφωνοι ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον.

— Τὸ ὑπeschέθην καὶ τὸ ἐχρεώστων! ἀνέκραξεν ὁ Πέπες δακτυλοδεικτῆσας τὸ ἐγγχειρίδιόν του, οὗτινος ἡ λαβὴς μόνῃ ἐξεῖχε τοῦ στῆθους τοῦ Μιγάδος. Ἐπειτα ἀνασύρας αὐτὸ μετὰ ὀρμὴν ἀπὸ τοῦ πτώμα ἤνοιξε διὰ τῆς λεπίδος τοὺς συνεσφιγμένους ὁδόντας τοῦ πειρατοῦ, περιέστρεψεν ἀλλοκοτῶς πῶς τοὺς δακτύλους του, καὶ ρίψας μακρὰν τὴν καθημαγμένην γλῶσσαν τοῦ νεκροῦ.

— Πούφ! εἶπεν ὁ ἀκάθεκτος καὶ ἀκριβὴς τοῦ λόγου του τηρητῆς, οἱ κόρακες θὰ θελήσουν τάχα τὸ βρομερὸν τοῦτο κρέας;

Κ'.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ.

Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης καθ' ἣν αἱ θριαμβικαὶ τῶν Λευκῶν καὶ τῶν Κομαγγῶν ἀλαλαγαὶ εἰδοποίησαν τοὺς ἀνθισταμένους ἔτι Ἰνδοὺς ὅτι ἔπεσαν οἱ δύο ἀκαταγώνιστοι σύμμαχοί των, ἡ ἡττα τούτων ὑπῆρξε αἵματηρὰ καὶ τελεία.

Ολίγιστοι Ἀπάχαι ἠτύχησαν νὰ ἴδωσι καὶ πάλιν τὰς ὄχθας τοῦ Γίλα· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν λευκῶν πολλοὶ ἔπεσον. Οἱ ἡμίσεις τῶν βοσκῶν τοῦ δὸν Αὐγουστίνου ἔμειναν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου, ἐκ τῶν ὀγδοήκοντα περίπου μαχητῶν οἵτινες εἶχον συναντηθῇ, ἐφονεύθησαν τεσσαράκοντα, μὴ λογιζομένων ἐκείνων οἵτινες τὰ πτώματα ἦσαν εἴτε διεσκορπισμένα κατὰ τὴν πεδιάδα, εἴτε κεκρυμμένα ἐντὸς τοῦ δάσους.

Μεταξὺ τῶν νεκρῶν ἔκειντο δύο βονασσοθῆραι, καὶ ἕξ ἐκ τῶν στρατιωτῶν τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος, καιρίως καὶ αὐτῆς τραυματισθείσης. Ὁ Βουαροῦξ καὶ ὁ Πέπες, διδαχθέντες ἀπὸ μακρὰν πεῖραν νὰ θεραπεύωσι τὰ ἐκ πυροβόλων καὶ μαχαिरῶν καὶ βελῶν τραύματα, προσήλωσαν ὅλην τὴν προσοχήν των εἰς τὸν νέον πολεμιστὴν.

Παλλὰι ὥραι κατετρίφθησαν εἰς τὴν ἐνταφίᾳσιν τῶν νεκρῶν ἀποτεθέντων ἐντὸς λάκκου ὅχι πολλὰ βραδέως ἀνασκαφέντος διὰ πελέκων, καὶ εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν τραυματιῶν πλησίον τῆς Λίμνης τῶν Βονάσων. Ὁ ἥλιος εἶχε διανίσει τὰ δύο τριτημόρια τοῦ σταδίου του, ὅτε τὸν θόρυβον τῆς μάχης καὶ τὴν ταραχήν τῶν ἐπικηδείων παρασκευῶν διεδέχθη γαλήνη καὶ σιωπή.

Τοιαῦται ὑπῆρξαν αἱ περιπέτειαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῶν δποίων τὴν θλιβεράν μνήμην σώζουσιν εἰσέτι τὰ χρονικά τοῦ Κοκκίνου Δικράνου.

Δὲν θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περιγράψωμεν τὴν εὐτυχίαν τοῦ Βουαροζέ, ὅχι διότι εἴμεθα ἐκ τῶν ἀξιούντων ὅτι ἡ μὲν λύπη ἔχει πολλὰς χορδὰς ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἡ δὲ χαρὰ μίαν μόνην· καθ' ἡμᾶς ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ αἰσθήματα μερίζονται ἐξ ἴσου τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ διότι αἱ μὲν πρῶται πάλλουσι θορυβωδέστερον τῶν δευτέρων, ὡς διὰ τὴν ἀνακουφίσωσι τὴν ψυχὴν διασκορπίζουσιν μακρὰν τὴν κατασπαράττουσαν αὐτὴν λύπην, ἡ δὲ εὐτυχία εἶναι σιγηροτέρα τῆς θλίψεως, καὶ οἱ παλμοὶ τῆς δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ μακρυνθῶσιν ἀπὸ τῆς καρδίας ἐντὸς τῆς ὁποίας διεγείρουσιν ἐξ ἐναντίας γλυκείας καὶ μυστικὰς μελωδίας. Ἰδοὺ διὰ τί, προκειμένης ἀναλύσεως τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἡχοῦσιν εὐκολώτερον ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ποιητοῦ ἢ τοῦ μυθιστοριογράφου αἱ χορδαὶ τῆς λύπης.

Ἀδυνατοῦντες ἄρα νὰ περιγράψωμεν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Καναδοῦ ἀνακτῆσαντος μετὰ τόσους κινδύνους καὶ τόσας ἀγωνίας τὸν νέον του Φάβιον, ἀφίνομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐννοήσῃ μόνος αὐτὴν.

Ὁ νέος Κομάγχης ἔκειτο ἐπὶ στρώματος παχέως ἐκ μανδύων πλησίον τοῦ ὑδροστασίου τῶν καστέων, καὶ περὶ αὐτὸν ἴσταντο ἀνήσυχοι καὶ σιωπηλοὶ ὅτε Βουαροζέ, ὁ Φάβιος, καὶ ὁ Πέπες, ὡς καὶ ὁ Γουαῦφερος, ὁ Οὐίλσον, ὁ σὶρ Φρεδερίκος καὶ τρεῖς Ἰνδοὶ, οἱ μόνοι ἐπιζήσαντες ἐκ τῶν δέκα πολεμιστῶν τοῦ ἀρχηγοῦ των. Εἰς τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀγχίνουσαν αὐτοῦ ὄφειλε κατὰ μέγα μέρος ὁ Κυνηγὸς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Φαβίου, καὶ αὐτὸς μόνος χύσας τὸ αἷμά του, ἔσωσε τὴν θυγατέρα τοῦ δὸν Λύγουστίνου, καὶ ἐμποδίσας τὴν ἀναχώρησιν τῶν πειρατῶν ἐπέφερε τὸν θάνατον αὐτῶν.

Πλυθεὶς τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὸν Καναδὸν, καὶ ἀπογυμνωθεὶς τῶν ἀλλοκότων καὶ ἀποτροπαίων κοσμημάτων του, ἐφάνη ὁποῖος ἐπλάσθη ἀπὸ τὴν φύσιν, εὐρωστος δηλαδὴ καὶ ὠραίος ὡς ὁ Βάκχος τῶν Ἰνδῶν, περικυκλωμένος, μεταξὺ τῆς ἡρεμύσεως φύσεως, ἀπὸ τοὺς πρὶν μὲν δραστηρίους νῦν δὲ περιλύπους συμμάχους του.

Τὰ βλέμματα τοῦ Καναδοῦ ἐφέροντο ἀνήσυχα ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του εἰς τὸν Κομάγχην, ἐνῷ διηγεῖτο πρὸς ἐκεῖνον τ' ἀνδραγαθήματα ὅσα ἐπραξεν ὁ τραυματίας ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἄλλ' ὁ Φάβιος καὶ χωρὶς νὰ μάθῃ ὅσα ἐξιστόρει ὁ Βουαρζές, ἡσθάνετο ἄπειρον εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Φλογεράν Ἀκτίνα, διότι εἶχεν ἰδεῖ αὐτὴν ἀποδίδουσαν τὴν Ροζαρίταν πρὸς τὸν πατέρα της.

— Βλέπω καὶ δὲν χειροτερεύει, εἶπεν ὁ Πέπες, ἀφοῦ ὁ σύντροφός του ἐτελείωσε τὴν σύντομον διήγησίν του· καλὸν σημεῖον. Ἐὰν δὲν εἶναι βλαμμένον κανὲν τῶν ὀργάνων του, καὶ μᾶς εὖρη ὁ Γουαῦφέρος ὀλίγας ρίζας τοῦ βοτάνου, τὸ ὁποῖον ἰάτρευσε καὶ αὐτὸν, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὸ χωρίον του.

— Ὑπάγω ἀμέσως νὰ εὕρω, ἀπεκρίθη ὁ γαμβουζίνος. Ἐχομεν ἀκόμη δύο ὥρας ἕως τὴν νύκτα.

Ἐν τοσούτῳ αἶσθημα μυστικὸν ἀνησιχίας ἐτάρασσε τὸν Φάβιον, οὐτινος τὰς κινήσεις παρετῆρει ἀδιακόπως ὁ Καναδός. Ὁ ὀξυδερκής καὶ ζηλότυπος τούτου ὀφθαλμός δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀνησυχίαν ταύτην.

Ὁ Κυνηγὸς εἰ καὶ καταγινόμενος νὰ λύσῃ καὶ νὰ καθαρίσῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἐρυθρόχειρος, τὴν ὁποίαν εἶχεν οἰκειοποιηθῇ δικαίωματι κατακτήσεως, ὥς καὶ ὁ Ἰσπανὸς τὴν τοῦ Μιγάδος, ἔστρεφεν ὅμως συνεχῶς τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Φάβιον. Οὗτος δὲ σηκωθείς ὥς διὰ νὰ ἐξασκήσῃ τὰ πρὸ πολυλοῦ ἀκίνητα μέλη του, ἐμακρύνθη ἀνεπαισθήτως· καὶ ἀτενίσας πρῶτον τὸν Κομάγχην, τὸν ὁποῖον ἠγνόει ὅτι εἶχεν ἀντεραστῆν, διευθύνθη πρὸς τὰς καλύβας τῶν καστόρων καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἀνέυρῃ τὰ ἔχνη ἐκεῖνης, ἥτις ὑπῆρξε συναιχμαλώτός του. Ἴσως μεταξὺ τοῦ καθημαγμένου ἐδάφους, ἢ μεταξὺ τῶν τύπων τῶν ποδῶν θ' ἀνεγνώριζε τὰ ἔχνη τῆς Ροζαρίτης.

Ἀλλὰ παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς καλύβης ὅπου εἶχεν ἀποτεθῇ ἡ κόρη τοῦ δὸν Δύγουστίνου, ἂν καὶ ἡ κόμη της εἶχε συρθῇ ἐπὶ τῆς γῆς, ἂν καὶ τὸ σῶμά της εἶχεν ἀναπαυθῇ ἐπὶ τοῦ χόρτου, δὲν ἀνεκάλυψεν εἰμὴ μόνον τὰ ἔχνη τῶν ἀρπα-

κτῆρων της, κατὶ τὰ τοῦ ἵπου τοῦ παραλαβόντος αὐτήν. Ἐπλάσε λοιπὸν διὰ τῆς φαντασίας μόνης τὴν εἰκόνα τῆς δόνας Ροζαρίτης, ἥς τινος εἶχε μόλις ἰδεῖ τὴν κυματιζομένην αἰσθητὰ, διότι ἔγεινεν ἀμέσως ἄφαντος ὡς ὄνειρον.

Κύπτων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἔδαφος, καὶ ὅλως ἐκδοτος εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ τόπου, ὅστις ἀνεζωπύρει τὰς ἀσπαστοτέρας τῶν ἀναμνήσεών του, δὲν παρετήρησε τὸν Καναδὸν ἐλθόντα κατόπιν αὐτοῦ.

— Ζητεῖς καὶ σὺ, ἠρώτησεν οὕτως τὸ Ἰνδικὸν βότανον; Ὁ Φάβιος στρέψας ταχέως τὴν κεφαλὴν, εἶδε πλησίον του τὸν Κυνηγὸν μειδιῶντα· ἀλλὰ τὸ μειδιάμαά του ἐνέφαινε τινα μελαγχολίαν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ νέος ἐρυθριάσας, ἐζήτουν νὰ ἐνθυμηθῶ . . . καὶ ὅμως ἴσως ἦτο καλλίτερον νὰ ζητήσω νὰ λησμονήσω.

— Αὐτὸ ἔλεγα καὶ ἐγὼ, Φάβιε, ὅταν ἄλλοτε εἰς τὴν θάλασσαν ἢ τὰ δάση ἐνθυμούμην ἀενάως τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον εἶχα στερηθῆ· καὶ ὅμως, αἰωνίως ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν μου, ποτὲ δὲν τὸ ἐλησμόνησα, καὶ ὁ Θεὸς μὲ ἀντήμειψε διὰ τὴν σταθερότητά μου. Ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν δύναται ν' ἀφαιρέσῃ ποτὲ ἡ καρδιά ἀπὸ τὴν μνήμην, ὡς κάμνει ὁ ὁδοιπὸρος ὅστις ἐγκαταλείπει εἰς τὸν δρόμον ὅ,τι εἶναι πολλὰ βαρὺ.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Κυνηγοῦ εἶχον σκοπὸν τινα τὸν ὁποῖον δὲν ἐννόει ὁ Φάβιος. Ἦτο τάχα ἐνίσχυσις ἢ ἐπίπληξις πλαγία; Ὁ Καναδὸς ἐμάντευε τὴν ἀλήθειαν καὶ συγκατετίθετο νὰ καθέξῃ δευτερεύουσαν θέσιν ἐντὸς τῆς καρδίας τοῦ υἱοῦ του; Ὁ νέος κόμης τὸ ἠγνόει. Ἀλλ' ὁ θρηνώδης ἤχος τοῦ ἐσπερινοῦ ἀνέμου ὅστις ἤρχετο ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης φέρων θλιβεροὺς στεναγμοὺς, δὲν ἐψιθύριζεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑδροστασίου γοερώτερον τῆς φωνῆς τοῦ γέροντος Κυνηγοῦ.

— Εἶναι ἀκόμη ἡμέρα, ἐπανελάθην ὁ Βουαροζὲς μετὰ βραχείαν σιωπὴν, θέλεις νὰ ὑπάγωμεν ἕως τὴν Λίμνην τῶν Βονάσων; Ἴσως ἐκεῖ . . . εὕρωμεν . . .

Ὁ Κυνηγὸς διέκοψε τὴν φράσιν του· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ Φάβιος καὶ χωρὶς νὰ εἶδῃ τὴν λύπην, ἣτις περιεχύθη αἰφνης καθ' ὅλον τὸ πρόσωπον τοῦ θετοῦ πατρὸς του, ἐννόησε τί εἶχε κατὰ νοῦν καὶ ἀνέκραξεν.

— Ἄς ὑπάγωμεν!

Καὶ οὗτος μὲν ἀνυπόμονος, ἐκεῖνος δὲ στενάξας ἀνεχώρησαν.

Ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ κλίνη ὀπισθεν τῶν ὀρέων, τῶν ὁποίων ἐχρύσιζε τὰς ὑψηλὰς κορυφάς, ὅταν ἐξελθόντες τῆς ὁδοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν πεδιάδα.

Ὁ ὑψηλὸς χόρτος ἐφιθύριζε μεταξύ βαθυτάτης σιγῆς, καὶ οὐδὲ κἀν θὰ ὑπωπτεύετό τις τὴν μάχην τῆς πρωΐας, ἐὰν αἱ μεγάλαι ὁπαὶ ἀνοιγόμεναι μεταξύ τοῦ κολοσιαίου ἐκείνου χόρτου, δὲν ἐδείκνυνον, ἐνταῦθα μὲν πτώμα Ἰνδοῦ, ἐκεῖ δὲ ἵππου καὶ πορρωτέρω ἵππον καὶ ἀναβάτην κειμένους τὸν ἕνα παρὰ τὸν ἄλλον.

Οἱ δύο συνοδοιπόροι ἐβάδιζον σιωπηλοὶ, μᾶλλον ἀναπολοῦντες τὰ μέλλοντα ἢ τὴν παρελθούσαν αἵματηρὰν πάλην.

Καὶ ὁ μὲν Καναδὸς, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὰς περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Φαβίου ὀλίγας λέξεις του, καὶ ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς τοῦ δὸν Αὐγουστίνου, ἐπέισθη ὅτι ἡ Ροζαρίτα ἦτο ἡ νέα κόρη τὴν ὁποίαν ἡγάπα ἐκεῖνος ἀνευ ἐλπίδος, οὐ τινος ὅμως ὁ ἔρωτος ἐσώζετο πάντῃ ἀκμαῖος.

Ὁ δὲ Φάβιος ἡσθάνετο τὴν καρδίαν του συνταρασσομένην ἀπὸ τε φόβον καὶ χαρὰν, ἐνθυμούμενος ὅτι ἐμελλε νὰ ἐξάψωσιν ἔτι μᾶλλον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ροζαρίτης τὸ πάθος του, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει αὐτὸς ὁ ἴδιος μωρὸν καὶ ἄσκοπον.

Σιωπῶντες ἀδιακόπως διέβησαν τὸν πόρον τοῦ Κοκκίνου Ποταμοῦ, καὶ εἰσῆλθον μετέπειτα εἰς στενωπὸν, λήγουσαν πλησίον τῆς Λίμνης τῶν Βονάσσων. Αὐτὴν ταύτην τὴν στενωπὸν εἶχε πατήσει καὶ ἡ Ροζαρίτα πρὸ τινων ὥρων, ἐμπιστεύουσα εἰς τὴν ζωογόγον τῆς αὐγῆς αὔραν τοὺς περὶ μέλλοντος γλυκεῖς ὀνείρους, καὶ τοὺς κρυφιωτέρους λογισμοὺς τῆς καρδίας της.

Ἡ πυρκαϊά, ἡ ἀναφθεῖσα κατὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ πο-

ταμοῦ ἐφ' ἧς εὐρίσκετο τότε ὁ Φάβιος καὶ ὁ Βουαροζές, εἶχε σθεσθῇ ἐκεῖ πλησίον, ἀποδιωχθεῖσα βεβαίως πρὸς τὴν ἐστίαν της ἀπὸ ἀνεμον ἀντίπνουν, καὶ ἐνίοτε κύματα μαύρου καπνοῦ ἐπιπτον κατὰ τῶν δύο ὁδοιπόρων.

— Γρηγορώτερα, Φάβιε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Καναδός· ὁ καπνὸς αὐτὸς μὲ ἀνενθυμίζει τὴν φρικτὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασα διὰ σέ, ὅταν ἐστοχάσθην ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γίνης θῦμα τῆς πυρκαϊᾶς.

Ὁ Φάβιος ἐπεθύμει ὑπὲρ ἐκεῖνον νὰ προχωρήσῃσι γοργότερον· καὶ μετὰ σύντομον ἀλλὰ ταχεῖαν πορείαν ἤκουσαν τὸν Ὅζον ὑλακτοῦντα.

— Ἀκούεις, Φάβιε; εἶπεν ὁ Βουαροζές· εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ σωτηῆρός σου. Ἐὰν δὲν ὠδηγούμεθα ἀπὸ τὸ εὐγενὲς αὐτὸ ζῶον, ἴσως θὰ ἐφθάναμεν πολὺ ἄργά. Αὐτὸ ἀνεκάλυψε τὸ πέρασμα εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Εἶν' αἷσιος οἶωνός, τέκνον μου, ἡ φωνὴ αὐτὴ πιστοῦ φίλου.

Ὁ Φάβιος ἐπίστευσεν εὐχαρίστως τὸν αἷσιον τοῦτον οἶωνόν, ἀλλὰ τὸν ἐπίστευσε τρέμων, διότι στενὴ τις μόνον ζῶνι δένδρων τὸν διεχώριζε τότε ἀπὸ τὴν Ροζαρίταν.

— Τίς εἶ; ἠρώτησεν ὁ τραχύφωνος Ἐγκίνας.

— Φίλος, ἀπεκρίθη ὁ Βουαροζές.

Καὶ μετὰ μικρὸν οἱ δύο κυνηγοὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Λίμνης τῶν Βονάσσων. Πλὴν τοῦ Ἐγκίνα, ἐνὸς ἄλλου βονασσοθήρα, τοῦ μόνου ἐπιζήσαντος συντρόφου του, καὶ τοῦ μολοσσοῦ του, τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἔρημον. Ἡ κυανόχρους τῆς Ροζαρίτης σκηνή, ὡς καὶ ἡ τοῦ πατρός της καὶ τοῦ γερουσιαστοῦ, δὲν ἀντανεκλῶντο πλέον ἐπὶ τῆς λίμνης, καὶ κύριοι, καὶ ὑπηρέται ὅλοι εἶχον ἐγκαταλείψει κατεσπευσμένως τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Καὶ αὐτοὶ τῆς περιοχῆς οἱ φραγμοὶ ἦσαν ἀνοιχτοὶ, καὶ οἱ ἄγριοι ἵπποι εἶχον ἀναλάβῃ τὴν ἐλευθερίαν των.

Καὶ ὁ μὲν Φάβιος λειποθυμῶν σχεδὸν, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τινος δένδρου διὰ νὰ μὴ δεῖξῃ ὅτι ἐλύοντο τὰ γόνατά του, ὁ δὲ Βουαροζές πρῶτην τότε φορὰν ἀπέφυγε τὸ βλέμμα του. Ἐὰν ἐδοκιμάζομεν νὰ ἐρευνήσωμεν τὰ βάθη

τῆς ψυχῆς τοῦ Κυνηγοῦ, θὰ ἀνεκαλύπτομεν ἴσως χαρὰν δι' ἣν θὰ ἐμέμφθη ἑαυτόν.

Ἡ ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ τοῦ βονασσοθήρα ἔδωκε πρὸς τὸν Φάβιον καιρὸν νὰ ἀναλάβῃ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του, χωρὶς ἐν τοσοῦτῳ νὰ διασκεδασθῇ καὶ ἡ ὠχρότης τῶν παρειῶν του. Ὁ Βουαροζὲς ἠρώτησε τὸν Ἐγκίναν περὶ τῆς τόσον κατεσπευσμένης ἀναχωρήσεως τοῦ δὸν Λύγουστίνου, ἂν καὶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τὰ αἷτια.

— Ὅταν, ἀπεκρίθη ὁ Ἐγκίνας, δύο ἢ τρεῖς βοσκοὶ κ' ἐγὼ παρακληθέντες ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν δὸν Λύγουστίνον συνωδεύσαμεν τὴν θυγατέρα του καὶ αὐτὸν ἕως ἐδῶ, μόνις ἔδωκεν εἰς τὴν Ροζαρίταν καιρὸν νὰ συνέλθῃ. Ἡ γειτονία τῶν Ἰνδῶν τὸν ἐνέπνεε τοσοῦτον φόβον, ὥστε διὰ νὰ μὴν ὑποπέσῃ ἡ κόρη του εἰς νέους κινδύνους, ἡτοίμασε μόνος ἐν ἄλλογον, τὴν ἐκάθησεν ὅσον ἀναπαυτικώτερα ἡμπόρεσεν ἐπάνω εἰς ἐφίππειον ἀνδρὸς τὸ ὁποῖον μετεσχηματίσαμεν μὲ σχοινία εἰς εἶδος καθίσματος γυναικείου, καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν γερουσιαστὴν ὅστις, ὡς ὑποπτεύομαι, ἔτρεμε μᾶλλον δι' ἑαυτόν, καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὑπηρέτας του, ἔφυγε δρομαῖος εἰς τὴν ἐξοχὴν του. Τὴν ὥραν ταύτην θὰ εἶν' ἐκεῖ πλησίον καὶ ἐκτὸς παντὸς κινδύνου καὶ ἐκεῖ θὰ περιμένη τοὺς βοσκούς οἱ ὁποῖοι ἐσώθησαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἰνδῶν. Καθὼς κ' ἐγὼ ἐττερήθησαν καὶ αὐτοὶ τοὺς ἡμίσεις συντρόφους των, ἐπρόσθεσε περίλυπος ὁ Ἐγκίνας, καὶ ἐσήκωσαν τοὺς πληγωμένους των.

— Ἀλλοίμονον! τρομερὰ ἦτον ἡ σημερινὴ ἡμέρα, καὶ ἡ μνήμη τῆς θὰ διατηρηθῇ εἰς τὸν τόπον, εἶπεν ὁ Καναδός. Μὲ φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ δὸν Λύγουστίνος δὲν ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ τόσον ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὅπου ἄλλοι ἐσφάγησαν δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν θυγατέρα του.

— Μὰ τὴν πίστην μου! κύριε Βουαροζέ, ὁμιλεῖς ὅπως καὶ ἡ ὠραία ἐκείνη νέα, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἔχει τόσην γενναιότητα ὅσον καὶ κάλλος, ἀλλ' ὁ πατήρ τῆς δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Λοιπὸν ἀνεχώρησεν ἐναντίον τῆς ἐπιθυμίας τῆς;

== Ναί· ἔλεγεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψωσι τοιουτοτρόπως πιστοὺς ὑπηρέτας, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν ἀνάγκην θεραπειάς μετὰ τὴν μάχην.

— Πλὴν μετὰξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκινδύνευσαν δι' αὐτὴν δὲν ἐννοῶ τοὺς ὑπηρέτας τῆς, ἀλλ' ἐκείνους τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἦτο πάντῃ ἀφιλοκερδής. Ἡ δόνα Ροζαρίτα δὲν ὠνόμασε . . . κἀνένα; ἠρώτησεν ὁ Καναδός.

— "Οχι! ἀπεκρίθη ὁ Ἑγκίνας· ὠμίλει ἐν γένει.

Ὁ Φάβιος ἤκουε τὸν διάλογον τοῦτον αἰσθανόμενος τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἀνδρὸς τοῦ μὴ μαντεύοντος τοὺς λογισμοὺς τῆς γυναικὸς, ἥτις, δειλὴ καὶ συνεσταλμένη, κρύπτει αὐτούς. Ἠγνῶσι ὅτι ἡ Ροζαρίτα, καὶ ἂν ἐγνώριζεν ὅτι καὶ αὐτὸς εὕρισκετο μετὰξὺ τῶν μαχομένων, καὶ ἂν παρεκάλει τὸν πατέρα τῆς δι' ὅλους κατ' ὄνομα, ὁ μόνος τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ὠνόμαζε θὰ ἦτο ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπροτίμα ἡ καρδιά τῆς. Ὁ ταλαίπωρος Φάβιος ἡγάπα μὲν ἐνθέρμως, ἀλλ' εἶχε καὶ τὴν ἀπειρίαν τοῦ νέου Κομάγχου, τοῦ ἀγρίου ἀντεραστοῦ του. Μυρίοι λογισμοὶ συνετάρασσον τὴν κεφαλὴν του, καὶ μυρία σχέδια ἀσυνάρτητα, μωρὰ, ἀντίθετα, μόλις βλαστάνοντα ἐμαραίνοντο τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ τὸν ὀδηγήσωσι ποῖαν ὁδὸν ἔπρεπε νὰ πατήσῃ. Εἰς οὐρανὸν οὕτω πως νεφελώδη καὶ ζοφερόν, διασταυροῦνται μὲν ἀστραπαὶ ἀπὸ τὰ πλέον ἀντίθετα μέρη τοῦ ὀρίζοντος ἀλλ' ἡ λάμψις των ἀδυνατεῖ νὰ διασκεδάσῃ τὰ σκότῃ, ἐνῶ θὰ διεσκέδαζεν αὐτὰ ἡ ὥχρωτέρα τοῦ ἡλίου ἀκτίς.

Λοιπὸν, ἐπανελάθεν ὁ Ἑγκίνας, ἐνῶ ὁ Φάβιος, ἀντὶ ν' ἀποφασίσῃ νὰ μεταβῇ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς Ἑλάφου, ἐσχέπτετο ποτὲ μὲν νὰ καταδιώξῃ ἐνοπλος τὸν γερουσιστὴν, ποτὲ δὲ ν' ἀπαρνηθῇ καὶ αὐτὴν τὴν μνήμην τῆς Ροζαρίτης καταφεύγων εἰς τὰ δάση· λοιπὸν ὅταν εἶδα ἔρημον τὴν Λίμνην τῶν Βονάσσων ἤνοιξα τὴν περιοχὴν τῶν ἀλόγων, τὰ ὁποῖα εἶχαμεν συλλάβει, καὶ ἐλθὼν ἐδῶ ἡτοιμαζόμεν νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ὑδροστάσιον τῶν Καστόρων διὰ νὰ πληροφορηθῶ τί κάμνει ὁ νέος Κομάγχης τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ ὡς υἱόν μου.

— "Ὡς ἐπιστρέψωμεν λοιπὸν ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Βουαροζές.

Ὁ Ἐγκίνας ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Καναδοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Φλογεράν Ἀκτίνα, ἐὰν ἤγγιζε τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν τῆς, ἢ νὰ τὴν ἰδῇ ἀναβιοῦσαν ἐὰν τὸ τραῦμα τῆς δὲν ἦτο θανατηφόρον. Ἡτοιμάζοντο δὲ ν' ἀναχωρίσωσιν ὅταν ἤκουσαν τὸν Ὅζον μηνύοντα τὴν ἔλευσιν ἵππου, ὁ ποδοβολητὸς τοῦ ὁποίου ἤχει κατὰ τὸ δάσος.

— Τίς εἶ; ἀνέκραξεν ὁ Ἐγκίνας κροταλίσας τὴν καρβίναν του.

— Ἐγὼ, κύριε Ἐγκίνα, ἀπεκρίθη ἵππεύς τις περιτυλιγμένος μὲ μανδύαν ἐκ δέρματος βουβάλου κατὰ τὸ Ἰνδικὸν ἔθος, ἐφ' οὗ ἦσαν ὠραίως ἐζωγραφημένα ὅτε ἥλιος καὶ ἡ σελήνη δι' ὥχρας κιτρίνης καὶ διὰ χρυσοῦ.

— Ἄ! σὺ εἶσαι, παλικάρι μου, εἶπεν ὁ βονασσοθήρας γελάσας διὰ τὸ ἀλλόκοτον ἔνδυμα τοῦ ἵππέως ὅστις ἦτο ὁ ἀγαπῶν τὰς ἱστορίας τοῦ Ἐγκίνα πρωτόπειρος, πόθεν ἔρχεσαι οὕτω πως τυλυγμένος;

— Διάβολε! κύριε Ἐγκίνα, ἔρχομαι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κοιλάδος, ὅπου ἐκυνήγησα καθὼς πρέπει τοὺς Ἰνδοὺς.

— Καὶ ἐκεῖ κατέκτησες τοῦτον τὸν μανδύαν;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ πρωτόπειρος· καὶ θὰ ἔχω κ' ἐγὼ τώρα λαμπρὰς ἱστορίας νὰ διηγῶμαι περὶ τῆς αἵματηρᾶς μάχης τοῦ Κοκκίνου Δικράνου· ἀλλὰ ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;

— Ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν εὐρίσκονται εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐξοχῆς, ὅπου σὲ περιμένει ὁ δὸν Λύγουστίνος.

— Καλὰ! ὑπάγω κ' ἐγώ.

— Πῶς! δὲν φοβεῖσαι μὴπως ἀπαντήσῃς Ἰνδοὺς;

— Ἐγὼ! ἔλα δά· τοῦτο θέλω.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεχαιρέτησε τοὺς φίλους του, εἰσεχώρησε καλπάζων εἰς τὸ δάσος ὡς ἀτρόμητος ἀπόμαχος τῶν ἐρῆμων, καὶ ὅλως γαυριῶν διὰ τὸ πύρινον βάπτισμά του.

Ἀπὸ τῆς Αἰμνῆς τῶν Βονάσων μέχρι τοῦ ὑδροστασίου τῶν Καστόρων ὁ Φάβιος δὲν ἀνemieχθη διόλου εἰς τὴν συνομιλίαν τῶν δύο κυνηγῶν. Μελαγχολία φοβερά διεδέχθη τὴν γλυκεῖαν λύπην τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο τότε· διότι εἶχεν ἀρ-

χίσει νὰ ἐλπίζῃ ἐκ νέου, καὶ ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ καὶ πάλιν νὰ σβεσθῇ τὸ πῦρ ἐκριπισθὲν εἴπερ ποτε ἐντὸς τῆς καρδίας του.

Ὁ Φάβιος ἐνόμιζεν ὅτι ποτὲ δὲν τὸν εἶχε καταφρονήσῃ τόσον ἢ Ροζαρίτα ὅσον τότε. Δὲν ἔφερε κατὰ νοῦν ὅτι ἡ νέα δὲν ἐδύνατο ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πατρὸς τῆς, οὐδ' ἐτόλμησε νὰ φαντασθῇ ὅτι, ἀναχωρήσασα τόσο κατεσπυσμένως ἀπὸ τὴν Λίμνην τῶν Βονάσσων, ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὴν γλυκεῖαν βεβαιότητα ὅτι αὐτὸς ἔζη, καὶ ὅτι θὰ τὴν παρηκολούθει εἰς τὴν ἐξοχὴν. Συλλαβὼν πεποίθησιν ἄδικον, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ ἐκ νέου νὰ θάψῃ τὸ δυστυχὲς πάθος του ἐντὸς τῶν ἐρήμων ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο συντρόφους του.

Ἡ νύξ εἶχε φθάσει ὅτε, μετὰ τὴν λυπηρὰν καὶ ἀνωφελεῖ ἐκδρομὴν του, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὑδροστάσιον τῶν Καστόρων.

Ὁ νέος Κομάγχης εἶχεν ἀναλάβει τὰς αἰσθήσεις του, καὶ μικρὰς τινὰς δυνάμεις· ἀνεγνώρισε τὸν Ἑγκίναν, ἔσφιγγε τὴν χεῖρά του, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκοιμήθη ὕπνον ἀτάραχον. Ὁ δὲ σὶρ Φρεδερίκος ἔστησε τὴν σκηνὴν του ἐπὶ τοῦ τραυματίου διὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν δρόσον τῆς νυκτὸς, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκάθησαν ὅλοι οἱ νικηταὶ περὶ πυρὰν ἀναφθεῖσαν ἐν αὐτῷ τῷ πεδίῳ τῆς μάχης.

Οὐδὲν ἄλλο συνέβη τὴν νύκτα ἐκεῖνην, πλὴν τῆς παροδικῆς ταραχῆς, τὴν ὁποίαν ἐπροξένει ὁ λευκὸς ἵππος τῶν λειμώνων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀμερικανὸς εἶχεν ἀφήσει ὁμοῦ μὲ τὴν ἀποσκευὴν τοῦ ἄγγλου ἐντὸς μικροῦ τινος ἄλσους. Τὸ εὐγενὲς ζῶον, μὴ ὑποφέρον τὴν αἰχμαλωσίαν, κατέβαλε τοιούτους ἀγῶνας ὥστε ἔσπασε τὰ δεσμά του κινδυνεύσαν νὰ πνιγῇ· ὅταν δ' ὁ Οὐίλσον μετέβη πρὸς αὐτὸ, ἔφευγε ταχὺ ὡς ὁ ἄνεμος πρὸς τὴν κατοικίαν του.

Ὁ Ἑγκίνας ἐξυπνισθεὶς ἀπὸ τὸν κρότον τῶν θάμνων τοὺς ὁποίους κατεσύντριβον οἱ πόδες τοῦ φεύγοντος ἵππου, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰς βλαστημίας τοῦ Ἀγγλου καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ, ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς παρηγορήσῃ παριστάνων ὅτι μάτην ὠδύροντο μὴ δυνάμενοι νὰ συλλάβωσι τὸν ἄνεμον, νὰ κυριεύσωσι τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλ' οἱ δύο αἰρετικοί,

ὥς τοὺς ὠνόμαζεν ὁ βονασσοθήρας, δὲν ἤθελον νὰ παρηγορηθῶσι.

Μόλις ἀνέτειλεν ἡ αὐγὴ καὶ ὁ Σίρ Φρεδερίκος καὶ ὁ Οὐίλσων ἡτοιμάσθησαν νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶδον φεύγοντα τὸν λευκὸν ἵππον· ἀλλ' ὁ Ἐγκίνας, κρίσας τὴν κεφαλὴν·

— Πρόσεξε, εἶπε, κύριε Ἀγγλε· ὅσοι ἐπιμένουν πολὺ εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ζώου, δὲν βλέπουν πλέον οὔτε τὴν πατρίδα οὔτε τὴν οἰκογένειάν των.

— Φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ σίρ Φρεδερίκος, εἵμεθα ὅλως διόλου τῆς ἐναντίας γνώμης. Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν διάβολον κ' ἐγὼ ὄχι. Ὡς πρὸς τοὺς συνήθεις κινδύνους τῶν ἐρήμων, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πλὴν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ζητῶ, ἀδιαφορῶ· διότι ἀπὸ σήμερον ἀναλαμβάνει τὴν ἰσχύν του τὸ συμβόλαιόν μου μὲ τὸν Οὐίλσωνα, καὶ ἀρχίζω νὰ ταξειδεύω μὲ περισσοτέραν ἀσφάλειαν παρὰ ἂν ἤμην εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου πολλάκις ἀπαντῶνται ἐπικύνδινοι ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν. Οὐίλσων!

— Κύριε!

— Ἀπεκρίθην καλὰ;

— Ἡ ἐξοχότης σου μὲ τιμᾷ εἰς ἄκρον ἀναθέτουσα εἰς ἐμὲ μόνον πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην παρὰ εἰς ὅλους τοὺς χωροφύλακας τοῦ Λονδίνου.

— Εἶς' ἔτοιμος;

Ὁ Οὐίλσον νομίσας καλὸν νὰ οἰκονομίσῃ μίαν ἀπόκρισιν, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν ἵππον του. Ὁ δὲ σίρ Φρεδερίκος Οὐάνδερερ ἐμιμήθη τὴν σιωπὴν τοῦ σωματοφύλακός του, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα ὄλων τῶν περιεστώτων, ἵππευσε, καὶ μετ' ὀλίγον ἔγειναν ἄφαντοι καὶ οἱ δύο.

*Ἄν καὶ δὲν ἠκούσθη τι πλέον περὶ αὐτῶν, ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἀπαίσιος πρόρρησις τοῦ βονασσοθήρα δὲν ἐξεπληρώθη. Νομίζομεν δὲ ὅτι ὁ Ἀγγλος ὄχι μόνον ὠμίλει ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ ἔγραφεν ὀλιγώτερον· ἀλλὰ καὶ ἂν ἔγραφεν, ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία δὲν ἐτακτοποιήθη εἰσέτι κατὰ τὰς ἐρήμους.

Ἡ κατάστασις τῆς υγείας τοῦ νέου Κομάγχου ἦτο τὴν

ἐπιούσαν πλέον εὐχάριστος. Ὅταν ὁ Καναδὸς ἀνεσθήκωσεν τὸ ἔμπλαστρον, εἶδεν εὐκόλως ὅτι τὰ τραύματα δὲν ἦσαν ἐπικίνδυνα, καὶ ὅτι κἀνὲν ὄργανον δὲν ἦτο καιρίως βεβλαμμένον. Ὁ τραυματίας ἀνελάμβανεν ὁλονὲν τὰς δυνάμεις του, ἀλλὰ μόλις τὴν ἐπαύριον θὰ ἐδοκίμαζον νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὸ χωρίον του κείμενον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν Τεξικὴν.

Οἱ τρεῖς πολεμισταὶ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος ὑπῆγον τότε εἰς ἀναζήτησιν τῆς δερματίνης λέμβου των, ἀλλὰ ταύτην μὲν εἶχε παρασύρει τὸ ρεῦμα, εὖρον δὲ ἀντ' αὐτῆς τὸ μονόξυλον τῶν Ἰνδῶν, τὸ ὁποῖον ὡς βρύτερον, εἶχεν ἀναβρασθῇ μετὰ τῶν καλάμων. Καὶ ἡ ἀντικατάστασις δὲν ἦτο ἐπιζήμιος, καθόσον τοῦτο ἦτο καὶ στερεώτερον καὶ ταχύτερον.

Ἄλλ' ἔμενεν ἄλλη τις σκέψις σπουδαιοτάτη· ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῶσιν οἱ τρεῖς κυνηγοί; θὰ ἐσυντρέφευον εἰς τὸ χωρίον του τὸν νέον τραυματίαν, πρὸς ὃν ἦσαν τόσῳ εὐγνώμονες! ἡ τελευταία καὶ τρομερὰ δοκιμασία ἠλλαξε τάχα τὰς διαθέσεις τοῦ Φαβίου; ὁ Καναδὸς ἔπρεπε νὰ μεταπείσῃ τὸν υἱὸν του τοῦ νὰ διατρέξῃ μετ' αὐτοῦ τὸ πλήρες παντοίων κινδύνων καὶ ἀγωνιῶν στάδιόν του, ἢ νὰ προτιμήσῃ βίον ἡσυχον καὶ εἰρηνικόν; Τοιοῦτον ἦτο τὸ σπουδαῖον καὶ ἐμβριθὲς ζήτημα περὶ οὗ διεβουλευόντο ἰδιαιτέρως οἱ δύο κυνηγοὶ κατὰ τὴν βραχεῖαν ἀπουσίαν τοῦ Φαβίου.

— Πρέπει νὰ περιμείνωμεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἰδίου.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ συμπέρασμα τοῦ Κυνηγοῦ, ἀλλ' ἡ ἡμέρα παρῆλθε χωρὶς ὁ Φάβιος νὰ φανερώσῃ τὴν γνώμην του. Καὶ ὁ λόγος ἦτο ἀπλούστατος· ἀποφασίσας νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τόπον τὸν ἀναμνησκόντα πρὸς αὐτὸν τὴν Ροζαρίταν, ἐνόμιζεν ὅτι καμμία περίστασις δὲν μετέβαλε τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν εἶχον λάβει ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ, τοῦ νὰ διανύσωσι τὴν ζωὴν των ἐν μέσῳ τῶν ἐρήμων καὶ τῶν δασῶν.

Τὴν αὐγὴν τῆς ἐπιούσης, ὅτε μετακομίσαντες τὴν Φλογερᾶν Ἀκτῖνα εἰς τὸ μονόξυλον οἱ Ἰνδοὶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀπο-

πλεύσωσιν, ὁ Βουαροζές καὶ ὁ Πέπες ἔμενον ἀκίνητοι ἐπὶ τῆς ὀχθῆς.

— Λοιπὸν, πάτερ μου! ἀνέκραξεν ἀπορῶν ὁ Φάβιος, θ' ἀφήσωμεν μόνον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐρριψοκινδύνευσε διὰ τοὺς λευκοὺς; δὲν θὰ τὸν συνοδεύσωμεν εἰς τὸ χωρίον του;

— Τὸ ἐπιθυμεῖς, τέκνον μου;

— Καὶ πῶς; δὲν τὸ ἐπιθυμεῖς καὶ σύ; ἠρώτησεν ὁ Φάβιος,

— 'Αναμφιβόλως· πλὴν ὕστερον . . .

— Τὸ ὕστερον δὲν μᾶς ἀνήκει, ἀπεκρίθη ὁ νέος. Καὶ κύψας πρὸς τὸ ὠτίον τοῦ Βουαροζέ, ἐπρόσθεσεν. "Ἐχω τὸ αὐτὸ συμφέρον μὲ τὸν νέον τοῦτον πολεμιστὴν· καὶ οἱ δύο θὰ ὁμιλῶμεν διὰ τὸ "Ανθος τῆς Λίμνης,

Ὁ Φάβιος εἶχεν ἀκούσει τὴν Φλογεράν Ἀκτῖνα ψιθυρίζουσαν τὸ ὄνομα τοῦ "Ανθους τῆς Λίμνης, καὶ ἐμάντευσεν ὅτι καὶ ἄλλος τις ἐπεθύμει νὰ λησμονήσῃ ὡς καὶ αὐτὸς τὴν Ροζαρίταν.

Καὶ ἐπέβησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ μονόξυλον.

Ὁ δὲ Ἐγκίνας καὶ ὁ σύντροφός του τοὺς ἀπεχαιρέτισαν, καὶ πολλὴν ὥραν ἔβλεπον τὴν λέμβον φεύγουσαν.

Ἡ σκιά τοῦ Φαβίου καθημένου σύνοος παρὰ τὴν πρύμναν τῆς λέμβου ὡς καὶ ἡ τοῦ γιγαντιαίου ἀναστήματος τοῦ Καναδοῦ, ἐξηλείφοντο μικρὸν κατὰ μικρόν· καὶ μετ' ὀλίγον μόλις ἐφαίνετο στιγμὴ τις πρὸς τὸν ὀρίζοντα. Οἱ ἄτμοι τοῦ ποταμοῦ, χρωματιζόμενοι ἀπὸ μίαν τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα, ἐπεκάλυψαν ἐπὶ τέλους τοὺς τρεῖς τυχодиώκτας, παραδιδομένους καὶ πάλιν ἀφόβως εἰς τὴν βούλησιν θεῶν ἀγνώστων.

Οἱ δύο βονασσοθῆραι ἀπεμακρύνθησαν τότε, ἀφέντες τὸ μὲν πεδῖον τῆς μάχης εἰς τοὺς νεκροὺς, τὸ δὲ ὑδροστάσιον εἰς τοὺς κάστορας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΚΑ΄.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΝΔΥΛΟΦΟΡΟΣ

Ἐξ μῆνες παρῆλθον ἀφοῦ οἱ τρεῖς κυνηγοὶ, χωρὶς νὰ καταδεχθῶσι νὰ ἐνθυμηθῶσι τοὺς θυσσαυροὺς τῆς κοιλάδος τοῦ Χρυσοῦ, διευθύνθησαν ἀκολουθοῦντες τὸ ρεῖθρον τοῦ Κοκκίνου Ποταμοῦ, πρὸς τὰς ἐρήμους τῆς Τεξικῆς. Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε διαδεχθῇ τὴν τῆς ξηρασίας, καὶ τὸ θέρος ἐπανήρχετο καυστικόν, χωρὶς νὰ μάθῃ τις τί ἀπέγειναν, ὡς ἦτο ἄγνωστον καὶ τί ἀπέγεινεν ἡ ἐκστρατεία τοῦ δὸν Ἑστεβάν Ἀρεκίζα.

Ὁ Διάζ εἶχεν ἀποθάνει φέρων μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ μνηματὸ μυστικὸν τῆς θαυμασίας κοιλάδος, καὶ ὁ Γουαῦφέρος εἶχεν ἀκολουθήσει τοὺς τρεῖς σωτῆρας του. Τί ἀπέγειναν λοιπὸν οἱ ἀτρόμητοι ἐκεῖνοι κυνηγοὶ, οἵτινες ἐπροτήμησαν νὰ ὑπάγωσιν εἰς ἀναζήτησιν κακουχιῶν, στερήσεων καὶ κινδύνων, ἀντὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν κοινωνίαν πλούσιοι καὶ ἰσχυροί; Ἡ ἔρημος κατέφαγεν ἄρα τοὺς τρεῖς τούτους εὐγενεῖς ἄνδρας ὡς κατέφαγε καὶ τοὺς ἄλλους; Μιμώμενος τοὺς μοναχοὺς ἐκείνους οἵτινες καταφεύγουσιν εἰς μοναστήρια διὰ νὰ λησμονήσωσιν ἐν σιωπῇ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου, ὁ Φάβιος ἐλησμόνησε τάχα ἐν μέσῳ τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν ἐρήμων ἐκείνην, ἥτις τὸν ἠγάπα καὶ τὸν ἀνέμενε πάντοτε;

Τὰ ἐπόμενα ἀπαντῶσιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας.

Δείλην τινά, ἵππεῖς δύο πάνοπλοι διέτρεχον τὴν μονήρη ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τῶν τελευταίων ὁρίων τοῦ Κράτους τῆς Σονώρας πρὸς Τυβάκην. Τὸ ἐνδυμὰ τῶν, ἡ βάνανσος τῶν ἵππων σκευὴ καὶ ἡ ὠραιότης τούτων, ἐδείκνυν ὅτι ἦσαν

ὑποδεέστεροι ἀγγελιαφόροι στελλόμενοι ἀπὸ πλούσιόν τινα εἴτε διὰ νὰ φέρωσιν εἴτε διὰ νὰ λάβωσιν εἰδήσεις.

Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐφόρει ἔνδυμα δερμάτινον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὡς οἱ βοσκοὶ τῶν μεγάλων ἐξοχῶν· ὁ δὲ ἄλλος μαῦρος καὶ πωγωνίας ὡς Λιθίοψ, ἂν καὶ ἀπλούστερον τοῦ συνοδοιπόρου του ἐνδεδυμένος, δὲν ἐφαίνετο πολὺ ἀνωτέρας τάξεως.

Φαίνεται δὲ, ὅτι ὁδοιποροῦντες πρό τινων ἡμερῶν εἶχον ἐξαντλήσει πᾶν θέμα συνομιλίας, διότι ἐβάδιζον σιωπηλοὶ ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ ὀλίγος χόρτος ὅστις εἶχε βλαστήσει μετὰ τὰς πρώτας βροχάς, ὡχρία ἐκ νέου ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὁ δὲ μαρανθεὶς ἐπεσκίαζε ρύακας κελαρίζοντας ἀδιακόπως ὑπὸ τὴν πυριφλεγῆ πνοὴν τοῦ ἀνέμου τῆς μεσημβρίας. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων τῆς Περουβίας ἐλυγίζοντο ἐκλελυμένα ἐπὶ ἄμμου καυστικῆς ὡς ἰτέαι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Οἱ δύο ἱππεῖς ἐπλησίαζον εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Τυβάκης, ὅταν ἤκουσαν τὸν κῶδωνα τῆς ἐκκλησίας σημαίνοντα τὸν ἐσπερινόν.

Ἡ Τυβάκη τότε ἦτο χωρίον διακοπτόμενον ἀπὸ δύο ἐγκαρσίους ὁδοὺς, καὶ ὠκοδομημένον ἀπὸ οἰκίας πλινθοκτίστους, ποῦ καὶ ποῦ μόνον ἐχούσας παράθυρα, καὶ αὐτὰ εἰς μόνον τὸ μέτωπον, ὡς συνειθίζουσι κατὰ τὰ μέρη εἰς αἰετοβάλλουσιν αἰφνης Ἰνδοί. Αἱ τέσσαρες εἰσοδοὶ τοῦ ἦσαν ὡχυρωμέναι διὰ φραγμῶν ἰσχυρῶν ἐκ κορυμῶν δένδρων, ὅπισθεν δὲ ἐκάστου αὐτῶν κανόννια ἐπὶ κιλλιβάντων ἐπεδείκνυον τὰ πλατέα στόμιά των.

Ἀλλὰ πρὶν ἀκολουθήσωμεν τοὺς ξένους τούτους εἰς Τυβάκην ἃς δμιλήσωμεν περὶ ἄλλης τινὸς περιστάσεως ἥτις, ἂν καὶ πράγματι ἐπουσιώδης, ἐν μέσῳ ὅμως χωρίου τοσοῦτον μεμονωμένου, ἐμεγαλοποιεῖτο καὶ παριστάνετο ὡς ὑπερφυῆς γεγονός.

Πρὸ δεκαπέντε σχεδὸν ἡμερῶν ἀνθρωπὸς τις μυστηριώδης, καὶ τοῦτο διότι ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου, ἤρχετο συνεχῶς εἰς αὐτὸ ἀλλὰ διέτριβεν ὀλίγον. Ἦτο

περίπου τεσσαρακοντούτης, ἰσχνός, ξηρός καὶ νευρώδης, οὐ-
τινος τὸ μὲν πρόσωπον ἐδείκνυεν ὅτι ἐρρίφθη εἰς πολλοὺς
κινδύνους, ἡ δὲ γλῶσσα ἦτο τόσῳ σιωπηλὴ ὅσῳ ἐμφαντικὴ
ἦτο ἡ ὄψις του. Καὶ αἱ μὲν ἀποκρίσεις του ἦσαν βραχεῖαι,
αἱ δὲ ἐρωτήσεις ἀλλεπάλληλοι καὶ συνεχεῖς, καὶ ἐφαίνετο
ἐπιθυμῶν πρὸ πάντων νὰ μάθῃ τὰ κατὰ τὴν ἐξοχὴν τῆς
Ἑλλάδος. Κάτοικοί τινες τοῦ χωρίου ἐγνώριζον τὴν φήμην
τοῦ πλουσίου οἰκοδεσπότου, ἀλλ' ὀλίγοι, ἢ μᾶλλον κανεῖς
δὲν ἐγνώριζε καλῶς τὸν δὸν Αὐγουστίνον Πέναν διὰ ν' ἀπαντήσῃ
εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀγνώστου.

Ὅσοι ἐνθυμοῦνται ἐν Τυβάκῃ τὴν ἐκστρατείαν τῶν χρυ-
σοθηρῶν, ἀναχωρησάντων πρὸ ἕξ μηνῶν, ἐσυμπέραινον ἀπὸ
τὰς ἀορήστους ἀποκρίσεις τοῦ ἀγνώστου ὅτι θὰ ἐγνώριζε πε-
ρὶ αὐτῆς πλείοτερα ἢ ὅσα ἔλεγεν. Ἐλεγε δὲ ὅτι εἶχεν ἀπαν-
τήσῃ κατὰ τὰς ἐρήμους τοῦ τόπου τῶν Ἀπαχῶν τὸ στρα-
τευμα τοῦ δὸν Ἑστεβάν ἐν στάσει εἰς ἄκρον κρισίμῳ, καὶ
ὑπέθετεν ἔκ τινων διδομένων ὅτι θὰ συνῆψε μετὰ τῶν Ἰνδῶν
μάχην φρικτὴν, τῆς ὁποίας δὲν ἐνόμιζεν αἶσιον τὸ ἀπο-
τέλεσμα.

Τὴν προτεραίαν εἶχεν ἐρωτήσῃ διὰ ποίας ὁδοῦ ἐδύνατο νὰ
μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δὸν Αὐγουστίνου, καὶ ἐφάνη ὅτι
ἐπεθύμει νὰ πληροφορηθῇ ἐὰν ἡ Ροζαρίτα ἦτο εἰσέτι ἄγαμος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφόρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μανδύλιον
μὲ τετράγωνα κόκκινα, οὗτινος αἱ πτυχαὶ κατέβαινον μέ-
χρι τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸν ὠνόμαζον
Κοκκινομανδυλοφόρον.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς δύο ὁδοιπόρους.

Οἱ γεωστὶ ἐλθόντες, τῶν ὁποίων ἡ ἔλευσις ἐφείλκε τὴν
γενικὴν περιέργειαν, ἐζήτησαν ν' ἀνοιχθῇ ὁ εἰς τῶν φραγ-
μῶν, καὶ διευθύνθησαν πρὸς τινὰ οἰκίαν, παρὰ τὸ κατώφλιον
τῆς ὁποίας ἐζήτητό τις κρούων κιθάραν.

Ὁ εἰς τῷ ἱππέων ἀποταθεὶς πρὸς αὐτὸν εἶπε.

— *Santas tardes*, αὐθέντα μου, θέλεις νὰ φιλοξενήσῃς
δύο ξένους εἰς τὴν οἰκίαν σου διὰ μίαν ἡμέραν καὶ μίαν
νύκτα;

Ὁ καθαριστής, σηκωθείς εὐγενῶς, ἀπεκρίθη.

— Πεζεύσατε, κύριοι ἵππεις, ἡ οἰκία αὐτὴ εἶν' ἐδική σας δι' ὅσον καιρὸν ἀγαπᾶτε.

Τοιαύτην ὑποδοχὴν συνειθίζουσι καὶ σήμερον ἔτι κατὰ τοὺς ἀποτάτους ἐκείνους τόπους.

Οἱ ἵππεις ἐπέξευσαν μετὰ τῶν δκνηρῶν συνελθόντων διὰ νὰ περιεργασθῶσι τοὺς δύο ξένους, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς ἐβοήθεισε σιωπῶν νὰ ἀποσάξωσι τοὺς ἵππους των. ἄλλ' οἱ περίεργοι, ἥττον διακριτικοί, δὲν ἔπαυον ἀποτείνοντες πρὸς αὐτοὺς μυρίας ἐρωτήσεις.

— Ἀφετέ μας πρῶτον, εἶπεν ὁ πωγωνίας, νὰ περιποιηθῶμεν τὰ ἄλογά μας καὶ νὰ φάγωμεν ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ὁμιλοῦμεν. Δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ παρὰ διὰ τοῦτο καὶ μόνον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔλυσεν τοὺς ὑπερμεγέθεις πτερνιστῆρας του καὶ τοὺς ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππείου, τὸ ὅποιον ὁμοῦ μὲ τὰ μαλλωτὰ σκεπάσματα, ἔβαλεν ὑπὸ τὸ περιστύλιον τῆς οἰκίας. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα των τὸ ὅποιον δὲν ὑπῆρξε διεξοδικόν, ἐπανελθόντες εἰς τὴν πύλην, ἐκάθησαν παρὰ τὸν οἰκοδεσπότην.

Οἱ περίεργοι δὲν εἶχον ἀναχωρήσει.

— Εἶμαι τόσῳ μᾶλλον πρόθυμος, εἶπεν ὁ πωγωνίας, νὰ σᾶς πληροφορήσω περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισκέψεώς μας καθόσον ἐστάλημεν ἀπὸ τοὺς κυρίους μας διὰ νὰ προκαλέσωμεν τὰς ἐρωτήσεις σας. Εὐχαριστεῖσθε;

— Καὶ πολὺ, ἀπεκρίθησαν πολλοὶ συγχρόνως. Ἐν πρώτοις, ἤμποροῦμεν νὰ μάθωμεν ποῖος εἶναι ὁ κύριος περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖτε;

— Εἶναι ὁ δὸν Αὐγουστῖνος Πένας, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἠκούσατε βεβαίως.

— Ὁ κύριος τῆς ἀπεράντου ἐξοχῆς τῆς Ἑλάφου! Ἐνας ἄνθρωπος μὲ ἑκατομμύρια! Καὶ ποῖος δὲν τὸν γνωρίζει! Ἀνέκραξέ τις τῶν δκνηρῶν.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὁ σύντροφός μου τὸν ὅποιον βλέπετε εἶναι βοσκὸς ἔχων τὴν φροντίδα τῶν ζώων τῆς ἐξοχῆς. Ἐγὼ

δὲ ὁ ἐπιστάτης τοῦ οἴκου του. Μὲ κάμνεις τὴν χάριν, φίλε, νὰ μὲ δώσης ν' ἀνάψω τὸ σιγάρον μου;

Μόλις δὲ τὸ ἤναψε καὶ ἐπανέλαβε·

— Πρὸ ἑξ ἡ ἐπτὰ μηνῶν ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐδῶ μία ἐκστρατεία διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀναζήτησιν χρυσῆς ἄμμου. Ἡ ἐκστρατεία αὕτῃ ἐδιοικεῖτο ἀπὸ ἓνα κάποιον . . . σταθῆτε . . . εἶχε τόσα ὀνόματα ὥστε δὲν ἐνθυμοῦμαι κανένα.

— Δὸν Ἑστεβάν Ἀρεκίζα, ἀπεκρίθη τις τῶν περιέργων, ἓνα Ἰσπανὸν ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἦλθαν πολλάκις ἐδῶ, ὅστις ὅμως ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ ὑπερήφανον βλέμμα του, καὶ ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐξωτερικόν του, ὅτι εἶχε συνειθίσει νὰ διοικῇ ἐφ' ὅλης του τῆς ζωῆς.

— Δὸν Ἑστεβάν Ἀρεκίζας! εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης. Καὶ κοντὰ εἰς αὐτὸ ἦτο γενναῖος ὡς χαρτοπαίκτης ὁ ὁποῖος κατέφερεν εἰς χρεωκοπίαν ὅλους τοὺς συμπαίκτορας. Πλὴν ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν· ἀπὸ πόσους ἀνθρώπους ἐσύγκειτο;

— Ἀπὸ ὀγδοήκοντα καὶ ἔτι πρὸς.

— Τί λέγεις; ἀνεφώνησεν ἄλλος· ἀπὸ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα.

— Ἀπατάσθε, εἶπεν ὑπολαβὼν τρίτος· δὲν ἦσαν οὐδ' ἑκατόν.

— Τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον εἰς τὸν κύριόν μου. Τὸ οὐσιῶδες εἶναι νὰ μάθωμεν πόσοι ἐπέστρεψαν.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὑπῆρξε διαφωνία· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι δὲν ἐπέστρεψεν οὐδ' εἷς, οἱ δὲ ὅτι ἐσώθη εἷς μόνος.

Ὁ ἐπιστάτης ἔτριψε χαίρων τὰς χεῖρας, καὶ εἶπε·

— Καλά· διότι, διὰ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐνομίζαμεν ὅτι δὲν ἐσώθη κανεὶς.

— Νομίζετε, εἶπέ τις τῶν διαφωνούντων διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν γνώμην του, ὅτι ὁ Κοκκινομανδυλοφόρος δὲν εἶναι ἓνας ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀνεχώρησαν πρὸ ἑξ μηνῶν ἀπ' ἐδῶ; Τὸ κατ' ἐμὲ κάμνω ὅρκον εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἢ τὸν σταυρόν.

— Αἱ! ὅχι! ἀπεκρίθη ἄλλος· ποτὲ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔβαλε τὸ ποδάριόν του ἐδῶ παρὰ τώρα.

— Ὅπως καὶ ἂν ᾖναι, ἐπρόσθεσε ἕτερος, ὁ Κοκκινόμανδυλοφφρος θὰ ἔχῃ συμφέρον νὰ ἐμπιστευθῇ περισσότερον εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ δὸν Αὐγουστίνου Πένα, τὸν ὁποῖον τοσάκις ἐξέτασε.

— Πολλὰ καλὰ, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Μάθετε λοιπὸν, καὶ σὰς τὸ λέγω μὲ θάρρος, ὅτι ὁ δὸν Αὐγουστίνος Πένας, τὸν ὁποῖον νὰ φυλάξῃ ὁ Θεός! ἦτο φίλος στενὸς τοῦ κυρίου Ἀρεκίζα, καὶ ὅτι δὲν ἔμαθε τίποτε περὶ αὐτοῦ πρὸ ἑξ μηνῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι πολλὰ φυσικὸν ἔαν ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς μὲ τοὺς ἄλλους. Ὅθεν περιμένει τὴν ἐπιστροφὴν του διὰ νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην του δόναν Ροζαρίταν, ὡραίαν καὶ νέαν ὡς ἄγγελον, μὲ τὸν γερουσιαστὴν δὸν Βικέντιον Τράγαδοῦρον.

Ἐπέρασαν τόσοι μῆνες, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐξοχὴ δὲν εἶναι ἐπ' αὐτῷ εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, καὶ δὲν εἵχαμεν ποῖον νὰ ἐρωτήσωμεν διὰ τὴν ἐκστρατείαν αὐτὴν, ὁ αὐθέντης μας μᾶς ἐστειλεν ἐδῶ διὰ νὰ λάβωμεν πληροφορίας. Ὅταν βεβαιωθῇ ὅτι ὁ δὸν Ἑστεβάν δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον ἐπειδὴ αἱ μὲν νέαι δὲν εὐρίσκουν πάντοτε γερουσιαστάς εἰς τὰς ἐρήμους, οἱ δὲ γερουσιασταὶ δὲν εὐρίσκουν πάντοτε διακοσίων χιλιάδων διστήλων προίκας . . .

— Διάβολε! διακοσίων χιλιάδων!

— Στρογγυλωτάτων! ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης. Ὁ γάμος θὰ γίνῃ συγκαταθέσει καὶ τῶν δύο μερῶν· τοιοῦτος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ ἐρχομοῦ μας εἰς Τυβάκην. Ἐὰν λοιπὸν ἤμπορεῖτε νὰ μᾶς φέρετε ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος, ὡς λέγετε, εἶναι ὁ μόνος σωθεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν, θὰ μάθωμεν ἴσως ἀπὸ αὐτὸν ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν.

Τοιαῦτα ἔλεγον ὅταν εἶδον, ὀλίγον πορρωτέρω, ἀνθρωπὸν τινα διαβαίνοντα καὶ κύπτοντα τὴν κεφαλὴν.

— Ἴδου, ἀνέκραξέ τις τῶν περιεστώτων δακτυλοδεικτῆσας τὸν κεκυφότα, ἰδοὺ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος.

— Καὶ τῶνόντι, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης, ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶναι μυστηριώδης. Πρὸ τινων ἡμερῶν ὑπάγει καὶ ἔρχεται ἀπὸ ἑνα τόπον εἰς ἄλλον, χωρὶς νὰ ἐμπι-

στευθῇ εἰς κάνα τὸν σκοπὸν ἢ τὴν αἰτίαν τῶν μεταβά-
σεών του· ἂν θέλετε, ἄς τὸν ἐρωτήσωμεν.

— Αἱ! φίλε! ἀνέκραξέ τις τῶν περιέργων, ἔλ' ἀπ' ἐδῶ·
ἰδοὺ ἓνας κύριος ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ ἰδῇ καὶ νὰ σὲ ο-
μιλήσῃ.

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἐπλησίασε.

— Κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ὁ ἐπιστάτης, δὲν ὀρμῶμαι ἀπὸ
ἀπλῆν περιέργειαν διὰ νὰ σ' ἐρωτήσω, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀνησυ-
χίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ὁ κύριός μου ἐξ αἰτίας τῆς
ἀπουσίας ἐνὸς ἄλλου ἀποθανόντος ἴσως. Τί γινώριζεις διὰ
τὸν δὸν Ἑστεβὰν Ἀρεκίζαν;

— Πολλὰ πράγματα. Πλὴν ποῖος εἶναι ὁ κύριός σου;

— Ὁ δὸν Αὐγουστῖνος Πένας, κύριος τῆς ἐξοχῆς τῆς
Ἑλάφου.

Χαρὰ ἐξῆστραψεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀγνώστου.

— Θὰ δώσω, εἶπεν, εἰς τὸν δὸν Αὐγουστῖνον ὅλας τὰς
πληροφορίας ὅσας ἐπιθυμεῖ. Πόσον εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ἡ
ἐξοχή του;

— Τρεῖς ἡμέρας μὲ καλὸν ἄλογον.

— Ὅσω δι' ἄλογον, ἔχω ἀξιόλογον, καὶ ἂν μὲ περιμέ-
νετε ὡς αὐρίον τὸ ἐσπέρας, θὰ σᾶς συντροφεύσω, καὶ θὰ
δώσω μόνος εἰς τὸν δὸν Αὐγουστῖνον ὅλας τὰς ἐπιθυμητάς
πληροφορίας.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ πωγωνίας.

— Πολὺ καλὰ, ἀνεφώνησεν ὁ Κοκκινομανδυλοφόρος, αὐ-
ρίον εἰς τοιαύτην ὥραν θὰ ταξειδεύωμεν μὲ τὴν δρόσον.

Καὶ ἀνεχώρησεν, ἐνῶ ὁ ἐπιστάτης ἔλεγε·

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἶν' εὐγενέστατος ὁ κύ-
ριος αὐτὸς μὲ τὸ κόκκινον μανδύλιον.

Ἡ συμφωνία αὕτῃ δὲν ἤρесе διόλου εἰς τοὺς περιέργους.

Εἶδον δὲ μετ' ὀλίγον τὸν Κοκκινομανδυλοφόρον διαβάντα
ἐφιππον καὶ διευθυνθέντα μετὰ μεγίστης ταχύτητος πρὸς
τὴν ἄρκτον.

Ὁ ἀγνώστος ἐτήρησε τὴν ὑπόσχασίν του· τὴν ἐπαύριον
περὶ τὸν ἐσπερινὸν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωρίον.

Οἱ δύο ἐπιστάται τοῦ δὸν Αὐγουστίνου ἀπεχαιρέτησαν τὸν ξενοδόχον των, βεβαιώσαντες αὐτὸν ὅτι θὰ τὸν ἐφιλοξένουν φιλικώτατα ἐάν ποτε παρουσιάζετο εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς Ἑλλάφου. Καὶ ὁ πενέστερος κατὰ τοὺς ἀρχαίκοις ἐκείνους τόπους θὰ ἡρυθρία νὰ λάβῃ διὰ τὴν φιλοξενίαν του ἄλλην τιμὴν παρ' ἀπλῆν καὶ εἰλικρινῇ εὐχαρίστησιν καὶ ὑπόσχεσιν, νὰ τύχῃ ἐξ ὑπαμοιβῆς ὁμοίας ὑποδοχῆς.

Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς ὡς ἀστραπή· ὁ ἵππος τοῦ ἀγνώστου ἦτο καὶ ρωμαλέος καὶ εὐγενὴς ὅσῳ καὶ οἱ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ δὸν Αὐγουστίνου.

Ταχεῖα ὑπῆρξεν ἡ πορεία των· τὴν αὐγὴν τῆς τρίτης ἡμέρας παρετήρησαν ἀμυδρῶς πως μακρόθεν τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐξοχῆς τῆς Ἑλλάφου καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέzeugσαν εἰς τὴν αὐλήν της. Ἄν καὶ ἦτο τότε ἡ ὥρα καθ' ἣν ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐκτοξεύει τὰς πρώτας φαιδράς ἀκτῖνάς του, ἡ οἰκία καὶ τὰ περίξ αὐτῆς ἐφαίνοντο ἀμαυρούμενα ἀπὸ σκιὰν μελαγχολίας τὴν ὁποίαν τὸ ἐωθινὸν φῶς δὲν ἔσχυε νὰ διασκεδάσῃ. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ μελαγχολία τῶν οἰκοδεσποτῶν διεδίδετο εἰς τὰ ἔξω.

Λύπη ἐκυρίευσεν τὴν δόναν Ροζαρίταν, καὶ ἀνησυχία κατεῖχε τὸν πατέρα της βλέποντα αὐτὴν τηκομένην. Ἄν καὶ φρικτὴ ἦτο ἡ θέσις εἰς ἣν εὗρέθη πρὸ ἐξ μηνῶν μετὰ τὴν ἐν τῷ Κοκκίνῳ Δικράνῳ μάχην· ἐπείσθη ὅμως ὅτι ἔζη ὁ Φάβιος· τὸ πρῶτ' εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν φωνὴν του, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας, ὅτε ἡ Φλογερά Ἀκτὶς μετέφερεν αὐτὴν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν μαχόμενον ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πελέκεως ἀγνώστου τινός. Διὰ τί λοιπὸν ὁ Τιβούρχιος ὡς ἐξηκολούθει νὰ τὸν ὀνομάζῃ, δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐξοχὴν; βεβαίως, ὑπέθετεν, ἢ θ' ἀπέθανεν ἢ δὲν θὰ τὴν ἡγάπα πλέον. Ἐντεῦθεν ἐπήγαζεν ἡ τόση θλίψις της.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ της εἶχε καὶ ἑτέραν ἀνησυχίαν, ἡγγόνει τί ἀπέγεινεν ὁ δοῦξ Ἀρμάδας, ταύτην δὲ ἐπνύξανε καὶ ἄλλη τις περίστασις. Ὁ δὸν Ἑστεβάν εἶχε συμβιβάσει τὰ περι τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς του, καὶ ὁ Τραγαδοῦρος ἐζήτει σήμερον νὰ τελεσθῇ. Ὁ δὸν Αὐγουστίνος ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ

τὴν θυγατέρα του, ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη μόνον διὰ δακρύων.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ἐξ μηνῶν ὁ Πένας ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ εἰς Τυβάκην διὰ νὰ πορισθῇ πληροφορίας περὶ τοῦ Ἰσπανοῦ μεγιστᾶνος· τὴν προθεσμίαν ταύτην εἶχε τάξει τελευταίαν ἡ Ροζαρίτα.

— Ὁ γερουσιαστὴς ἀπεδήμησεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ὁ δὲ δὸν Αὐγουστῖνος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐξυπνήσει, ὅταν ὁ ἐπιστάτης ἀνήγγειλε πρὸς αὐτὸν ὅτι ξένος τις ἐλθὼν θὰ τὸν ἐπληροφόρει περὶ τῆς περιφήμου ἐκστρατείας. Ἀλλὰ καὶ ἡ δόνα Ροζαρίτα, εἰδοποιηθεῖσα, ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα της.

Μετὰ μικρὸν ἐνεφανίσθη καὶ ὁ ξένος.

Μέγας πῖλος εἰς ὃν προσήγγισεν εἰσελθὼν τὴν χεῖρα χωρὶς νὰ τὸν ἀποβάλλῃ, ἐσκίαζε τὸ πρόσωπόν του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο σημεῖα προφανῆ κινδύνων καὶ κόπων, καὶ ὑπὸ τὸν πλατὺν γύρον αὐτοῦ μανδύλιον κόκκινον ἐπεκάλυπτε τοσοῦτω τὸ μέτωπόν του, ὥστ' ἔκρυπτε καὶ αὐτὰς τὰς ὀφθαλμοὺς του.

Ὁ ἄγνωστος προσήλωσε περιέργως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἰκοδеспότου.

KB'.

Η ΔΙΑΓΗΣΙΣ

Περιεκαλυμμένην ἔχουσα τὴν καφαλὴν μὲ ὀλοσηρικὴν καλύπτραν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν οἱ μακροὶ βόστρυχες τῆς μαύρης κόμης της ἔπιπτον μέχρ' αὐτοῦ στήθους της, ἡ δόνα Ροζαρίτα ἐπεδείκνυε πρόσωπον ὡραῖον, στίγματα φέρον πάθους κρυφίου καὶ πολυχρονίου.

Ὅταν ἐκάθησε, σημεῖον ταραχῆς ἐπηνύνησε τὴν ὠχρότητα τῆς ὄψεώς της. Ἐφαίνετο φοβουμένη μὴ ἔφθασεν ἡ ὥρα καθ'

ἦν ἔπρεπε νὰ παύσῃ ἀναπολοῦσα τὸ παρελθόν, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς μέλλον εἰς ὃ οὐδὲ νὰ προσβλέψῃ ἐτόλμα.

Ἄφου ἐκάθηνεν ὁ ξένος·

Ἐὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ δὸν Λύγουστῖνος, διότι ἤλθες ἕως ἐδῶ μόνος σου νὰ με δώσῃς πληροφορίας, ἀν καὶ, καθόσον ὑποπτεύω, θὰ εἶναι λυπηραί· πλὴν πρέπει νὰ τὰς μάθω ὅλας. Εὐλογητὸς ὁ Θεός!

— Καὶ τῶνόντι εἶναι λυπηραί· ἀλλ' ὥς εἶπες εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μὴν ἀγνοῇς καμμίαν. Ταῦτα δὲ λέγων ὁ ἄγνωστος ἐφαίνετο μάλλον ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν δόναν Ροζαρίταν. Εἶδα πολλὰ πράγματα, καὶ ἡ ἔρρημος δὲν κρύπτει ἴσως τόσα μυστικά ὅσα νομίζομεν συνήθως.

Ἡ νέα ἀνεσκίρτησεν ἀνεπαισθῆτως, καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ξένου βλέμμα καθαρὸν καὶ ἐταστικόν.

— Λέγε, φίλε μου, εἶπε μετὰ τὴν μελωδικὴν φωνὴν της, θὰ ἀκούσωμεν τὴν διήγησίν σου μετὰ γενναιότητά.

— Τί ἡξεύρεις περὶ τοῦ δὸν Ἑστεβάν; ἠρώτησεν ὁ οὐκοδеспότης.

— Ἀπέθανε, κύριε ἱππότη.

Ὁ δὸν Λύγουστῖνος ἀφῆκε στεναγμὸν λύπης, καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του.

— Καὶ τίς τὸν ἐφόνευσε;

— Δὲν ἡξεύρω· ἡξεύρω μόνον ὅτι ἀπέθανε.

— Καὶ ὁ Πέτρος Διάζ, ἡ ἀφιλοκερδὴς ἐκείνη καρδιά!

— Ἀπέθανε καὶ αὐτός.

— Καὶ οἱ φίλοι του, ὁ Κουχίλος, ὁ Ὀρόκης καὶ ὁ Βαράγιας;

— Ἀπέθαναν ὁμοίως καὶ αὐτοί! Ὅλοι σὰς ἀφῆκαν χρονοὺς πλὴν . . . Ἐὰν ὅμως ἀγαπᾶτε, θὰ διηγηθῶ τὰ πράγματα ἐξ ἀρχῆς. Δὲν σὰς εἶπα ὅτι πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅλα;

— Σὲ ἀκούομεν φίλε μου.

— Δὲν θὰ σὰς διηγηθῶ ἐπανελάβην ὁ ξένος, τοὺς παντοίους κινδύνους μας, καὶ τὰς μάχας τὰς ὁποίας ἐσυγκροτήσαμεν ἀφ' οὗ ἀνεχωρήσαμεν. Ὑπηρετοῦντες ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν ὁ ὁ-

ποῖος μᾶς ἐνέπνεεν ἀπερίοριστον θάρρος δὲν μᾶς ἔμελλε διὰ τὰ συμβαίνοντα.

— Ταλαίπωρε δὸν Ἑστεβάν! ἐψιθύριζεν ὁ οἰκοδεσπότης.

— Εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν μας ἐπληροφορήθημεν ὅτι εἵμεθα πλησίον μεταλείου χρυσοῦ. Ὁ ὁδηγός μας Κουχίλλος δὲν ἦτο παρὼν, ἔλειπε πρὸ δύο ἡμερῶν. Ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μὲ σώσῃ βεβαίως, ἐπειδὴ ἐφώτισε τὸν δὸν Ἑστεβάν νὰ μὲ διατάξῃ νὰ ὑπάγω εἰς ἀναζήτησίν του.

Ἰπήκουσα, ἂν καὶ ἐπικίνδυνος ἦτο ἡ ἀποστολὴ, καὶ ἔτρεξα εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς. Ἐντὸς ὀλίγου εὗρήκα τὰ ἵχνη τοῦ ὁδηγοῦ, καὶ τὰ ἠκολούθησα· ἀλλ' αἴφνης εἶδα μακρὰν ἀπόσπασμα Ἀπαχῶν διωκόντων Βουβάλια. Ἐστράφην μὲ ἄκραν ταχύτητα· ἀλλ' αἱ ἠχῆσασαι ἄγριαι ὠρυγαὶ μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι ἀνεκαλύφθην.

Ὁ ξένος, ὅστις, ὥς θὰ ἐνόησεν ὁ ἀναγνώστης, ἦτο ὁ Γουαυφένος, διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του ὥς ἂν ἐσπαράσσετο ἀπὸ φρικτὰς ἀναμνήσεις. Ἐπειτα δὲ ἀναλαβὼν αὐτὴν διηγήθη τὸν τρόπον καθ' ὃν συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς, τὴν ἀγωνίαν του, τὴν ἀντίστασίν του, τὴν γύμνωσιν τῶν ποδῶν του, τὸν δρόμον του καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ πόνους. Κτυπηθεὶς ἔμπροσθεν, ἀπὸ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ἡσθάνθην τὴν λεπίδα μαχαίρας κοπτερᾶς διαγράψασαν κύκλον φλογερὸν περὶ τὴν κεφαλὴν μου· ἤκουσα ἐκπυρσοκρότησιν καὶ σφαῖραν συρίζασαν εἰς τὰ αὐτιά μου, καὶ ἔπεσα ἀναίσθητος. Δὲν ἤξεύρω πόσος καιρὸς ἐπέρασε. Νέαι ἐκπυρσοκροτήσεις μ' ἐξύπνησαν· ἀλλὰ τὸ αἷμά μου ἐσκότιζε τὰ ὄμματά μου, ὕψωσα τὴν καίουσαν καὶ ψυχρὰν συγχρόνως κεφαλὴν μου, καὶ εἶδα ὅτι γυμνὸν ἦτο τὸ κρανίον μου. Ὁ Ἰνδὸς εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν κόμην μου μαζὶ μὲ τὸ δέσμα. Ἰδοὺ διὰ τί, κύριε ἱππότητα φέρω τὸ μανδύλιον τοῦτο ἡμέραν καὶ νύκτα.

Ἰδρὸς ψυχρὸς περιεχύθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γαμβουζίου κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην. Οἱ δύο ἀκροαταὶ του ἀνετριχίασαν.

Μετὰ δὲ βραχεῖαν σιωπὴν ἐπανέλαβεν·

— "Επρεπεν ἴσως νὰ μὴ σᾶς κοινοποιήσω τοιαύτας λυπηρὰς πληροφορίας.

Καὶ ἐξακολούθησας τὴν διήγησίν του, ἐπανέλαβεν ὅτι ἐγνωρίσαμεν ἤδη, δηλαδὴ τὴν ἀπροσδόκητον συνδρομὴν τὴν ὁποίαν ἐχορήγησαν πρὸς αὐτὸν οἱ τρεῖς τοῦ νησιδίου κυνηγοί. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ Καναδὸς μετέφερεν αὐτὸν πλέων, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Ἰνδῶν, εἰς τὴν νῆσον, ἡ ἡρωϊκὴ αὐτὴ πράξις ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τοῦ δὸν Αὐγουστίνου.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἦσαν περὶ τοὺς εἴκοσιν εἰς τὸ νησίδιον ἐκεῖνο;

— Μαζῇ μὲ τὸν φέροντά με γίγαντα ἦσαν μόνον τρεῖς, ἀπεκρίθη ὁ χρυσοθήρας.

— Ζήτω ὁ Θεός! Ἦσαν λοιπὸν γενναϊότατοι ἄνθρωποι· ἐξακολούθησε.

— Οἱ σύντροφοι ἐκείνου ὅστις μ' ἐσήκωσεν, ἐπανέλαβεν ὁ γαμβουζῖνος, ἦσαν, ὁ μὲν τῆς ἰδίας ἡλικίας, δηλαδὴ τεσσαρακονταπέντε ἕως πεντήκοντα χρόνων, ὁ δὲ ἄλλος νέος, ὠχρὸς, ἀλλὰ μεγαλοπρεπὴς, ἔχων ὀφθαλμοὺς ἀκτινοβόλους καὶ μειδιάμα γλυκὺ, ὠραῖος νέος μὰ τὴν πίστην μου, Κυρία, τοιοῦτος ὥστε θὰ ἐκαυχᾶτό τις ἂν τὸν εἶχεν υἱὸν του, ἡ μία νέα ἂν τὸν εἶχε λάτρεν της. Δύσθανθεις μικρὰν ἐλάττωσιν τῶν φρικωδῶν πόνων μου, ἠρώτησα τοὺς σωτῆράς μου ποῖοι ἦσαν καὶ πῶς ὠνομάζοντο· ἀλλ' αὐτοὶ μὲ εἶπαν μόνον ὅτι ἦσαν κυνηγοὶ ἐνυδρίδων, τὸ ὁποῖον μὲ ἐφάνη ἀπίθανον, καὶ ὅτι ἐταξείδευαν δι' ἀπλὴν εὐχαρίστησιν.

Ἡ δόνα Ροζαρίτα ἐστέναξεν, ἴσως διότι ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ κἀνὲν ὄνομα.

Ὁ Γουαῦφερος ἐξηκολούθησε διηγούμενος τὰς περιστάσεις τὰς ὁποίας γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ὥραν τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Φαβίου, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τὸν Ἐρυθρόχειρα ἢ τὸν Μιγάδα διὰ νὰ μὴ διεγείρῃ τὰς λυπηρὰς τῆς Ροζαρίτης ἀναμνήσεις.

— Ναί, κυρία, ἀνεφώνησεν, ὁ ταλαίπωρος νέος ἡχμα-

λωτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς, οἵτινες ἡτοιμάζοντο νὰ διεκδικήσωσι τὸν θάνατον τῶν συντρόφων των θυσιάζοντές τον.

Ἐνταῦθα αἱ παρειαὶ τῆς νέας κατεκαλύφθησαν ἀπὸ ὠχρότητα θανάτου.

— Λοιπόν! ὁ νέος, ἠρώτησεν ὁ οἰκοδεσπότης τὸν ὁποῖον ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Φαβίου συνετάραξεν ὅσον καὶ τὴν κόρην του, τί ἀπέγεινεν;

Ἡ Ροζαρίτα, ἥς τινος ἡ φωνὴ εἶχε σβεσθῇ, ἔρριψε βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν πατέρα της, ἀμείβουσα τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε διὰ τὸν νέον, δι' ὃν καὶ ἄκουσα ἥσθάνετο τόσην κλίειν.

Ὁ Γουαῦφερος ἐπροσποιήθη τὴν χαράν του, καὶ ἀποφυγὼν καὶ πάλιν νὰ ἀναμνήσῃ τὴν αἱματηρὰν σκηνὴν τοῦ Δικράνου, ἐπανέλαβε·

— Τρεῖς ἡμέραι καὶ τρεῖς νύκτες παρῆλθον μεταξὺ φρικτῆς ἀγωνίας καὶ ἀμυδροτάτων ἐλπίδων· τέλος πάντων τὴν πρωΐαν τῆς τετάρτης κατωρθώσαμεν νὰ ἐπιπείσωμεν αἰφνιδίως κατὰ τῶν αἰμοδόρων ἐχθρῶν μας, καὶ μετὰ πάλιν φρικτὴν, ὁ γίγας πολεμιστῆς ἀνέκτησεν ὑγιαίνοντα καὶ ἀβλαβῇ καὶ ἐνηγκαλίσθη ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε φίλτατον υἱόν του.

— Δέξα τῷ Θεῷ! ἀνεφώνησεν ὁ οἰκοδεσπότης ἄφεις στεναγμὸν εὐχαριστήσεως.

Ἡ Ροζαρίτα δὲν εἶπε τίποτε· ἀλλ' ἡ διαδεχθεῖσα τὴν ὠχρότητα τῆς ζωηρότης τῆς ὀψεὸς της, ἐμαρτύρει περὶ τῆς χαρᾶς της· τὰ χεῖλη της ροδοκοκκινίσαντα ἐκ νέου, ὑπερμεδίᾳσαν ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ αἰχμαλώτου.

Ἄλλ' ἅς διακρίψωμεν ἐπὶ μικρὸν τὴν διήγησιν τοῦ Γουαῦφερου διὰ νὰ εἴπωμεν ὅτι τοσοῦτον αἰφνιδία καὶ ἀπροσδόκητος ὑπῆρξεν ἡ ἔφοδος τοῦ Βουαροζέ καὶ τῶν περὶ αὐτῶν κατὰ τὸν Κόκκινον Ποταμὸν, καὶ τοσοῦτω κατεσπευσμένη ἡ ἀναχώρησις τοῦ δὸν Αὐγουστίνου καὶ τῆς θυγατρὸς του, ὥστε καὶ οἱ δύο ἠγνόουν ὅχι τὰς λεπτομερείας τῆς μάχης, ἀλλὰ τὰ ὀνόματα τῶν παρευρεθέντων. Ναὶ μὲν ἡ Ροζαρίτα εἶχε παρατηρήσει τὸν Φάβιον μαχόμενον πλησίον τοῦ Βουαροζέ,

ἔχαιρεν ἀκούων τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγνώστου. Εἰς μάτην ἠγωνίζετο ἡ Ροζαρίτα νὰ κρύψῃ ὑπὸ ἥθος ἀδιάφορον τὴν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν ἐπροξένει πρὸς αὐτὴν ἡ μυθιστορία αὐτῇ, ἥς τινος τὰς σελίδας ἀνεγίνωσκε τόσῳ φιλοφρόνως ὁ ξένος· αἱ φλόγες τῶν μαύρων καὶ μεγάλων τῆς ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ ἐρυθρότης τῶν παρειῶν τῆς ἐπρόδιδον τὴν καρδίαν τῆς.

— ᾿Α! ἀνέκραξεν ὁ δὸν Αὐγουστῖνος, ἐὰν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἦσαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ δὸν Ἑστεβάν, ἡ ἔκθασις τῆς ἐκστρατείας θὰ ἦτο διαφοροετική.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας εἶπεν ὁ Γουαῦφέρος· ἄλλ' ἄλλαι ἦσαν τοῦ Θεοῦ αἱ βουλαί. Ἐν τοσούτῳ ἡθθανόμην ζωηροτάτην ἐπιθυμίαν νὰ ἐξαναῖδῶ τὸν τόπον μου· ἀπὸ εὐγνωμοσύνης ὅμως δὲν τὸ ἔλεγα. Ὁ γέρον κυνηγὸς ἐμάντευσε καὶ μὲ ὠμίλησεν. Ἀλλ' ὥς πολλὰ γενναίοφυχος μὴ θελήσας νὰ μὲ ἀφήσῃ μόνον μεταξὺ τόσων κινδύνων, μ' ἐσυντρόφειυσεν ἕως εἰς Τυβάκην. Ὁ σύντροφός του δὲν ἀντέταξε κανὲν ἐμπόδιον· μόνος ὁ νέος μᾶς ἠκολούθησε μὲ δυσarrέσκειαν.

Διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς Τυβάκην, ἔπρεπε νὰ περάσωμεν καὶ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν Ὀμιχλωδῶν Ὀρέων. Καὶ ἐπειδὴ ἐφθάσαμεν ἐκεῖ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐβιάσθημεν νὰ διακόψωμεν τὸν δρόμον μας· διότι ἐκεῖ συχναῖζον πολὺ οἱ Ἰνδοὶ, οἱ λεγόμενοι Γιλῆνοι, καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν μεγίστην προσοχὴν. Τόσῳ δὲ ἄγρια εἶναι ἐκεῖνα τὰ βουνά, ὥστε νομίζει τις ὅτι κατοικοῦν εἰς αὐτὰ τὰ δαιμόνια τοῦ ἄδου. Εἰς πᾶσαν στιγμὴν ὁ ὕπνος μας διεκόπτετο ἀπὸ ἀλλοκότους κρότους οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὅτι ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ κοιλάματα τῶν βράχων. Ποτὲ μὲν ἐνομιζάμεν ὅτι βροντᾷ ὑπόγειον ἠφαιστείον, ποτὲ δὲ ὅτι μυκάται βοή καταρράκτου, καὶ ἄλλοτε ὅτι ἠκούαμεν ὠρυγὰς λύκων ἢ γοεροὺς στεναγμούς. Καὶ μεταξὺ τούτων ἀστραπαὶ ἀπαίσιαι διέσχίζον τὸ αἰώνιον νεφελῶδες κάλυμμα τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὰ βουνά ἐκεῖνα.

Τὴν ταραχὴν τὴν ὁποίαν μ' ἐπροξένουν οἱ ἀνεξήγητοι αὐτοὶ κρότοι ἐπηύξησε τρομερόν τι ὄνειρον. Εἶδα ὅτι ἡμὴν ἀκόμη εἰς τὸ νησίδιον, ὅτι αἱ φωναὶ τῶν Ἰνδῶν ἐσπάρασσον

τάς ἀκοάς μου, καὶ ὅτι ἐκπυρσοκροτήσεις συνεχίνουν, ὡς καὶ πρὸ ἑξ μηνῶν τὰ ἐξησθενημένα νεῦρά μου.

Καὶ τὸ ὄνειρον αὐτὸ ἦτο τόσῳ ζωντανόν, ὥστ' ἐπροσπάθησα πολλάκις, ἀλλ' εἰς μάτην νὰ ἐξυπνήσω· τὸ κατώρθωσα τέλος πάντων καὶ ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς. "Ολα ἦσαν ἡσυχὰ περίξ ἡμῶν, ἀν καὶ κρότοι ὑπερφυεῖς ἀντήχουν ὀλονὲν πανταχόσε.

Φοβούμενοι μήπως μᾶς ἐννοήσουν κατελύσαμεν χωρὶς ν' ἀνάψωμεν πυρὰν, ἐπάνω εἰς βράχον ὃ ὁποῖος ἐκρέματο ὡς εἰκὼν ἄνωθεν πλατείας κοιλάδος πεντήκοντα περίπου βήματα κειμένης ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Οἱ δύο κυνηγοὶ οἱ πλεόν ἡλικιωμένοι ἐκοιμῶντο, καὶ μόνος ὁ νέος ἦτο ἐξυπνος. Ἡ γρύπνει δὲ κατ' ἐπίμονον αἵτησίν του, ἐπειδὴ ἡ δύο σύντροφοί του δὲν ἐπεθύμουν νὰ κοπιάζῃ ὅσον καὶ αὐτοί.

— Δὲν ἤκουσες τίποτε; τὸν ἠρώτησα.

— Τίποτε νέον, μὲ ἀπεκρίθη, πλὴν τῶν κρότων τῶν ἡφαιστείων οἱ ὁποῖοι κροτοῦν εἰς τὰ βουνὰ αὐτά.

— Εἰπέ μᾶλλον, ἐπανέλαβα, ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τόπον κατηραμένον, καὶ διηγήθην τὸ ὄνειρόν μου.

— Ἰσως εἶναι τις προειδοποίησις, εἶπε μὲ σοβαρότητα. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι μίαν νύκτα εἶδα ἐν ὁμοίον ὄνειρον· ὅταν...

Καὶ διέκοψε τὸν λόγον του. Εἶχε προχωρήσει πρὸς τὴν ἄκραν ἑνὸς βράχου, καὶ τὸν ἠκολούθησα μηχανικῶς. Εἶδομεν καὶ οἱ δύο συγχρόνως τὸ ἴδιον ἀντικείμενον. Ἐν ἀπὸ τὰ πνεύματα τοῦ σκότους τὰ ὁποῖα κατοικοῦν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἐφάνη ὅτι ἔλαβε μορφήν αἰσθητήν· ἦτον ὡς φάντασμα ἔχον κεφαλὴν μὲν καὶ τρίχας λύκου, πόδας δὲ ἀνθρώπου. Ἐκαμα τὸν σταυρόν μου, καὶ εἶπα τὸ πάτερ ἡμῶν· ἀλλὰ τὸ φάντασμα δὲν ἐκινήθη.

— Εἶναι ὁ διάβολος, ἐψιθύρισα.

— Εἶναι Ἰνδὸς, εἶπεν ὁ νέος· δὲν βλέπεις τοὺς συντρόφους του ἐκεῖ παρακάτω; καὶ τρώντι οἱ ὀφθαλμοί μας συνειθισμένοι εἰς τὰ σκότη, διέκριναν περὶ τοὺς εἴκοσιν Ἰνδοὺς κοιμωμένους κατὰ γῆς, οἱ ὁποῖοι βεβαίως δὲν θὰ μᾶς ἐνόμιζαν τόσῳ πλησίον των.

ἀλλὰ ἡγνόνει πῶς ὠνομάζετο ὁ κυνηγός, οὐδ' ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Φάβιος εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ τοὺς πειρατὰς τῶν λειμῶνων.

— Ἐξακολούθησε, εἶπεν ὁ δὸν Αὐγουστίνος· ἀλλ' ἡ διήγησίς σου αὐτῇ, ἥτις ἀρέσκει πολὺ εἰς ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἡχμαλώτησαν πρὸ ἑξ μηνῶν οἱ Ἴνδοι, δὲν μὲ πληροφορεῖ διόλου περὶ τοῦ θανάτου τοῦ δὸν Ἑστεβάν.

— Πληροφορίας λεπτομερεῖς, εἶπεν ὁ Γουαῦφέρος δὲν ἔχω· ἐπαναλαμβάνω μόνον τοὺς λόγους τοῦ νεωτέρου τῶν τριῶν κυνηγῶν τὸν ὁποῖον εἶχα ἐρωτήσῃ μίαν ἡμέραν περὶ τούτου. Ἀπέθανε, μὲ εἶπε μὲ σοβαρότητα· σὺ μόνος ἔμεινες τὸ τελευταῖον λείψανον πολυαρίθμου στρατοῦ· ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν τόπον σου, διότι ἐπρόσθεσε στεναῆζας, ἴσως ἔχεις κἀνένα μετρῶντα ἀνυπομόνως τὰς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας σου, θὰ σ' ἐρωτήσουν πολλοὶ περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τῶν ὀδηγῶν του. Ἀποκρίσου τότε· οἱ ὀδηγοὶ ἀπέθαναν ἐκτελοῦντες τὰ χρέη των· τὸν δὲ ἀρχηγὸν ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ τὸν εἶχε καταδικάσει, καὶ ἡ ἀπόφασίς του ἐξετελέσθη εἰς τὴν ἔρημον. Ὁ δὸν Ἑστεβάν Ἀρεκίζας δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τοὺς φίλους του.

— Ταλαίπωρε δὸν Ἑστεβάν! ἀνέκραξεν ὁ δὸν Αὐγουστίνος.

— Καὶ δὲν ἔμαθες τὰ ὀνόματα τῶν γενναίων καὶ φιληθρώπων ἐκείνων κυνηγῶν; ἠρώτησεν ἡ Ροζαρίτα.

— Ὅχι ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀπεκρίθη ὁ Γουαῦφέρος· ἐκεῖνο μόνον τὸ ὁποῖον μ' ἐφάνη παράδοξον εἶναι ὅτι ὁ νέος μὲ ὠμίλει διὰ τὸν δὸν Ἑστεβάν, τὸν Διάζ, τὸν Ὀρόκην, τὸν Βαράγιαν, ὡς νὰ τοὺς ἐγνώριζε κάλλιστα.

Αἱ τρίχες τῆς Ροζαρίτης ἠνωρθώθησαν, τὸ στῆθός της ἐξώγκώθη, καὶ αἱ παρειαὶ της ἔγειναν περιπόρφυροι· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε βαθεῖα ὠχρότης, καὶ σιωπῇ κατεκυρίευσεν αὐτήν.

— Ἀς τελειώσω τὴν διήγησίν μου εἶπεν ὁ γαμβροῦζινος. Ἀφοῦ ἐσώσαμεν τὸν υἱὸν τοῦ γενναίου πολεμιστοῦ, διευθύνθημεν πρὸς τοὺς λειμῶνας τῆς Τεξικῆς.

Δὲν θὰ σὰς διηγηθῶ ὅλους μας τοὺς κινδύνους εἰς τὸ διά-

στημα ἐξ σχεδὸν μηνῶν καθ' οὓς ἐκυνηγοῦμεν κάστορας καὶ ἐνυδρίδας, καὶ διήγομεν ζωὴν πλανητῶν ἡ ὁποία εἶχε τὰ θέλγητρά της. Ἀλλὰ μεταξύ ἡμῶν ὑπῆρχέ τις μὴ εὐχαριστοῦμενος ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωῆς ὅσον καὶ ἡμεῖς, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ νέος.

Ὅταν τὸν εἶδα κατὰ πρώτην φορὰν ἡ φυσιογνομία του ἐξηγοῦσα μελαγχολίαν καὶ καρτερίαν συνάμα μὲ κατέπληξε· μετὰ τινα καιρὸν ὅμως ἡ μὲν καρτερία του ὀλιγόστευεν, ἠϋξανε δὲ ἡ μελαγχολία του. Εἰς μάτην ὁ γέρων κυνηγὸς τὸν ὁποῖον ἐνόμιζα πατέρα του, ἀλλ' ὅστις ὡς ἔμαθα ἀκολούθως, δὲν ἦτο, ἔδραττε πᾶσαν περίστασιν διὰ νὰ ἐκθειάσῃ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀπεράντων δασῶν εἰς τὰ ὁποῖα ἐζῶμεν, τὰς καταπληκτικὰς σκηνὰς τῆς ἐρήμου, καὶ τὰ θέλγητρά τῶν κινδύνων εἰς τοὺς ὁποίους ἐρριπτόμεθα· μόνον ἐν καιρῷ κινδύνων ἐλησμόνει ὁ νέος τὴν μελαγχολίαν του· τοὺς ἐπεζήτει χαίρων, ὡς ἐκεῖνος ὅστις βαρύνεται τὴν ζωὴν του. Ὅσάκις δὲν εἶχαμεν ἀγῶνας ἡ σκυθρωπότης του ἐπανήρχετο, καὶ συχνὰ ἔλεγα εἰς τοὺς συντρόφους του ὅτι ἡ μοναξία ἀρμόζει εἰς τοὺς γέροντας, καὶ ὅτι οἱ νέοι ἀγαποῦν τὸν θόρυβον καὶ τὰς σχέσεις τῶν ὁμοίων των, καὶ τοὺς παρεκκλίνουσιν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν. Ὁ γίγας ἀνεστέναζε χωρὶς νὰ μὲ ἀποκριθῇ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ μέτωπον τῶν δύο κυνηγῶν οἵτινες ἠγάπων ὡς υἱόν των τὸν νέον, ἐγείνεν ἐπίσης ζοφερόν. Μίαν νύκτα τὴν ὁποίαν ἐκαθήμεθα ἀγρυπνοῦντες ὁ νέος κ' ἐγώ, τὸν ἀνενθύμισα ἐν ὄνομα τὸ ὁποῖον πρὸ ἐξ μηνῶν εἶχαν προφέρει τὰ χεῖλη του ἐνῶ ἐκοιμᾶτο, καὶ τότε ἔμαθα τὴν αἰτίαν τῆς κρυφίας του θλίψεως. Ὁ νέος ἠγάπα, καὶ ἡ μοναξία ἐζωογόνοι ἐτι μᾶλλον τὴν ἀνάμνησιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐλπίσει νὰ διασκεδάσῃ. Ναί, ὁ ταλαίπωρος νέος ἠγάπα καὶ ἠγάπα δυστυχῶς χωρὶς ν' ἀνταγαπᾶται.

Καὶ ὁ μὲν Γουαῦφερος σιωπῆσας ἐπὶ μικρὸν κατεσκόπευε τὴν φυσιογνομίαν τῶν ἀκροατῶν του, καὶ μάλιστα τὴν τῆς Ροζαρίτης, δι' ἣν καὶ μόνην ἀνέπτυσεν ἐπιτηδεῖως ὅλας τὰς περιστάσεις ὅσαι συγκινοῦσι τὰς χορδὰς τῆς γυναικείας καρδίας, ὁ δὲ οἰκωδеспότης πολεμιστῆς συνάμα καὶ κυνηγός,

— Ἄ! κυρία, ἀνέκραξεν ὁ γαμβουζίνος, ἀποταθείς πρὸς τὴν Ροζαρίταν· εἶχαμεν περιπέσει εἰς ἓνα τῶν κινδύνων ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐπεθύμει τόσῳ ἀπληστῶς ὁ νέος, καὶ θὰ κατεσπαράσσετο ἡ καρδιά σου ἂν ἔβλεπες τὴν χαράν του· διότι ἐνόσῳ ἐπλησιάζαμεν εἰς μέρη κατωκημένα, τόσῳ ἐγίνετο μελαγχολικώτερος.

— Ἄς ἐξυπνήσωμεν τοὺς συντρόφους μας, εἶπα εἰς αὐτόν.

— Ὅχι, ἄφες με μόνον· οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔκαμαν τόσα δι' ἐμέ· ἤλθεν ἀπόψε ἡ ἀράδα μου νὰ κινδυνεύσω κ' ἐγὼ δι' αὐτούς· ἂν ἀποθάνω . . . θὰ λησμονήσω . . .

— Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεμακρύνθη, καὶ δὲν τὸν εἶδα πλέον· δὲν ἔπαυα ὅμως νὰ βλέπω τὸ φρικτὸν καὶ ἀκίνητον φάντασμα.

Λίφνης εἶδα μίαν ἄλλην σκιὰν μαύρην ριφθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νέου, καὶ τὰ δύο σώματα συμπλεχθέντα ἐφαίνοντο ἐν· ἐπάλαιον δὲ μὲ τόσῃν σιωπῇ ὥστ' ἐφαίνοντο δύο πνεύματα. Δὲν ἤργοπόρησαν νὰ γίνουν ἄφαντα, κρυφθέντα ὀπισθεν ὑψώματος, καὶ παρεχάλουν τὸν Θεὸν διὰ τὸν εὐγενῆ νέον ὁ ὁποῖος ἐριφοκινδύνευε μὲ τόσῃν ἀταραξίαν καὶ ἀφοβίαν. Μετὰ τινα καιρὸν τὸν εἶδα ἐπιστρέφοντα καὶ αἵματοκυλισμένον, ἔχοντα πληγὴν μεγάλην εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! Παναγία μου! ἀνέκραξα, εἶσαι πληγωμένος.

— Μικρὸν πρᾶγμα, ἀπεκρίθη· τώρα ἄς ἐξυπνήσωμεν τοὺς συντρόφους μας.

— Τί νὰ σὲ εἰπῶ, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ γαμβουζίνος, τὸ ὄνειρόν μου ἦτο τῶντι θεία προειδοποίησις. Ἐν ἀπόσπασμα τῶν Ἰνδῶν τοὺς ὁποίους ἐνίκησαμεν εἰς τὸ δίκρανον . . . εἰς τὴν Τεξικὴν ἤθελα νὰ εἰπῶ, ἔτρεχε κατόπιν μας διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ αἷμά του . . . εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐσώσαμεν τὸν νέον· ἀλλ' οἱ ἀντίπαλοί των ἦσαν φρικτοί. Τὸν φυλάσσοντα σκοπὸν ἔσφαξεν ὁ ἀτρόμητος νέος πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐκβάλῃ φωνήν, καὶ τοὺς ἄλλους ἐφόνευσαν κοιμωμένους οἱ τρεῖς κυνηγοί. Ἦτο ἀκόμη σκότος ὅταν ἐτελείωσε τὸ νέον αὐτὸ ἀνδραγάθημα, καὶ πλαγιάσας ἐκοιμήθη.

Ὅταν ἐξύπνησα ἦτο ἡμέρα, καὶ οἱ δύο κυνηγοὶ ἔστεκαν

ὄρθοι εἰς τὸν βράχον, καὶ ἔβλεπαν κοιμώμενον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠγάπων τόσο. Ἡτοιμαζόμεν νὰ ἐρωτήσω τὸν κυνηγὸν λεπτομερέστερα τὰ τῆς νυκτός, ὅταν αὐτὸς, βαλὼν τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός του μ' ἔδειξε τὸν νέον, τοῦ ὁποῖου τὸν ὕπνον ἐπροστάτευεν. Ἐννόησα λοιπὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν σεβασθῶ κ' ἐγὼ, καὶ παρετήρησα χωρὶς νὰ ἐκβάλλω λέξιν τὸ κάτωχρον πρόσωπόν του καὶ τὸ καταιματωμένον δέμα τῆς κεφαλῆς του.

— Ταλαίπωρον παιδίον! εἶπεν ἡρέμα ἡ δόνα Ροζαρίτα, τόσον νέον ἀκόμη καὶ νὰ ζῇ ζῶν μετὰ τὸν τόσον κινδύνων! Ἀλλὰ ταλαίπωρος καὶ ὁ πατήρ ὁ ὁποῖος τρέμει ἀκαταπαύστως διὰ τὴν ζῶν τοῦ ἀγαπητοῦ του τέκνου.

— Ναὶ ἀγαπητοῦ, ἐπανέλαθεν ὁ γαμβουζίνος, ἐξ μῆνας ἐσπούδασα τὴν ἀνεξάντλητον στοργὴν τοῦ πατρὸς ἐκεῖνου.

Ὁ νέος ἐκοιμᾶτο ἡσυχᾶ, καὶ τὸ στόμα του ἐψιθύριζεν ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποῖου ἤκουσα . . . ὄνομα γυναικός.

Οἱ μέλανες τῆς Ροζαρίτας ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ἐπερωτῶντες τὸν χρυσοθήραν, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν ἡμι-κλείστων χειλέων τῆς, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τί ἡσθάνετο ἡ καρδίᾳ τῆς.

— Πλὴν καταχρῶμαι τὴν ὑπομονήν σας, ἐξηκολούθησεν ὁ Γουαῦφέρος, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι παρετήρει τὴν ταραχὴν τῆς νέας, ἃς φθάσω εἰς τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς μου.

Ὁ νέος ἐξύπνησε τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ γίγας παραμερίσας μαζὴ μου, ἠτοιμάζετο νὰ μ' ἀποκριθῇ. Ἰδοῦ, μὲ εἶπε, ὕπαγε ἐκεῖ πέραν, καὶ θὰ μετρήσῃς τοὺς νεκροὺς τοὺς ὁποῖους μᾶς ἀφῆκαν οἱ σκύλοι. Ἐνδεκα πτώματα, ἐπανέλαθεν ὁ γαμβουζίνος, ἐκείντο αἵματοκυλισμένα, καὶ δύο ἄλογα συλληφθέντα ἐμαρτύρουν τὴν νίκην τῶν ἀτρομῆτων ἐκείνων φονέων τῶν Ἰνδῶν.

— Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τοὺς φρικτοὺς ἐκείνους ἀγνώστους! ἀνέκραξεν ἐνθουσιῶν ὁ δὸν Λύγουστίνος, ἐνῶ ἡ κόρη του συγκροταλήσασα τὰς δύο χεῖρας, ἀνεφώνησε μὲ παρειᾶς φλογεράς, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ἐπίσης ἀπὸ ἐνθουσιασμόν.

— 'Ωραϊόν! λαμπρόν! τόσῳ νέος καὶ τόσῳ ἀνδρεῖος!

Ἡ νέα ἀπέτεινε τοὺς ἐπαίνους τούτους πρὸς νέον ἄγνωστον, οὗτινος τὸ ὄνομα ἀπεκάλυψεν ἴσως πρὸς αὐτὴν ἡ ἐξαισία γυναικεία προαίσθησις.

Ὁ χρυσοθήρας ἔχαιρεν ἀκούων ἐπαινουμένους τοὺς φίλους του.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔμαθες τὰ ὀνόματά των; ἠρώτησε μὲ συστολὴν ἡ Ροζαρίτα.

— Ὁ μὲν πρεσβύτερος ὠνομάζετο Βουαροζές, ὁ δὲ δεύτερος Πέπες ἢ Ὑπνηλός· ὅσον διὰ τὸν νέον . . .

Καὶ ἐσιώπησεν ὡς ἂν ἀνεζήτει τὸ ὄνομα τοῦ τρίτου χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι παρετήρει τὴν ταραχὴν τῆς νέας καὶ τὴν ὠχρότητά της.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ὁμοιότης τῆς θέσεως τοῦ Τιβουρκίου μὲ τὴν τοῦ ἀγνώστου ὥστε δὲν ἀμφέβαλεν ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ Τιβούρκιος. Συνήγαγεν ἄρα ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομά του χωρὶς νὰ ἀφήσῃ οὐδένα στεναγμόν, ἢ οὐδεμίαν φωνὴν εὐτυχίας ἢ ἔρωτος.

— Ὁ νέος ἐπανέλαβεν ὁ γαμβουζίνος ὠνομάζετο... Φάβιος.

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐξηφάνιζεν ὅλας τὰς ἐλπίδας της, ἔφερε περίλυπος τὴν δεξιὰν εἰς τὴν καρδίαν, τὰ χεῖλη της ὠχρίασαν, τὰ χρώματα ἅτινα εἶχεν ἀνακαλέσει ἡ ἐλπίς εἰς τὰς παρειάς της ἐξηλείφθησαν ὡς τὰ ἐρυθρὰ νέφη μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπανέλαβε μηχανικῶς πως·

— Φάβιος!

Διότι δι' αὐτὴν ὁ Φάβιος δὲν ἦτο ὁ Τιβούρκιος ἀλλὰ ξένος τις ἄγνωστος.

Ἐνταῦθα τὸν λόγον τοῦ γαμβουζίνου διέκοψέ τις ὑπηρετῆς εἰσελθὼν καὶ εἰδοποιήσας τὸν οἰκοδεσπότην ὅτι ὁ ἐφημέριος ἐπεθύμει νὰ τὸν διμυλήσῃ.

Ὁ χρυσοθήρας καὶ ἡ νέα ἔμειναν μόνοι. Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἠτένιζεν αὐτὴν σιωπῶν, καὶ μὲ χαρὰν τὴν ὁποίαν ἠδυνάττει νὰ προσποιηθῇ, αὐτὴ δὲ ἔτρεμεν ὑπὸ τὸ μεταξωτὸν κρῆδemonόν της. Αἰσθημά τι ἔλγε πρὸς αὐτὴν ὅτι ὁ Γουαῦφέρος

δὲν εἶχεν εἰσέτι τελειώσει τὴν διήγησίν του. Καὶ τῷόντι ὁ γαμβουζίνος εἶπε μὲ φωνὴν χαμηλὴν·

— Ὁ Φάβιος, κυρία, εἶχε πρὶν ἄλλο ὄνομα· θέλεις νὰ τὸ μάθης ἐνῶ εἴμεθα ἐδῶ μόναι;

Ἡ Ροζαρίτα ὠχρίασε καὶ εἶπε μὲ φωνὴν πάλλουσαν·

— Ἄλλο ὄνομα· εἰπέ το.

— Ὡνομάζετο πρὶν Τιβούρκιος Ἀρελλάνος.

Φωνὴ ἀγαλλιάσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς νέας κόρης, καὶ εὐθὺς ἀνεγερθεῖσα ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς αἰσίας ἐκείνης εἰδήσεως, ἔδραξε τὴν χεῖρά του, καὶ παραφερομένη ἀπὸ πάθος, τὴν προσήγγισεν εἰς τὰ χεῖλη της.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀνέκραξεν, ἂν καὶ ἡ καρδιά μου τὸ εἶχε μαντεύσει.

Καὶ ἔπειτα διατρέξασα κλονομένη τὴν αἰθουσάν, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον χρυστεύκτου τινὸς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου.

— Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος, ἐπανέλαβεν ὁ γαμβουζίνος, εἶναι σήμερον Φάβιος, καὶ ὁ Φάβιος εἶναι τελευταῖος γόνος τῆς εὐγενοῦς καὶ ἰσχυρᾶς οἰκογενείας τῶν Μεδιανῶν.

Ἡ νέα προσηύχετο ἀδιακόπως, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἀκούει τοὺς λόγους τοῦ Γουαῦφέρου.

— Ὑπάρχοντα ἀναρίθμητα, μέγα ὄνομα, τίτλους, τιμὰς, ἰδοὺ τί θέτει εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς ἡ ὁποία θὰ γίνῃ σύζυγός του.

Ἄλλ' ἡ νέα, ἐξακολουθοῦσα τὴν ἐνθερμον προσευχὴν της, οὐδ' ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ γαμβουζίνος, ἡ καρδιά τοῦ δὸν Φαβίου Μεδιάναν δὲν ἐλησμόνησεν ὅ,τι εἶχε μάθει ἡ καρδιά τοῦ Τιβούρκιου Ἀρελλάνου.

Ἡ Ροζαρίτα διέκοψε τὴν προσευχὴν της.

— Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος θὰ φθάσῃ ἀπόψε ἐδῶ· δὲν θὰ θελήσῃς νὰ τὸν ἀκούσῃς;

Διὰ τοῦτον τὸν Τιβούρκιον Ἀρελλάνον, πτωχὸν καὶ ταπεινόν, καὶ ὅχι διὰ τὸν δὸν Φάβιον κόμητα Μεδιάναν εἶχε τοσοῦτον κλαύσει ἡ νέα κόρη. Τί πρὸς αὐτὴν ὅλαι αἱ τιμαὶ,

— Ὁραῖον! λαμπρόν! τόσῳ νέος καὶ τόσῳ ἀνδρεῖος!

Ἡ νέα ἀπέτεινε τοὺς ἐπαίνους τούτους πρὸς νέον ἄγνωστον, οὗτινος τὸ ὄνομα ἀπεκάλυψεν ἴσως πρὸς αὐτὴν ἡ ἐξαισία γυναικεία προαίσθησις.

Ὁ χρυσοθήρας ἔχαιρεν ἀκούων ἐπαινουμένους τοὺς φίλους του.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔμαθες τὰ ὀνόματά των; ἠρώτησε μὲ συστολὴν ἡ Ροζαρίτα.

— Ὁ μὲν πρεσβύτερος ὠνομάζετο Βουαροζές, ὁ δὲ δευτερος Πέπες ἢ Ὑπνηλός· ὅσον διὰ τὸν νέον . . .

Καὶ ἐσιώπησεν ὥς ἂν ἀνεζήτει τὸ ὄνομα τοῦ τρίτου χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι παρετήρει τὴν ταραχὴν τῆς νέας καὶ τὴν ὠχρότητά της.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ὁμοιότης τῆς θέσεως τοῦ Τιβουρκίου μὲ τὴν τοῦ ἀγνώστου ὥστε δὲν ἀμφέβαλεν ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ Τιβούρκιος. Συνήγαγεν ἄρα ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομά του χωρὶς νὰ ἀφήσῃ οὐδένα στεναγμόν, ἢ οὐδεμίαν φωνὴν εὐτυχίας ἢ ἔρωτος.

— Ὁ νέος ἐπανελάβεν ὁ γαμβουζίνος ὠνομάζετο... Φάβιος.

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐξηφάνιζεν ὅλας τὰς ἐλπίδας της, ἔφερε περίλυπος τὴν δεξιὰν εἰς τὴν καρδίαν, τὰ χεῖλη της ὠχρίασαν, τὰ χρώματα ἅτινα εἶχεν ἀνακαλέσει ἡ ἐλπίς εἰς τὰς παρειάς της ἐξηλείφθησαν ὥς τὰ ἐρυθρὰ νέφη μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπανελάβε μηχανικῶς πῶς·

— Φάβιος!

Διότι δι' αὐτὴν ὁ Φάβιος δὲν ἦτο ὁ Τιβούρκιος ἀλλὰ ξένος τις ἄγνωστος.

Ἐνταῦθα τὸν λόγον τοῦ γαμβουζίνου διέκοψέ τις ὑπηρετῆς εἰσελθὼν καὶ εἰδοποιήσας τὸν οἰκοδεσπότην ὅτι ὁ ἐφημέριος ἐπεθύμει νὰ τὸν δοιλήσῃ.

Ὁ χρυσοθήρας καὶ ἡ νέα ἔμειναν μόνοι. Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἠτένιζεν αὐτὴν σιωπῶν, καὶ μὲ χαρὰν τὴν ὁποίαν ἡδυνάτει νὰ προσποιηθῇ, αὐτὴ δὲ ἔτρεμεν ὑπὸ τὸ μεταξωτὸν κρήδεμνόν της. Αἰσθημά τι ἔλεγε πρὸς αὐτὴν ὅτι ὁ Γουαῦφέρος

δὲν εἶχεν εἰσέτι τελειώσει τὴν διήγησίν του. Καὶ τῶνόντι ὁ γαμβουζίνος εἶπε μὲ φωνὴν χαμηλὴν·

— Ὁ Φάβιος, κυρία, εἶχε πρὶν ἄλλο ὄνομα· θέλεις νὰ τὸ μάθης ἐνῶ εἴμεθα ἐδῶ μόναι;

Ἡ Ροζαρίτα ὠχρίασε καὶ εἶπε μὲ φωνὴν πάλλουςαν·

— Ἄλλο ὄνομα· εἰπέ το.

— Ὡνομάζετο πρὶν Τιβούρκιος Ἀρελλάνος.

Φωνὴ ἀγαλλιάσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς νέας κόρης, καὶ εὐθὺς ἀνεγερθεῖσα ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς αἰσίας ἐκείνης εἰδήσεως, ἔδραξε τὴν χεῖρά του, καὶ παραφερομένη ἀπὸ πάθος, τὴν προσήγγισεν εἰς τὰ χεῖλη της.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀνέκραξεν, ἂν καὶ ἡ καρδιά μου τὸ εἶχε μαντεύσει.

Καὶ ἔπειτα διατρέξασα κλονουμένη τὴν αἰθουσαν, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον χρυσοτεύκτου τινὸς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου.

— Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος, ἐπανελάβεν ὁ γαμβουζίνος, εἶναι σήμερον Φάβιος, καὶ ὁ Φάβιος εἶναι τελευταῖος γόνος τῆς εὐγενοῦς καὶ ἰσχυρᾶς οἰκογενείας τῶν Μεδιανῶν.

Ἡ νέα προσηύχετο ἀδιακόπως, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἀκούει τοὺς λόγους τοῦ Γουαῦφέρου.

— Ὑπάρχοντα ἀναρίθμητα, μέγα ὄνομα, τίτλους, τιμὰς, ἰδοὺ τί θέτει εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς ἡ ὁποία θὰ γίνῃ σύζυγός του.

Ἄλλ' ἡ νέα, ἐξακολουθοῦσα τὴν ἐνθερμον προσευχὴν της, οὐδ' ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ γαμβουζίνος, ἡ καρδιά τοῦ δὸν Φαβίου Μεδιάννα δὲν ἐλησμόνησεν ὅ,τι εἶχε μάθει ἡ καρδιά τοῦ Τιβουρκίου Ἀρελλάνου.

Ἡ Ροζαρίτα διέκοψε τὴν προσευχὴν της.

— Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος θὰ φθάσῃ ἀπόψε ἐδῶ· δὲν θὰ θελήσῃς νὰ τὸν ἀκούσῃς;

Διὰ τοῦτον τὸν Τιβούρκιον Ἀρελλάνον, πτωχὸν καὶ ταπεινὸν, καὶ ὅχι διὰ τὸν δὸν Φάβιον κόμητα Μεδιάναν εἶχε τοσοῦτον κλαύσει ἡ νέα κόρη. Τί πρὸς αὐτὴν ὅλαι αἱ τιμαί,

οἱ τίτλοι καὶ οἱ θησαυροί; Ὁ Τιβούρκιος ἔζη καὶ τὴν ἡγάπα πάντοτε· δὲν ἦτο τοῦτο ἀρκετόν;

— Ἐὰν θέλῃς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν χαλασμένον τοῖχον ὅπου ἐχωρίσθητε θὰ τὸν εὕρῃς ἀπόψε. Θὰ ἐνθυμηθῇς τὸ μέρος περὶ τοῦ ὁποίου σὲ λέγω;

— Θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ, λέγεις! ἐψιθύρισεν ἡ νέα, καὶ δὲν τὸ ἐπεσκεπτόμην καθ' ἐσπέραν!

Καὶ κλίνασα καὶ αὖθις τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς Θεοτόκου ἐπανελάβε τὴν προσευχὴν της.

Ὁ Γουαῦφέρος ἐθαύμασεν ἐπὶ μικρὸν τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ μεταξωτὸν κρήδεμνόν της καταβαῖνον μέχρι τῶν ὀσφύων της, καὶ τοὺς γυμνοὺς ὤμους της ἐφ' ὧν κυλιόμενοι οἱ μακροὶ βόστρυχοι τῆς κόμης της, ἐπιπτον ὡς δακτύλιοι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἔξῃλθεν.

ΚΓ'.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ.

Ὅταν ὁ δὸν Λύγουστῖνος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἵθουσαν, εὗρε τὴν θυγατέρα του μόνην καὶ γονυπετῇ, καὶ ἐπερίμενε νὰ τελειώσῃ τὴν προσευχὴν της. Ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τοῦ δὸν Ἑστεβάν ἐλύπησε τοσοῦτον αὐτὸν ὥστε ἀπέδωκε τὴν εὐσεβῆ ἐκείνην πράξιν τῆς θυγατρὸς του εἰς ἄλλον σκοπὸν παρὰ τὸν ἀληθῆ. Ἐνόμισεν ὅτι ἐδέετο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς ἐκείνου οὕτινος ἔμαθον πρὸ μικροῦ τὸν θάνατον.

— Καθ' ἡμέραν, εἶπεν, εἰς τὸ διάστημα ἐνὸς χρόνου, ὁ ἐφημέριος θὰ ψάλλῃ κατὰ διαταγὴν μου, μίαν λειτουργίαν ὑπὲρ τοῦ δὸν Ἑστεβάν· διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ ἐξετελέσθη εἰς τὴν ἔρημον. Οἱ λόγοι αὗτοί εἶναι σημαντικοί, καὶ ὁ τρόπος μὲ

τὸν ὁπαῖον τοὺς ἐπρόφερε δὲν μὲ ἀφίνει ἀμφιβολίας ὅτι εἶναι ἀληθινοί.

— Ὁ Θεὸς συγχωρήσοι τὴν ψυχὴν του! εἶπεν ἡ Ροζαρίτα ἀνεγερθεῖσα.

— Ὁ Θεὸς συγχωρήσοι αὐτήν! ἐπανελάβεν ὁ δὸν Αὐγουστίνος. Δὲν ἦτο ψυχὴ κοινὴ ἡ ψυχὴ τοῦ δὸν Ἑστεβάν Ἀρεκίζα, ἢ μάλλον, μάθε το Ροζαρίτα, τοῦ δὸν Ἀντωνίου Μεδιάννα, μαρκίωνος Καζαρσέλ καὶ δουκὸς Ἀρμάδα.

— Μεδιάννα! λέγεις πάτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ κόρη· λοιπὸν εἶναι υἱὸς του;

— Ποῖος; ἡρώτησεν ἐκθαμβος ὁ δὸν Αὐγουστίνος. Ὁ δὸν Ἀντώνιος δὲν ὑπανδρεύθη ποτέ. Τί ἐννοεῖς;

— Τίποτε, πάτερ μου, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἡ κόρη σου εἶναι σήμερον πολλὰ εὐτυχής.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα της, ἔβαλε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἔχυσε δάκρυα ποταμυθόν. Ἀλλὰ τὰ δάκρυά της δὲν ἦσαν γοερά· ἐξ ἐναντίας ἔρρεον ὡς ἡ δρόσος ἡ πίπτουσα τὴν πρωΐαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν ἰάσμην.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος, ὀλίγον γνωρίζων τὴν γυναικείαν καρδίαν, ἡγνῶσι τὴν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ἐνίοτε αἱ γυναῖκες κλαίουσai, οὐδὲ ἐννόει τὴν εὐτυχίαν, ἥτις ἐπρόκλει τὰ δάκρυα τῆς θυγατρὸς του.

Τὴν ἡρώτησε καὶ πάλιν, ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη μειδιῶσα καὶ ἑνδακρυσ.

— Αὖριον σὲ λέγω ὅλα, πάτερ μου.

Καὶ τῶνόντι, ὁ ἀγαθὸς δὸν Αὐγουστίνος εἶχεν ἀνάγκην νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ μυστηρίου τούτου, διότι δὲν ἐννόει τίποτε.

— Ἐν τοσούτῳ ἔχομεν καὶ ἄλλο χρέος νὰ ἐκπληρώσωμεν, εἶπεν ἐκεῖνος. Ὅταν ἐχωρίσθην ἀπὸ τὸν δὸν Ἀντώνιον, ὁ τελευταῖος του λόγος ἦτο νὰ ὑπανδρευθῇς τὸν γερουσιαστὴν Τραγαδοῦρον. Πρέπει νὰ ἐκτελέσωμεν τέκνον μου τὴν θέλησιν ἐνὸς νεκροῦ. Ἐχεις κἀνὲν ἐμπόδιον;

Ἡ νέα ἀνεσκίρτησεν ἀνακαλέσασα εἰς τὴν μνήμην ὅτι

ἐπεθύμει νὰ λησμονήσῃ. Τὸ στῆθός της ἐξωγκώθη, καὶ τὰ δάκρυά της ἤρχισαν ἐκ νέου νὰ βρέχουσι τὰς παρειάς της.

— Ἀξίόλογα! εἶπεν ὁ πατὴρ μειδιῶν· εἶναι καὶ τοῦτο εὐτυχία;

— Εὐτυχία! ἐπανελάβεν ἡ Ροζαρίτα στενάζασα· ὄχι πάτερ μου!

Ὁ δὸν Αὐγουστῖνος ἔπεσεν εἰς χάος βαθύτερον· διότι ἐφ' ὅλης του τῆς ζωῆς εἶχε φροντίσει νὰ σπουδάσῃ τὰς κακουργίας τῶν Ἰνδῶν, ὅχι δὲ καὶ τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν.

— ὦ! ὄχι πάτερ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ροζαρίτα· ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ἡ καταδίκη τῆς ταλαιπώρου θυγατρὸς σου.

Τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ὁμολογίαν ἀκούσας ὁ δὸν Αὐγουστῖνος ἔμεινεν ὡς ἀπόπληκτος. Μόλις δὲ γενόμενος ἐγκρατὴς τῆς ὀργῆς τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ἐντόνως· δὲν συγκατετέθης μόνη σου πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἰς τὸν γάμον αὐτόν; Δὲν προσδιώρισες μόνη τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν θὰ ἐμανθάναμεν ὅτι ἀπέθανεν ὁ δὸν Ἑστεβάν; Ἰδοὺ τὸ ἐμάθαμεν· τί θέλεις περισσότερον;

— Τῷόντι, ἐγὼ προσδιώρισα τὴν ἐποχὴν.

— Λοιπὸν;

— Δὲν ἤξευρα τότε ὅτι εἶναι ζωντανός.

— Ὁ δὸν Ἀντώνιος Μεδιάνας;

— Ὅχι· ὁ δὸν Φάβιος Μεδιάνας, ἀπεκρίθη σιγαλὰ ἡ Ροζαρίτα.

— Ὁ δὸν Φάβιος; καὶ ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον καὶ σὺ κ' ἐγὼ ὠνομάζαμεν Τιβούρκιον Ἀρελάνον.

Ὁ δὸν Αὐγουστῖνος ἐσιώπησεν ὡς ἀπολιθωθείς.

— Ὅταν συνήνεσα, εἶπεν ἡ Ροζαρίτα εἰς τὸν γάμον αὐτόν, ἐνόμισα ὅτι ὁ δὸν Φάβιος δὲν ὑπῆρχε πλέον δι' ἡμᾶς· ἠγνόουν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη, καὶ ὅμως! . . . ὑπόθεσε τώρα πόσον σὲ ἀγαπᾷ πάτερ μου . . . ὑπόθεσε ὁποῖαν θυσίαν ἔκαμνα διὰ σέ . . . Ἡξευρα . . .

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐπλησίασε πρὸς τὸν πατέρα τῆς, μὲ βλέμμα ἐκτοξεῦον ὅλην τὴν μαγείαν του, τὴν ὁποίαν ἐπηύ-

ξανον τὰ δάκρυά της, καὶ στηρίζασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ κρύψασα ὀπισθεν αὐτοῦ τὰς παρειάς της κορυφῶς ὡς ρόδα ἡμίκλειστα ἐψιθύρισε·

— Καὶ ὁμως ἤξευρα ὅτι τὸν ἡγάπων πάντοτε.

— Πλὴν περὶ τίνος λέγεις;

— Περὶ τοῦ Τιβούρκιου Ἀρελλάνου, ἢ τοῦ κόμητος Φαβίου Μεδιάννα.

— Τοῦ κόμητος Μεδιάννα! ἐπανελάβεν ὁ δὸν Αὐγουστῖνος.

— Μάλιστα! πλὴν, ἀνέκραξε περιπαθῶς ἡ Ροζαρίτα, δὲν ἀγαπῶ παρὰ τὸν Τιβούρκιον Ἀρελλάνον, ὅσῳ εὐγενῆς, ὅσῳ δυνατὸς, ὅσῳ πλούσιος καὶ ἂν ἦναι σήμερον ὁ Φάβιος Μεδιάννας.

Εὐγενῆς, δυνατὸς καὶ πλούσιος, εἶναι τρεῖς λέξεις ἡχοῦσαι πάντοτε εὐαρέστως εἰς τὰς ἀκοὰς πατρὸς κενοδόξου, ὅταν μάλιστα ἀνάγονται εἰς νέον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ μὲν καὶ τιμᾷ, ἀλλὰ νομίζει πτωχόν. Τοῦ Τιβούρκιου Ἀρελλάνου τὰς προτάσεις θ' ἀντέκρουεν ὁ δὸν Αὐγουστῖνος διὰ λόγων εὐγενῶν· σήμερον ὁμως αἱ τοῦ δὸν Φαβίου Μεδιάννα δὲν εἶχον πολλὰς πιθανότητας ἐπιτυχίας;

— Δὲν μὲ λέγεις πῶς ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος ἔγεινε δὸν Φάβιος Μεδιάννας; ἠρώτησεν ὁ δὸν Αὐγουστῖνος μᾶλλον περιεργεῖα φερόμενος ἢ ὀργῇ· τίς σ' ἔδωκε τὴν εἰδησιν ταύτην;

— Ἄν ἔμενες, ἀπεκρίθη ἡ Ροζαρίτα, ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς διηγήσεως τοῦ γαμβουζίνου, θὰ ἤκουες ὅτι ὁ νέος σύντροφος τῶν δύο ἐκείνων ἀτρομῆτων κυνηγῶν, ἦτο αὐτὸς ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Φαβίου. Πῶς ὅταν μόνος καὶ πληγωμένος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν μας εὐρηκε τοὺς προστάτας του, ποία συγγένεια ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δουκὸς Ἀρμάδα, ὅλα ταῦτα τ' ἀγνοῶ, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἄς σὲ τὰ εἰπῇ.

— Ἄς τὸν φωνάξουν ἀμέσως, εἶπεν ὁ δὸν Αὐγουστῖνος.

Καὶ ἀνυπομόνως ἐπερίμενε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Γουαυφέρου, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε γενεὴ ἄφαντος.

Συγχρόνως τότε ὑπηρέτης εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Τραγαδοῦρος ἐπέζευσεν εἰς τὴν αὐλὴν.

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ γερουσιαστοῦ καὶ ἡ προσεγγίζουσα ἄφικ-
ξις τοῦ Φαβίου ἦσαν ἐκ τῶν συμπτώσεων ἐκείνων, αἵτινες
συμβαίνουνσι συνεχέστερον ἢ ὅσον ὑποθέτομεν.

Ἡ Ροζαρίτα, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ προσλάβῃ τὴν συμ-
μαχίαν τοῦ πατρὸς της, ἔσπευσε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ μετὰ
στοργῆς, ἐκφράσασα τὴν ἀπορίαν της διὰ τὸ θαῦμα δυνάμει
τοῦ ὁποίου ὁ θετὸς υἱὸς ἐνὸς χρυσοθήρου ἔγεινε κληρονόμος
ἰσχυρᾶς οἰκογενείας ἰσπανικῆς. Ἀφοῦ δὲ ἐτόξευσεν ὡς Πάρ-
θης τὰ δύο ταῦτα βέλη κατὰ τοῦ γερουσιαστοῦ, ἐξῆλθε δρο-
μαία τῆς αἰθούσης, ὡς πτηνὸν πετώμενον ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλ-
λο δένδρον.

Ὁ Τραγαδοῦρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς οἰκεῖος, πε-
ποιθῶς ὅτι θὰ τὸν ὑπεδέχοντο φιλοφρόνως. Εἶχεν ἥθος ἐπι-
δόξου γαμβροῦ, λαβόντος πρὸς τοῦτο καὶ τοῦ πατρὸς καὶ
τῆς κόρης τὴν συγκατάθεσιν.

Καὶ ὅμως, εἰ καὶ τοιαύτην πεποίθησιν ἔχων, παρετήρησε
τὸ σοβαρὸν ἥθος τοῦ δὸν Αὐγουστίνου, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἀ-
πορίαν του.

— Ὁ δὸν Ἑστεβάν Ἀρεκίζας δούξ Ἀρμάδας δὲν ζῇ
πλέον, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης. Ἑστερήθημεν καὶ σὺ καὶ ἐγὼ
φίλον εὐγενῆ καὶ πολύτιμον.

— Πῶς! ἀπέθανεν! ἀνέκραξεν ὁ γερουσιαστής, καλύψας
τὸ πρόσωπόν του μὲ τὸ κεντημένον καὶ λεπτοφυὲς μανδύ-
λιόν του. Ταλαίπωρε δὸν Ἑστεβάν! δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτέ.

Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἦτο αἰώνιον τὸ πένθος του, ἐπειδὴ οἱ
λόγοι του δὲν ἦσαν σύμφωνοι μὲ τὴν καρδίαν του. Εἰ καὶ
ἀναγνωρίζων τὰς πρὸς τὸν δὸν Ἑστεβάν πολυαριθμούς ὑπο-
χρεώσεις του, ἐχάρη ὅμως ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἂν ἔζη, θὰ τὸν ἡ-
νάγκαζε νὰ δαπανήσῃ χάριν πολιτικῶν ραδιουργιῶν τὸ ἡμι-
σὺ τῆς προικὸς τῆς γυναικὸς του . . . ἡμισυ, δηλαδή, ἑκα-
τομμύριον. Ναὶ μὲν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, δὲν θὰ ἐγενόμην
οὔτε κόμης, οὔτε μαρκίων, οὔτε δούξ· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδέαν
μου, τὸ ἡμισυ ἑκατομμύριον εἶναι προτιμότερον τῶν τίτλων,
καὶ θὰ διπλασιάσῃ τὰς ἀπολαύσεις μου . . . Πλὴν τούτου

τὸ λυπηρὸν αὐτὸ συμβάν ἐπιταχύνει τὴν ὥραν τῶν γάμων μου . . . Ἴσως δὲν εἶναι δυστύχημα ὁ θάνατός του.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἡ καρδιά του, τὰ δὲ χεῖλη του ἄλλως πως ἐξεφράσθησαν.

— Ταλαίπωρε δὸν Ἑστεβάν, εἶπε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ, τί ἀπροσδόκητον δυστύχημα.

Δὲν ἤργοπόρει ὅμως νὰ μάθῃ ὅτι προτιμώτερον θὰ ἦτο δι' αὐτὸν ἐὰν ἐζῇ ὁ δὸν Ἑστεβάν.

Ὁ γαμβουζῖνος ἐξελθὼν τῆς αἰθούσης ἐπέσασκε τὸν ἵππον του, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ κἀνεῖς μετέβη εἰς τὴν πεδιάδα καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν Τυβάκην.

Ἡ ἡμέρα παρῆλθε σχεδὸν χωρὶς νὰ συναντήσῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐπεθύμει· μόλις τὸ ἑσπέρας εἶδε τρεῖς ἵππεις ἐλαύνοντας ἀπὸ ρυτῆρος, καὶ ἀφῆκε φωνὴν χαρᾶς.

Οἱ ἵππεις αὐτοὶ ἦσαν ὁ Καναδός, ὁ Πέπες καὶ ὁ Φάβιος. Καὶ ὁ μὲν γίγας ἐκάθητο ἐπὶ ἡμιόνου σφριγώσης ὑψηλοτέρας μὲν καὶ ἰσχυροτέρας καὶ τοῦ πλέον μεγαλοσχήμου ἵππου, ἀλλὰ καὶ οὕτω δυσαναλόγου πρὸς τὸ σῶμα τοῦ γιγαντεῖου ἀναβάτου, ὁ δὲ Φάβιος καὶ ὁ Πέπες ἐπὶ τῶν δύο ἐξαισίων ἵππων τοὺς ὁποίους εἶχον κατακτῆσει φονεύσαντες τοὺς Ἰνδούς.

Ὁ νέος δὲν ἦτο πλέον ὁπίος καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπάτησε τὸ πρῶτον τὰ χῶματα τῆς ἐσοχῆς τῆς Ἑλλάφου. Ἀναμνήσεις θλιβεραὶ εἶχον ἀλλοιώσει τὰς παρειάς του, καὶ ὑπὸ τὸ μέτωπόν του, τὸ ὁποῖον ἐχαράσσετο ἀπὸ προώρους τινὰς ρυτίδας, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο μεγαλείτεροι καὶ φλογερώτεροι. Τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἐτόξευον δὲν ἦτο πλέον τὸ τῆς νεότητος· ἦτο πῦρ ζοφερὸν ἐρμηνεύον πάθη καταστρεπτικά. Ἀλλ' εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς γυναικὸς, ἡ ὠχρότης, καὶ ἡ ἰσχνότης καὶ ἡ ἀτονία τοῦ βλέμματός του θὰ ἐδείκνυσαν τὸν κόμητα Μεδιάναν καὶ συμπαθητικώτερον καὶ ὠραιότερον.

Τὸ πρόσωπον τοῦτο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξευγενσίει ὁ ἥλιος καὶ ὁ κόπος, δὲν θ' ἀνενθύμιζε τάχα εἰς τὴν Ροζαρίταν τὸν ἔρωτα δι' ὃν εἶχε δικαίωμα νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν εὐτυχῇ; Δὲν θὰ ἐπεδείκνυε ζωηρῶς τοὺς τόσους κινδύνους του, καὶ δὲν θὰ

ἐστεφανοῦτο ἀπὸ τὸν διπλοῦν στέφανον τῆς δόξης καὶ τοῦ πάθους;

Τὸ ἄρρενωπὸν ὅμως πρόσωπον τῶν κυνηγῶν, οὐδ' ὁ καύσων, οὐδ' ὁ κόπος, οὐδ' οἱ παντοῖοι κίνδυνοι δὲν εἶχον ποσῶς ἀλλοιώσει. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ ἔκαυσεν ὁ ἥλιος, ἐπὶ τὰ νέων μὴνῶν πλανήτης βίος, συνήθης εἰς αὐτοὺς δὲν μετέβαλε τὴν σιδηρᾶν φυσιογνωμίαν των.

Καὶ δὲν ἠπόρησαν μὲν ὅταν εἶδον τὸν γαμβουζίνον, οἱ ὀφθαλμοὶ των ὅμως ἐξέφραζον σπανίαν περιέργειαν. Ἀλλ' ὁ Γουαῦφέρος ἔρριπεν ἐπ' αὐτοὺς βλέμμα ἐμφαντικόν, καὶ ἀμέσως ἐφαιδρύνθησαν τὰ πρόσωπά των. Τὸ βλέμμα τοῦτο θὰ ἐστήμεινεν ἴσως ὅτι πάντα ἤρχοντο κατὰ ροῦν. Μόνος ὁ Φάβιος ἐθαύμασε διὰ τὴν συνάντησιν ταύτην, συμβᾶσαν μάλιστα πλησίον τῆς ἐξοχῆς τῆς Ἑλλάφου.

— Διὰ νὰ ἔλθης λοιπὸν πρὶν ἡμῶν ἐδῶ, ἠρώτησε τὸν γαμβουζίνον, μὲ ἀπεχαιρέτισες πλησίον τῆς Τυθάκης;

— Βέβαια, δὲν σέ τὸ εἶπα; ἀπεκρίθη ὁ Γουαῦφέρος.

— Δὲν τὸ εἶχα ἐννοήσει, ἐπανελάθεν ὁ Φάβιος, ὅστις, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα καὶ λεγόμενα, παρεδόθη ἐκ νέου σιωπηλῶς εἰς τοὺς συνήθεις μελαγχολικοὺς λογισμοὺς του.

Ὁ Γουαῦφέρος μετέβαλε τὸν χαλινόν, καὶ οἱ τέσσαρες ὁδοιπόροι ἐξηκολούθησαν σιωπῶντες τὴν πορείαν των.

Μετὰ μίαν περίπου ὥραν καθ' ἣν ὁ Γουαῦφέρος καὶ ὁ Καναδὸς ἀντήλαξαν μὲ φωνὴν σιγαλὴν ὀλίγας τινὰς λέξεις χωρὶς διόλου νὰ τοὺς παρατηρήσῃ ὁ Φάβιος, συμβάντα ὅχι πρὸ πολλοῦ παρελθόντα παρουσιάσθησαν εἰς τὴν μνήμην τριῶν ἐκ τῶν κυνηγῶν. Ἐπορεύοντο ἐκ νέου διὰ τῆς πεδιάδος τῆς κειμένης ἐκεῖθεν τοῦ Salto-de-Agua, καὶ μετὰ μικρὸν ἔφθασαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ αὐτοῦ χειμάρρου παταγούντος πάντοτε μεταξὺ βράχων. Γέφυρα ὡς καὶ ἡ πρώτη ἀγροῖκος εἶχε στηθῇ ἀντ' ἐκείνης τὴν ὁποίαν οἱ κοιμώμενοι σήμερον ὕπνον αἰώνιον κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ εἶχον κατακοιμῆσαι εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ Καναδὸς, πεζεύσας, εἶπε πρὸς τὸν Φάβιον.

— Ἴδου, Φάβιε, ἐδῶ εὐρίσκετο ὁ δὸν Ἑστεβάν καὶ ἐκεῖ ἦσαν οἱ τέσσαρες λησταί, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συγκαταλέγω τὸν ταλαίπωρον Διάζ, τὸν τρόμον ἐκεῖνον τῶν Ἰνδῶν. Ἴδου καὶ τὰ ἵχνη τοῦ ἀλόγου σου ὅταν ὠλίσθησες εἰς τὸν βράχον. ᾤ! Φάβιε, τέκνον μου! βλέπω ἀκόμη τὸ νερὸν κοχλάζον, καὶ ἀκόμη ἀντηχεῖ εἰς τὰς ἀκοάς μου ἡ φωνή σου. Πόσον ὀρμητικὸς ἦσο τότε;

— Καὶ σήμερον, εἶπεν ὁ Φάβιος ὑπομειδιάσας θλιβερῶς, δὲν εἶμαι πλέον ὁ ἴδιος;

— ὦ! ὄχι. Σήμερον ἔχεις μέτωπον ἄρρενωπὸν καὶ ἀπαθές, πολεμιστοῦ Ἰνδοῦ γελῶντος ὅταν βλέπῃ τὸν θάνατον. Τὸ πρόσωπόν σου μένει ἀτάραχον, καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας σὲ ἀνακαλοῦν οἱ τόποι αὐτοί, σπαράττουσι τὴν καρδίαν σου. Δὲν ἔχω δίκαιον, Φάβιε;

— Ἀπατάσαι, πάτερ μου, ἀπεκριθὴ ὁ νέος· ἡ καρδία μου εἶναι ὅπως ὁ βράχος αὐτός, ὅπου, ἂν καὶ τὸ βεβαιόνης, ἐγὼ δὲν βλέπω τὰ ἵχνη τοῦ ἀλόγου μου· ἡ δὲ μνήμη μου εἶναι ἄφωνος ὡς ἡ ἡχώ τῆς φωνῆς σου τὴν ὁποίαν σὲ φαίνεται ὅτι ἀκούεις. Σὲ τὸ εἶπα ὅταν, πρὶν ἐπιστρέψωμεν νὰ ζήσωμεν μακρὰν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς ἐρήμους, μ' ἐπέβαλες καὶ τελευταίαν δοκιμασίαν τὸ νὰ ἐξαναῖδῶ ὅλα τὰ μέρη ὅσα μὲ ἀνεκάλουν ἀναμνήσεις· αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ δὲν ὑπάρχουν πλέον.

Ἐν μόνον δάκρυ ἔβρεξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Καναδοῦ· ἀλλὰ τὸ ἔκρυψε στρέφας τὰ ἰῶτα πρὸς τὸν Φάβιον διὰ νὰ ἱππεύσῃ. Καὶ διέβησαν διὰ τῆς γεφύρας.

— Εὐρίσκονται κ' ἐδῶ τὰ ἵχνη τοῦ ἀλόγου μου ὅταν κατεδίωκα τὸν δὸν Ἑστεβάν καὶ τοὺς ἀνθρώπους του; ἤρωτησεν ὁ Φάβιος τὸν Βουαροζέν. Ὅχι! τὰ φύλλα τῶν δένδρων τὰ ἔκρυψαν, καὶ χόρτος ἐβλάστησεν ἐπ' αὐτῶν.

— ᾤ! ἔὰν ἤθελα νὰ ἀνασηκώσω τὰ φύλλα καὶ νὰ παρομερίσω τὸν χόρτον θὰ τὰ εὑρισκα Φάβιε, καθὼς καὶ ἂν ἤθελα νὰ ἀνιχνεύσω τὴν καρδίαν σου...

— Δὲν θὰ εὑρισκες τίποτε, σὲ λέγω, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Φάβιος· ἀλλ' ἀπατῶμαι· θὰ εὑρισκες ἐνθύμησίν τινα παι-

δικήν, μίαν ἐξ ἐκείνων εἰς τὰς ὁποίας ἔχεις τὸ μέρος σου, πάτερ μου.

— Σὲ πιστεύω, Φάβιε, σὲ πιστεύω, σὺ ὅστις ὑπῆρξες ὁ ἔρως ὅλης μου τῆς ζωῆς· ἀλλὰ σὲ τὸ εἶπα, δὲν θὰ δεχθῶ τὴν θυσίαν σου παρὰ αὐρίον εἰς τοιαύτην ὥραν, ἀφοῦ ἐπισκεφθῆς ὅλα ὅσα μέρη ἐγνώριζες, καὶ τὸν κρημνισμένον ἐκείνον τοῖχον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀνεχώρησες πληγὰς ἔχων εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν καρδίαν.

Ὡς φρίσσει ὁ κατὰδικος ὅταν βλέπῃ τὸ φρικτὸν καὶ τελευταῖον ὄργανον τοῦ θανάτου του, οὕτως ἔφριξε τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ ὁ Φάβιος.

Οἱ ὁδοιπόροι κατέλυσαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους τὸ μεταξὺ Salto-de-Agua καὶ τῆς ἐξοχῆς, ὅπου ὁ Φάβιος εἶχεν εὗρεῖ τὸν Καναδὸν καὶ τὸν Ἰσπανὸν ὡς φίλους σταλέντας παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῶν περάτων αὐτῶν τοῦ κόσμου.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ ζόφος τῆς νυκτὸς δὲν ἐκάλυπτε τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου ἐβασίλευεν ἡ σιγὴ τῶν Ἀμερικανικῶν δασῶν, σιγὴ ἐπίσημος καὶ μεγαλοπρεπὴς ὡς ὁ ἥλιος, ὅταν μεσουρανῶν ἐξακοντίζει τὰς φλογεράς ἀκτῖνάς του ὡς ἐλάσματα πεφυρακτωμένου σιδήρου, καὶ τὸ ἄνθος τῶν σχοίνων κλείει τὸν κάλυκά του, καὶ τὸ στέλεχος τοῦ χόρτου λιγύζεται ἐκλελυμένον πρὸς τὴν γῆν ὡς διὰ νὰ ζητήσῃ δρόσον, καὶ ἡ φύσις ὅλη ἡρεμοῦσα καὶ νεναρκωμένη, φαίνεται νεκρά. Ὁ μεμακρυσμένος μυκηθμὸς τοῦ χειμάρρου κατακυλίωντος μετὰ πατάγου τὰ ὕδατά του, ἐτάρρασσε μόνος τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν καταπληκτικὴν νηνεμίαν τοῦ δάσους.

Οἱ ἵππεῖς ἀφῆρσαν τοὺς χαλινούς καὶ τὰ ἐφίππεια ἀπὸ τοὺς ἵππους των καὶ τοὺς ἔδεσαν ἐκεῖ πλησίον. Ἐπειδὴ δὲ εἶχον ὁδοιπορήσει ἐφ' ὅλης τῆς νυκτὸς διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὸν καύσωνα, ἀπεφάσισαν νὰ κατακλιθῶσιν ὑπὸ τὰ σκιερὰ δένδρα.

Πρῶτος ἀπεκοιμήθη ὁ Γουαῦφερος, ὁ δὲ Πέπες ἐκοιμήθη μετὰ μικρόν· ὅσῳ διὰ τὸν Καναδὸν καὶ τὸν Φάβιον, αὐτοὶ δὲν ἐκλείσαν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν κοιμᾶσαι, Φάβιε ; ἠρώτησε μὲ φωνὴν χαμηλὴν ὁ Βουαροζές.

— "Οχι· ἀλλὰ σὺ διὰ τί δὲν ἀναπαύεσαι ὥς οἱ δύο σύντροφοί σου ;

— Δὲν κοιμᾶται τις εἰς τόπους ἁγίους, Φάβιε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον κυνηγός· ὁ τόπος οὗτος εἶναι ἱερὸς δι' ἐμέ. Δὲν ἔγεινεν ἐδῶ θαῦμα ὅταν σ' εὔρηκα μεταξὺ τῶν δασῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀφοῦ σὲ ἐστερήθην εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀπεράντου ὠκεανοῦ ; Θὰ ἤμην ἀχάριστος εἰς τὸν Θεὸν ἂν ἐλησμόνουν ἔστω καὶ διὰ νὰ ἀναπαυθῶ κατὰ τὸ θέλημά του, ὅ,τι ἐπραξεν ἐδῶ δι' ἐμέ.

— Τὸ αὐτὸ λέγω καὶ ἐγὼ πάτερ μου, καὶ σὲ ἀκούω.

— Εὐχαριστῶ, Φάβιε, εὐχαριστῶ δὲ καὶ τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖος μὲ ἠξίωσε νὰ σὲ ἐξαναεύρω μὲ καρδίαν εὐγενῇ καὶ φιλόστοργον. Ἴδου, φαίνονται ἀκόμη τὰ ἔχνη τῆς πυρᾶς πλησίον τῆς ὁποίας ἐκαθήμην, ἰδοὺ οἱ δαυλοὶ μαῦροι ἀκόμη, ἂν καὶ ἐπλύθησαν ἀπὸ τὰς βροχὰς ὀλοκλήρου χειμῶνος· ἰδοὺ τὸ δένδρον εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηριζόμην τὸ ἐσπέρας τῆς ὠραιότερας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Τὴν ἑκάμεις δὲ σὺ ὠραιότεραν, διότι ἀφοῦ σὲ ἀπέκτησα, ἐκάστη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου ὑπῆρξεν ἡμέρα εὐδαιμονίας, ἕως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐνόησα ὅτι ἡ πρὸς σὲ στοργή μου δὲν ἦτο ἐκείνη τὴν ὁποίαν διψᾷ ἡ νεότης.

— Διὰ τί ἐπανέρχεσαι πάντοτε, πάτερ μου, εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ; ἀπεκρίθη ὁ Φάβιος μὲ ἱλαρότητα ἐπιπληκτικωτέραν ὅμως καὶ αὐτῶν τῶν καθαρῶν ἐπιπλήξεων.

— "Εστω ! ἅς μὴν ὀμιλῶμεν διὰ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα σὲ λυποῦν· θὰ ὀμιλήσωμεν μετὰ τὴν δοκιμασίαν εἰς τὴν ὁποίαν σὲ ὑπέβαλα.

Καὶ ἐσίγησαν ἐκ νέου καὶ πατὴρ καὶ υἱός, διὰ νὰ ἀκούσωσι τὰς φωνὰς τῆς ἐρημίας. Τίς δύναται νὰ εἴπῃ τί αἱ φωναὶ αὐταὶ λέγουσιν εἰς ψυχὴν πάσχουσαν ;

Ὁ ἥλιος κατέβαινε πρὸς τὸν ὀρίζοντα, καὶ λεπτὸς ζέφυρος ἔσειε τὰ φύλλα τῶν δένδρων· τὰ πτηνὰ, πετώμενα ἀπὸ κλαδίου εἰς κλαδίον, ἐκελάδων, τὰ ἔντομα συνεταράσ-

σαντο ὑπὸ τὸν χόρτον καὶ οἱ μυκηθμοὶ τῶν ποιμνίων ἤκούοντο μακράν. Πάντα προσηγόρευον τὴν ἐπιστροφὴν τῆς δρόσου.

Ὁ Πέπες καὶ ὁ Γουαῦφέρος ἐξύπνησαν.

Μετὰ βραχὺν ἄλλ' εὐτραφῇ δεῖπνον, οὔτινος τὰ στοιχεῖα εἶχε φέρει ὁ Γουαῦφέρος ἀπὸ τῆς Ἑλλάφου τὴν ἐξοχὴν, οἱ τέσσαρες ὁδοιπόροι ἐπερίμενον ἥσυχοι τὴν ὑπερτάτην ὥραν τῆς δοκιμασίας.

Πολλαὶ δὲ ὥραι παρῆλθον πρὶν σκοτασθῇ ὁ γλαυκὸς οὐρανός.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ φύσις ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός, καὶ μυριάδες ἀστέρων ἀνέλαμψαν ἐπὶ τοῦ στερεώματος ὡς σπινθῆρες διασκορπισθέντες μετὰ τὴν δύσιν του ἀπὸ τὸν ἥλιον. Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ σελήνη, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ὁ Φάβιος ἔφθασε τραυματίας εἰς τὸ κατὰλύμα τοῦ Καναδοῦ, ἐλεύκανε τῶν δένδρων τὰς κορυφὰς καὶ τοῦ δάσους τὸν χόρτον.

— Θ' ἀνάψωμεν πυράν; ἠρώτησεν ὁ Πέπες.

— Ἀναμφιβόλως. Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, θὰ περάσωμεν τὴν νύκτα ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βουαροζές. Δὲν εἶσαι τῆς γνώμης αὐτῆς Φάβιε;

— Ἀδιάφορον! ἀπεκρίθη ὁ νέος. ἢ ἐδῶ ἢ ἄλλου δὲν εἴμεθα πάντοτε μαζῇ;

Ὁ Φάβιος, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, εἶχεν ἐννοήσει πρὸ πολλοῦ ὅτι ὁ Καναδὸς δὲν ἐδύνατο νὰ ζήσῃ ἔστω καὶ μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τῶν πόλεων, χωρὶς νὰ τήκεται ἐνθυμούμενος τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἀέρα τῶν δασῶν. Ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι ἦτο ἔτι μᾶλλον ἀδύνατον νὰ ζήσῃ ἄνευ αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπρόσφερε γενναίως ἑαυτὸν θυσίαν εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ γέροντος.

Ὁ Βουαροζές ἐννόησε τάχα ὅλον τὸ μέγεθος τῆς θυσίας τοῦ Φαβίου, καὶ τὸ δάκρυ τὸ ὁποῖον εἶχε κρύψει τὴν πρωτὴν ἦτο τάχα δάκρυ εὐγνωμοσύνης;

Οἱ ἀστέρες ἐδείκνυν ὥραν ἐνδεκάτην.

— Λέγε τέκνον μου, εἶπεν ὁ Βουαροζές. ὅταν φθάσῃς εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐχωρίσθης ἀπὸ μίαν γυναῖκα, ἥτις ἴσως σὲ

ἡγάπα, βάλε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας σου· καὶ ἂν τὴν αἰσθανθῆς πάλλουσαν ταχύτερον, ἐπίστρεψε, διότι θὰ ἦναι ἀπόδειξις ὅτι ἐνίκησες τὰ παρελθόντα.

— Θὰ ἐπιστρέψω, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ὁ Φάβιος μὲ τόνον μελαγχολικόν, ἀλλ' εὐσταθῇ. Αἱ ἀναμνήσεις εἶναι δι' ἐμὲ ὡς ἡ πνοή τοῦ ἀνέμου, ἥτις παρέρχεται χωρὶς νὰ σταθῇ καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἵχνη.

Εἶπε καὶ ἀνεχώρησε βραδυπατῶν. Ζέφυρος δροσερὸς συν-εκέρα τὰς φλογεράς ἀναθυμιάσεις τῆς γῆς, καὶ φωτοβόλος ἡ σελήνη ἐλάμπρυνε τὴν πεδιάδα ὅταν ὁ Φάβιος ἔφθασε πλησίον τοῦ τοίχου τῆς ἐξοχῆς.

Ἔως τότε ἐβάδιζε βραδέως μὲν ἀλλ' εὐσταθῶς· ὅταν ὁμως παρετήρησε διὰ τῆς ἐπαργύρου τῆς νυκτὸς ὀμίχλης, τοὺς λευκοὺς τοίχους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ἐκεῖνος δι' οὗ ἔφυγεν ἄλλοτε, τὰ βήματά του ἔγειναν ἔτι βραδύτερα, καὶ τὰ γόνατά του ἐλύθησαν. Μὴ ἐπρόβλεπε τὴν ἥττάν του; διότι φωνή τις ἐσωτερικὴ ἔλεγεν ἤδη πρὸς αὐτὸν ὅτι ἡ ἥττα αὕτη ἦτο βεβαία· ἢ μήπως αἱ ἀναμνήσεις του, ζωηρότεραι καὶ δριμύτεραι ἐξωγκοῦντο τὴν ὥραν ἐκείνην ὡς κύμα θαλάσσιον;

Ἡ σιωπὴ ἦτο βαθεῖα ἡ δὲ νύξ καθαρὰ ἂν καὶ ἀτμώδης· Αἶφνης ὁ Φάβιος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀναφρίξας ὡς ὁδοιπὸρος ἀποπλανηθεὶς, ὅστις βλέπει φάσμα ἐνώπιόν του. Σκια τις ὑπόπτερος καὶ λευκὴ ἐφαίνετο ἐγειρομένη ὑπὲρ τὸν τοίχον, καὶ ὁμοίαζε νηρηΐδα ἥτις. κατὰ τοὺς μύθος τῶν ἀρχαίων Σκανδιναυῶν, ἐκυματίζετο ὑπὲρ τὴν ὀμίχλην. Οἱ χριστιανοὶ ὁμως θὰ τὴν ἐξελάμβανον ὡς ἄγγελον τῶν πρώτων καὶ μόνων ἐρώτων.

Τὸ περίκομφον τοῦτο φάσμα ἐφάνη μετ' ὀλίγον ὅτι διελύθη· ἀλλ' ἦτο πλάνη τῶν ὀφθαλμῶν του οἵτινες καὶ μὴ θέλοντος αὐτοῦ ἐσκοτίσθησαν. Ἐνόμισεν ὅτι πρὸ αὐτοῦ ἦτο ἡ σκιά αὐτῆς τῆς Ροζαρίτης... καὶ μυριάκις ἐπροτίμα νὰ ἔζη, ἔστω καὶ ἄσπλαγχνος πρὸς αὐτὸν, παρὰ νὰ ἔβλεπε χάριεν καὶ εὐγενὲς τὸ νεκρικὸν φάντασμά της.

Φωνή τις τῆς ὁποίας ὁ ἐναρμόνιος τόνος προσέβαλε τὴν

χοήν του ὡς ἤχος κατελθὼν ἐξ οὐρανῶν, διεσκέδασε τὴν πλάνην του· διότι ἡ φωνὴ αὐτὴ ἔλεγε·

— Σὺ εἶσαι Τιβούρκιε; σ' ἐπερίμενα.

Ποῖον ἄρα πνεῦμα ὑπερκόσμιον ἐμάντευσε τὴν ἐπάνοδόν του ἀπὸ μέρη τόσῳ μεμακρυσμένα;

— Σὺ εἶσαι, Ροζαρίτα; ἀνέκραξεν ὁ Φάβιος μὲ τρέμουν φωνήν, ἢ μὴν εἶσαι ἀπλοῦν φάντασμα;

Καὶ ἴστατο ὡς ἀπολιθωμένος, τόσῳ ἐφοβεῖτο μὴ ἐξαφανισθῇ ἡ πλαστὴ ἐκείνη εἰκὼν.

— Εἴμ' ἐγὼ, εἴμ' ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ φωνή.

— ὦ Θεέ μου! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φάβιος, ἡ δοκιμασία θὰ γίνῃ φρικτοτέρα ἀφ' ὅτι ἐφантаζόμην, καὶ ἐπροχώρησεν· ἀλλ' ἐστάθη εὐθύς διότι δὲ εἶχε πλέον ἐλπίδας.

— Ὡς ἐκ ποίου θαύματος; σ' εὐρίσκω ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Ἐρχομαι καθ' ἐσπέραν, Τιβούρκιε, ἀπεκρίθη ἡ νέα.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Φάβιος ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἔτι μᾶλλον, διότι ὁ ἔρωσ καὶ αἱ ἐλπίδες του εἶχον ἀναζωπυρωθῇ.

Ἡ Ροζαρίτα, ὡς εἶδομεν ἄλλοτε, εἶχε προτιμήσει ν' ἀποθάνῃ ἢ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἔρωτά της εἰς τὸν Φάβιον. Ἐκτοτε δὲ ἐδοκίμασε τοσαύτην θλίψιν, τοσοῦτον ἐθρήνησεν, ὥστε ὁ ἔρωσ της κατέστη ἰσχυρότερος τῆς συστολῆς της. Αἱ παρθένοι ἔχουσιν ἐνίοτε τόλμην τὴν ὁποίαν καθαγιάζει αὐτὴ ἡ ἀγνότης των.

Προσῆλωσε λοιπὸν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀγάπης περιπαθοῦς, καὶ εἶπεν·

— Ἄφες με Τιβούρκιε νὰ ἰδῶ πόσον ἠλαξεν ἡ μορφὴ σου . . . ὦ! ναί! ὁ πόνος ἀφῆκε τὰ ἴχνη του εἰς τὸ μέτωπόν σου, ἀλλ' ἡ δόξα τὸ ἐξηυγένισεν. Εἶσαι γενναῖος ὅσον εἶσαι καὶ ὠραῖος. Ἐμαθα ὅτι πότε σου δὲν ὠχρίασες ἐνώπιον τοῦ κινδύνου.

— Ἐμαθες! καὶ τί; ἠρώτησεν ὁ Φάβιος.

— Τὰ ἔμαθα ὅλα, Τιβούρκιε, καὶ αὐτοὺς τοὺς κρυφιοτέρους σου λογισμοὺς, καὶ αὐτὴν σου τὴν ἄφιξιν ἐδῶ . . . Ἐννοεῖς; . . . καὶ ἰδοὺ ἐγὼ!

— Πρὶν τολμήσω νὰ σ' ἐννοήσω, ὦ Ροζαρίτα, διότι γιὰ νέα παρεξήγησις θὰ μὲ φονεύσῃ ἀμέσως, ἐπανελάβετο ὁ Φάβιος ταραχθεὶς ἀπὸ τοὺς λόγους καὶ τὸ ἥθος τῆς νέας μέχρι βάθους καρδίας, θέλεις ν' ἀποκριθῇς . . . εἰς μίαν ἐρώτησιν . . . ἐὰν πρέπη νὰ τολμήσω νὰ σὲ τὴν ἀπευθύνω ;

— Τόλμησε, Τιβούρκιε, ἀπεκρίθη φιλοφρόνως ἡ νέα, τῆς ὁποίας τὸ ἀγνὸν καὶ καθαρὸν μέτωπον ἔστιλβεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ σὲ ἀκούσω.

— "Ἀκουσε, εἶπεν ὁ νέος κόμης· πρὸ ἑξ μηνῶν εἶχα νὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, καὶ τὸν θάνατον ἐκείνου ὅστις μὲ ἀνέθρεψεν ὡς πατὴρ, τοῦ Μάρκου Ἀρελάνου· διότι ἐὰν τὰ ἔμαθες ὅλα, θὰ ἔμαθες καὶ ὅτι δὲν εἰμαι πλέον . . .

— Δι' ἐμὲ εἶσαι πάντοτε Τιβούρκιος, ἀνέκραξεν ἡ Ροζαρίτα· δὲν ἐγνώρισα τὸν δὸν Φάβιον Μεδιάναν.

— Ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἦτο ἐγγὺς νὰ λάβῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του, ὁ δολοφόνος τοῦ Ἀρελλάνου Κουχίλλος, ἐζήτησε χάριν. Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν δώσω. Πλὴν ἀνέκραξε, « σὲ τὴν ζητῶ εἰς τὸ ὄνομα τῆς δόνας Ροζαρίτης, ἡ ὁποία σὲ ἀγαπᾷ διότι ἤκουσα . . . » Ἐκρέματο τότε ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου, καὶ ἠτοιμαζόμεν νὰ τὸν συγχωρήσω δι' ἀγάπην σου, ὅταν ἕνας τῶν συντρόφων μου τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ βάραθρον. Ἐκατοντάκις ἐν μέσῳ τῆς ἡρεμίας τῆς νυκτὸς ἐνθυμήθην τὴν ἱκετικὴν του φωνήν, καὶ εἶπα, τί ἄρα ἐνόει ; τοῦτο σ' ἐρωτῶ ἀπόψε, Ροζαρίτα.

— Μίαν φορὰν, μίαν μόνην φορὰν τὸ στόμά μου ἐπρόδωκε τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας μου, ἐδῶ εἰς τοῦτον τὸν τόπον ὅταν ἀνεχώρησες. Θὰ ἐπαναλάβω ὅτι τότε σὲ εἶπα.

Εἶπε καὶ ἐσιώπησεν ὡς διὰ νὰ συγκεντρώσῃ ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις, ὥστε νὰ τολμήσῃ νὰ εἶπῃ εἰς ἕνα ἄνδρα ὅτι τὸν ἠγάπα, καὶ νὰ τὸ εἶπῃ διὰ λέξεων σαφῶν καὶ περιπαθῶν. Ἐπειτα ἀνυψώσασα τὸ παρθενικὸν καὶ ἁθῶν πρόσωπόν της πρὸς τὸν Τιβούρκιον ἀνεφώνησεν·

— Ὑπέφερα πολλὰ ἑξ αἰτίας τῆς παρεξηγήσεως, καὶ διὰ τοῦτο βάλλουσα τὰς χεῖράς μου εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ προ-

σπλόνουσα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, θὰ ἐπαναλάβω τί εἶπα. Ἐφευγες τότε, Τιβούρκιε, ἤξευρα ὅτι ἦσο μακρὰν, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς μόνος μὲ ἤκουε, καὶ ἐφώναξ· « Ἐπίστρεψε Τιβούρκιε, ἐπίστρεψε! σὲ μόνον ἀγαπῶ! »

Ὁ Φάβιος, φρίσσων ὅλως ὑπ' ἔρωτος καὶ εὐδαιμονίας, ἐγυνυπέτησεν εὐλαβῶς πρὸ τῆς ἀγίας ἐκείνης νέας, ὡς θὰ ἐγυνυπέτει πρὸ τῆς Θεοτόκου. Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ κόσμος ὅλος ἐξηλήθη ἀπὸ τὴν μνήμην του· ὁ Βουαροζες, τὰ παρελθόντα, τὰ μέλλοντα, πάντα διασκεδάσθησαν ὡς ὄνειρα, καὶ ἀνεφώνησε μὲ φωνὴν διακεκομμένην·

— Εἰς σὲ διὰ παντός, εἰς σὲ ἀνήκει ὅλη μου ἡ ζωὴ!

Καὶ ἡ μὲν Ροζαρίτα ἀφῆκε μικρὰν φωνὴν, ἐκεῖνος δὲ στρέψας τὴν κεφαλὴν ἐμεινεν ἐμβρόντητος.

Εἶδε τὸν Βουαροζὲν στηριζόμενον ἐπὶ τῆς κάννας τῆς μακρᾶς καραβίνας του, ἰστάμενον ἐκεῖ πλησίον, καὶ παρατηροῦντα φιλοστοργῶς τοὺς δύο νέους. Ὁ γέρον ἐβλεπεν ὅτι τὸ ὄνειρόν του τὸ ἐπὶ τοῦ νησιδίου τοῦ ποταμοῦ Γίλα ἐπραγματοποιεῖτο τὴν ὥραν ἐκείνην.

— ὦ πάτερ μου! ἀνέκραξε γοερῶς ὁ Φάβιος, θὰ μὲ συγχωρήσης νικηθέντα;

— Καὶ τίς δὲν θὰ ἐνικάτο εἰς τὸν τόπον σου, ἀγαπητέ μου Φάβιε; ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Καναδός.

— Ἡθέτησα τοὺς ὅρκους μου, πάτερ μου, ἐπανέλαβεν ὁ νέος, διότι σὲ εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ μὴν ἀγαπήσω ἄλλον παρὰ σέ. Συγχώρησέ με! συγχώρησέ με!

— Τέκνον μου, σὺ ὁ ὁποῖος ζητεῖς συγχώρησιν ἐνῶ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ σέ, εἶπεν ὁ Βουαροζες, ὑπῆρξες γενναιότερός μου. Ποτὲ λέαινα ἀρπάζουσα τὸν σκύμνον τῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν κυνηγῶν δὲν τὸν ἔφερεν εἰς τὴν φωλεάν τῆς μὲ φιλοστοργίαν ἀγριωτέραν ἐκείνης ἥτις μ' ἐβίασε νὰ σὲ ἀρπάσω ἀπὸ τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ σὲ σύρω εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπειδὴ ἤμην εὐτυχὴς συγκεντρώων εἰς σὲ ὅλους τοὺς πόθους τῆς καρδίας μου, ἐνόμισα ὅτι καὶ σὺ θὰ ἦσο ὁμοίως. Δὲν ἐγόγγυσες· ἐθυσίασες χωρὶς δισταγμῶν τοὺς θησαυροὺς τῆς νεότητός σου μυριάκις πολυτιμοτέ-

ρους τῶν τῆς κοιλάδος τοῦ Χρυσοῦ. Ἐγὼ ἠθέλησα νὰ ἐλθω· μεν ἐδῶ, καὶ πάλιν ὄχι ἀπὸ γενναιότητα ἀλλ' ἀπὸ περιφλαυτίαν· διότι ἂν σ' ἐφόνευεν ἡ λύπη θ' ἀπέθνησκα καὶ ἐγώ.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ Φάβιος.

— Τί ἐννοῶ τέκνον μου; τίς κατεσκόπευσε τοσάκις τὸν ὕπνον σου διὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη σου τοὺς πόθους τῆς καρδίας σου; Τίς ἤθελε νὰ συντροφεύσωμεν ἕως ἐδῶ τῶν ἀνθρώπων τὸν ὁποῖον, χάρις εἰς τὴν μεσολάβησίν σου, ἐσώσαμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἰνδῶν; Τίς ἔστειλεν εἰς τὴν ὠραίαν καὶ χαριτωμένην αὐτὴν νέαν διὰ νὰ μάθῃ ἔάν σ' ἐνθυμεῖται; Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἕκαμα ἐγώ, διότι ἡ εὐτυχία σου μὲ εἶναι χιλιάκις πολυτιμότερα τῆς ἐδικῆς μου. Τίς σ' ἔπεισε νὰ ἐπιχειρισθῇς τὴν τελευταίαν ταύτην δοκιμασίαν; Ἐγὼ πάντοτε, ἡξέυρων ὅτι θὰ ἐνικᾶσο! Αὔριον, σὲ εἶπα θὰ δεχθῶ τὴν θυσίαν σου. Τί μὲ ὀμιλεῖς λοιπὸν διὰ συγχώρησιν; ἐνῷ ἐγὼ πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἐδικήν σου;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του, ὁ δὲ νέος ἔπεσεν ἐνθουσιῶν εἰς αὐτὰς καὶ ἀνέκραξεν.

— ὦ Πάτερ μου, τόση εὐτυχία μὲ τρομάζει, διότι ποτὲ ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχέστερός μου.

— Ὡὰ ἔλθῃ καὶ ἡ θλίψις, εἶπεν ἐπισήμως ὁ Καναδός, ὅταν θελήσῃ ὁ Θεός.

— Πλὴν σὺ τί θὰ γίνῃς; ἠρώτησε περιπαθῶς ὁ νέος. Μήπως ἡ ἀπομάκρυνσίς σου θὰ εἶναι ἡ θλίψις αὐτή;

— Ἀπαγε τέκνον μου! ἀνέκραξεν ὁ Καναδός· ναὶ μὲν δὲν ἠπορῶ νὰ ζήσω εἰς τὰς πόλεις· ἀλλ' ἡ κατοικία αὐτὴ ἥτις θὰ γίνῃ ἐδική σου, δὲν εἶν' ἐπάνω εἰς τὰ σύνορα τῆς ἐρήμου; Ὡὰ κτίσω μὲ τὸν Πέπεν... Ἐ! Πέπε! ἀνεφώνησεν ὁ Κυνηγός, ἔλα νὰ ἐπιβεβαιώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Καὶ ἦλθον ἀμέσως καὶ ὁ Πέπες καὶ ὁ Γουαῦφέρος.

— Ὡὰ κτίσω μὲ τὸν Πέπεν καλύβην ἀπὸ δένδρα εἰς τὸ μέρος ὅπου σὲ ἐξανασύρῃκα. Ναὶ μὲν δὲν θὰ μείνωμεν ἐκεῖ πάντοτε· ἀλλ' ἐὰν ἀργότερον ἀποφασίσῃς νὰ ὑπάγῃς εἰς Ἰσπανίαν διὰ νὰ ἀνακτήσῃς τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν

τῶν γυναικῶν σου, ἢ εἰς τὴν κοιλάδα τὴν ὁποῖαν ἤξεῖρες, θά μιν εὕρης πάντοτε προθύμους νὰ σε ἀκολουθήσωμεν καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Ναί, Φάβιέ μου, ἐλπίζω νὰ ζήσῃ διπλασίως εὐτυχέστερός σου, διότι θὰ χαίρω καὶ διὰ τὴν ἐδικὴν μου . . . καὶ διὰ τὴν ἐδικὴν σου εὐτυχίαν.

Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ πλεόν εἰς τὴν σκη-
νὴν ταύτην; Ἡ εὐτυχία εἶναι τόσον ἀόριστος καὶ ἄψαυστος,
ὥστε δὲν ἐπιδέχεται οὐδ' ἀνάλυσιν οὐδὲ περιγραφὴν.

— Δοιπὸν, εἶπεν ὁ Καναδός, ἐν μόνον ἐμπόδιον μένει ὁ
πατὴρ τῆς νέας. . . .

— Αὐριον περιμένει τὸν υἱόν του, εἶπεν ὑπολαβοῦσα ἡ
Ροζαρίτα, τῆς ὁποίας τὸ ἐρύθημα ἔφεγγεν ἡ σελήνη.

— Ὡστε ἄς εὐλογῶ τὸν ἐδικόν μου, ἐπανέλαβεν ὁ
κυνηγός.

Ὁ Φάβιος ἔκλινε γόνυ πρὸ τοῦ πατρός του. Οὗτος δὲ
γυμνώσας τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνυψώσας πρὸς τὸν διάστερον
οὐρανὸν τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς του.

— Θεέ μου! ἀνεβόησεν, εὐλόγησον τὸν υἱόν μου, καὶ
εὐδόκησον ὥστε τὰ τέκνα του νὰ τὸν ἀγαπήσουν ὅπως
αὐτὸς μετ' ἡγάπησε.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ ἐνδοξος γερούσιастῆς ἐπέστρεψε περίλυπος
εἰς Ἀρίσπην.

— Δὲν ἀμφέβαλα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ἔκλαια
διὰ παντὸς τὸν ταλαίπωρον δὸν Ἑστεβάν. Ἄν ἔζη, θὰ μ' ἐ-
μενε τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς γυναικὸς μου ἡμισυ
ἐκατομμύριον καὶ τίτλος τιμῆς. Ὁ θάνατός του ἀνέτρεψε
τὰ πάντα. Ὅποια δυστυχία!

Καλύβη ἐκ φλοιοῦ καὶ δένδρων ἀνηγέρθη μετ' ὀλίγας ἡ-
μέρας ἐπὶ τοῦ μέρους τὸ ὁποῖον γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης, καὶ
συνεχῶς ὁ Φάβιος Μεδιάνας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν νέαν
σύζυγόν του, ἐπεσκέπτοντο αὐτήν. Ἐκ τῶν ἐπισκέψεων
του τούτων ὑπῆρξέ τις ἄραγε σκοπὸν ἔχουσα ἐκστρατεία εἰς
τὴν κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ ἢ μετὰβασιν εἰς τὴν Ἰσπανίαν;